Harlequin Presents

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Sandra Marton

THE ICE PRINCE

Tarama Yelken Düzenleme Ser_reS

Tarama Yelken
Düzenleme Ser_reS

SANDRA MARTON
Buzlar Prensi

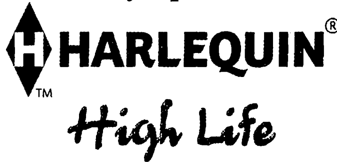
Prens Draco Valenti, soğuk ve mesafeli tavrı nedeniyle Buzlar Prensi olarak da biliniyordu. Anna Orsini'yle karşılaşana dek kalın surların arkasında erişilmez gibiydi... Anna, Draco'nun herhangi bir hasmına benzemiyordu. Kendine güveni tam, sözünü sakınmayan, ciddi bir avukat, muhteşem bir kadındı.Aralarında halletmeleri gereken çok önemli bir iş meselesi vardı. Tamamen karşı saflarda yer almalarına rağmen aralarındaki ihtiras, ikisinin de tüm savunma yöntemlerini yıkıp geçecekti. Buzlar Prensi ateşle oynadığının farkında değildi.

SANDRA MARTON

Buzlar Prensi

Çeviri
Zeynep Arda

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No,83/1
Kadıköy İSTANBUL
Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

~ ROMANIN KARAKTERLERİ ~

Anna Orsini
Romanın kadın kahramanı

Draco Marcellus Valenti
Romanın erkek kahramanı

Rafe, Falco, Nicolo, Dante Orsini
Anna'nın ağabeyleri

Isabella (Izzy, Iz) Orsini
Anna'nın kız kardeşi

Cesare Orsini
Anna Orsini'nin babası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

ONU, Air Italy'nin VIP Salonu'nda fark etmişti ilk olarak.

Fark etmemesi mümkünmüş gibi! Kadın, hayatının ortasına havai fişek gibi dalmıştı.

Draco, pencere kenarındaki deri koltuklardan birine oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeyler okuyormuş gibi yapıyordu. Aslında o kadar yorgundu ki, gözlerini açık tutabilmek için ciddi çaba harcaması gerekiyordu. Yetmezmiş gibi, başı çatlayacak gibi ağrıyordu.

Hawaii'den Los Angeles'a altı saat uçmuş, havaalanında iki saat bekledikten sonra, aktarma yapmış ve altı saatlik bir yolculukla New York'a varmıştı. Üç saate yakın bir süredir aktarma için bekliyordu yine. Özel jetinin konforuna alışmış onun gibi birisi için tam bir eziyet halini almaya başlamıştı bu macera.

Tatilde olmasını fırsat bilerek uçağını bakıma almışlardı ve uçak henüz kullanıma hazır değildi. Bu yüzden, Roma'ya tarifeli uçakla gitmesi kaçınılmaz olmuştu. Ne var ki, Draco Valenti, ya da isminin tam açılımıyla Prens Draco Marcellus Valenti için bile son anda iyi bir uçuş planı yapmak mümkün değildi. Asistanının tüm çabalarına, araya birilerini koymasına rağmen çok zorlu bir yolculuk yapmıştı. Hawaii'den Los Angeles'a, koltuğun el dayama yerine kafasını koyup horlayarak uyuyan bir adamla, bir an susmadan konuşan yaşlıca

bir kadının arasında bunalarak gitmişti. Bir süre sonra kadının sorularına ya da söylediklerine cevap vermemiş ama bu, kadının konuşma hevesine engel olamamıştı.

İkinci aktarmasında, şansına birinci sınıfta yer bulabilmiş ama yine yanına çok konuşkan bir adam düşmüştü. Draco tek kelime etmese de adam durmadan bir şeyler anlatıp durmuştu.

Yolculuğunun son aşamasında ise, New York-Roma uçuşu için mucize eseri olarak, birinci sınıfta yan yana iki koltuğu boş bulmuş, ikisini de satın almıştı. Böylece birinin yeniden kafasını şişirmesi tehlikesinden kurtulmuş oluyordu. Bilet işlerini ayarladıktan sonra da VIP salonuna gelmişti, burada biraz dinlenmeye çalışacaktı. Bir yandan başı şiddetle ağrır, bir yandan çözüm bulmak zorunda olduğu meseleleri düşünürken nasıl dinlenebilecekse artık!

Tam o anda, bomboş VIP salonunun kapısı hızla açılıp duvara çarpmıştı. Kapının çarpma sesi, Draco'nun beyninde bir infilak etkisi yaratmıştı, yüzünü buruşturup kapıya baktı.

Kadını daha görür görmez hoşlanmadığına karar vermişti. İlk bakışta çekici bir kadındı aslında; sarışın, uzun boylu, ince yapılıydı. Armani marka olma ihtimali yüksek, şık, koyu renkli bir takım giymiş, saçlarını ensesinde toplamıştı. Bir omuzunda koca bir seyahat çantası, diğerinde de bir dosya çantası vardı. Ayağındaki topuklu, yüksekliğiyle dudak uçuklatacak türdendi.

Draco gözlerini kıstı. Böyle kadınları çok iyi biliyordu, o kadar çok örneğini görmüştü ki! Ağırbaşlı bir saç modeli, koyu renk takım elbise ve yüksek, ince topuklu ayakkabılar. Hem bir erkek gibi saygı görmek isteyen hem de kadınlığının avantajlarını kullanmak isteyen iş kadınlarının tarzıydı bu.

Kadın, topuklu ayakkabılarını zemine büyük bir güvenle vurarak ilerideki danışma bankosuna doğru ilerlerken Draco onu süzmeye devam etti. Kısa bir an göz göze geldiler. Yüzü de güzeldi kadının. Gözleri iri, elmacık kemikleri çıkıktı. Dolgun dudakları ve biçimli bir çenesi vardı. Bir an bakışmışlardı ama sanki kadının yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sanki Draco'yu tanımış ya da ona bir şey söyleyecekmiş gibi baktıysa da kafasını çevirdi sonra.

Draco buna aldırmadı, zaten pek sohbet havasında değildi.

Kadın, doğruca bankoya gidip etrafa bakındı. "Kimse yok mu? Bakar mısınız?"

Draco kafasını kaldırdı. Bu harikaydı işte. Kadın sadece sabırsız değil, aynı zamanda rahatsız ediciydi. Şimdi de bankonun üzerinden uzanmış, kendisine yardım edecek birisini arıyordu. "Lanet olsun!" dedi sonra yüksek sesle.

Draco yüzünü buruşturdu. Tam bir Amerikalıydı kadın işte! Kendinden emin, küçük dünyaları kendisi yaratmış gibi kibirli ve üstten bakan bu tavrı da iyi biliyordu Draco. Sürekli olarak Amerikalılarla çalışıyordu. Erkeklerin bu atak tavırları hoşuna gidiyordu ama kadınlara bir türlü yakıştıramıyordu. Ona göre kadınlar daha yumuşak ve dişi olmalıydı. Tıpkı Hawaii'de bıraktığı metresi gibi. Bir gece önce sevişirlerken kadın, "Kontrolü elinde tutan erkeklere bayılırım," diye fısıldıyordu kulağına.

Danışmadaki sarışın kadın kontrolü kimseye bırakacak birine benzemiyordu. Hoş, hangi adam onunla uğraşmak isterdi ki? Şimdi de sabırsızca ayağını yere vurmaya başlamıştı. Birden, Draco'nun aklından geçenleri okumuş gibi kafasını çevirip ona baktı. Kısa ama çok yoğun bir bakışma daha oldu aralarında.

"Beklettiğim için afedersiniz!" Danışmadaki görevli kız nefes nefese gelmişti. "Nasıl yardımcı olabilirim size?"

Amerikalı sarışın, kıza döndü. "Bir sorunum var var," dedikten sonra öne eğilip alçak sesle kıza bir şeyler anlatmaya başladı.

Draco tekrar önündeki ekrana döndü. Ne kadar yorgun olursa olsun, Roma'ya vardığında onu bekleyen durum karşısında hazırlıklı olmalıydı. Aslında zor durumlarla başa çıkabilmek için uğraşmayı severdi ama bu seferki tam bir rezalet halini almaya başlamıştı. Olaylar daha fazla çığırından çıkmadan bir şeyler yapması gerekiyordu.

Beş yüz yıldır atalarının kötü yönetimleriyle bir enkaz haline gelmiş bir işi devralarak, tek başına tam bir finansal imparatorluk kurmuştu. İş ortağı olmadığı gibi, özel hayatında da yapayalnızdı, kimseye güvenmezdi. Hayat ona kimseye güvenmemeyi öğretmişti. Zorunlu ve basit durumlar hariç, her işini kendi hallettiği için, bu işi de kendisi halledecekti. Tatilini yarıda kesip Roma'ya dönmesinin sebebi de buydu.

Her şey birkaç hafta önce Cesare Orsini adında bir adamdan gelen mektupla başlamıştı. Draco bu mektubu dikkate almamış, Orsini iki mektup daha göndermişti. Draco biraz araştırma yaptırmış ve Cesare Orsini'nin aslen Sicilyalı olduğunu ama elli yıl kadar önce karısıyla birlikte Amerika'ya göç ettiğini öğrenmişti. Adam, yeni ülkesi Amerika'da her tür pis işe bulaşmış, giderek bir mafya babası haline gelmişti. Şimdi de, Valenti Hanedanı'na, yani kendisine; Roma ve Sicilya Prensi, Prens Draco Marcellus Valenti'ye ait olan en değerli şeyi; şatolarını istiyordu.

Draco unvanını çok ender olarak kullanırdı. Bununla birlikte, Orsini'ye, unvanını kullanarak imzaladığı soğuk bir mektup göndermişti. Mektup elbette son derece kibar bir dille yazılmıştı ama yine de Orsini'yi aşağıladığı çok açıktı. Draco, kendi kendisini bu konularda çok iyi eğitmişti. Gerektiği zaman diplomasinin tüm manevralarını kullanmayı bilirdi. Böylece meseleden kurtulduğunu düşünmüştü ama kısa süre sonra yanıldığını görmüştü.

Orsini hemen ve üstü kapalı bir tehditle cevap vermişti.

Sizinle görüşmesi için temsilcimi gönderiyorum majesteleri. Eğer yine de bir uzlaşma sağlayamazsak mahkemede görüşmek durumunda kalacağız.

Saçma sapan bir mesele nedeniyle insanların diline düşmek istemiyordu Draco. Mahkeme tam bir rezalet olurdu.

"Afedersiniz."

Draco kafasını kaldırdı. Amerikalı kadın, yanında bir VİP salonu hostesiyle başında dikiliyordu. Amerikalı kadının bakışlarından kararlılık okunurken hostes kızın yüzünde tam bir çaresizlik ifadesi vardı.

"Efendim, kusura bakmayın ama hanımefendi diyor ki..." diye söze başladı hostes ama kadın hemen araya girdi. "Sizde benim ihtiyacım olan bir şey var."

Draco tek kaşını havaya kaldırıp, manâlı manâlı, "Öyle mi?" diye sordu.

Bunun üzerine kadın hafifçe kızardı. Draco çok hesaplamadan

konuşmuştu ama kadının bozulması hoşuna gitmişti.

"Evet. 630 Roma uçuşu için iki yer almışsınız."

Draco gözlerini kısarak bilgisayarını kapattı, yavaşça ayağa kalktı. Kadının süper yüksek topuklu ayakkabılarına rağmen halâ ondan uzundu, bu hoşuna gitti.

"Yani?"

"Yani, onlardan birine şiddetle ihtiyacım var!"

Draco bir iki saniye durdu, sonra hostese döndü. "Yolcularınızın uçuş bilgilerini her isteyene veriyor musunuz böyle?"

Kızcağız kıpkırmızı oldu.

"Hayır efendim, elbette vermiyoruz. Hanımefendinin nasıl olup da..."

"Biletimi daha önce ekonomi sınıfından almıştım," diye söze karıştı kadın. "Sonra birinci sınıfa yükseltmek istedim. Gişedeki görevli birinci sınıfta hiç yer kalmadığını söyledi, sonra laf lafı açtı, sizi işaret ederek son iki bileti aldığınızı söyledi. Sizin de tek başınıza olduğunuzu görüp, peşinizden buraya geldim. Sonra bankodaki görevliye sizin o biletleri alan kişi olup olmadığınızı sordum."

Draco elini kaldırarak kadını susturdu. "İnsanlardan zorla bilgi almışsınız."

"Hayır, ne alâkası var! Sadece bir iki soru sordum. Bakın, o yere ihtiyacım var. İkisine birden oturamazsınız ya!"

Nasıl da kendinden emin görünüyordu. Draco onu bozmaya kesin kararlıydı artık. "Neden ihtiyacınız var bu yere?" diye sordu.

"Çünkü sadece birinci sınıf koltuklarında bilgisayar için donanım var ve bu yolculukta da bilgisayarımı kullanmaya ihtiyacım var."

Draco gülümsedi. "Yanınızda bilgisayarınız da varmış."

Kadının gözleri öfkeyle parladı. "Elbette."

"Neden? Fal mı açacaksınız yoksa?"

"Pardon?"

"Şu kart oyunundan söz ediyorum."

Kadın ona hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. Sonra soğuk bir ifadeyle, "Hayır, öyle bir niyetim yok," dedi.

"Belki de bilgisayarda oynamayı sevdiğiniz başka bir oyun vardır."

Kadın ileri doğru bir adım attı, Draco'yla aralarında birkaç santim kalmıştı şimdi. "Bakın beyefendi, son anda belli olan bir iş gezisindeyim. Birinci sınıfta yer kalmamış ve benim çok önemli bir toplantıya katılmam gerekiyor ve bu toplantı için da yolda çalışmam."

Kadının tavrı giderek ilginçleşiyordu Draco açısından. Zira, tıraşsız olmasına ve takım elbise giymemesine rağmen, üzerindeki kıyafetlerin pahalı ve kaliteli göründüğünden emindi. Bileğindeki Patek Phillipe saat bile, kadına bir şeyler anlatmış olmalıydı. Eğer, çizdiği portre kadar üst düzey bir iş kadınıysa, Draco'nun da yabana atılır bir adam olmadığını hemen anlamış olması gerekirdi. Buna rağmen kadının halâ böyle tepeden bakan bir tavırla konuşması gerçekten çok ilginçti.

"Şimdi anlıyor musunuz bu yerin benim için neden önemli olduğunu?" diye devam etti kadın.

Draco başını salladı. "Kesinlikle. Sizin için önemli, çünkü o yeri istiyorsunuz."

Kadın sabırsızlıkla gözlerini kocaman açtı. "Ne fark eder! Nasılsa o koltuk boş."

"Hayır, boş değil."

"Lanet olsun, orada biri oturacak mı, oturmayacak mı?"

"Oturmayacak."

Kadın duraksadı. Karşılaşmalarından beri ilk kez oluyordu bu. Draco da bir an tereddüt etti. Bir daha kimse tarafından rahatsız edilmek istemediği için iki yer birden almıştı. Bu Amerikalı kadından hoşlanmamıştı ama eğer birinci sınıfta yolculuk etmek onun için bu kadar önemliyse, biletlerinden birisini ona verebileceğin düşündü.

Tam o sırada kadının alçak ama kızgın sesi duyuldu. "Herkesten daha üstün olduğunu düşünen bir adamdan daha iğrenç bir şey olamaz."

Halâ yanlarında durmakta olan hostes kız çaresizlik içinde, neredeyse inler gibi bir ses çıkardı.

Draco vücudundaki tüm kasların bir anda gerildiğini hissetti. Eğer karşısındaki erkek olsaydı ne yapacağı belliydi; yumruğunu büyük bir memnuniyetle suratının ortasına indirirdi. Ne var ki, karşısındaki bir kadındı. Draco, sonradan pişman olacağı bir şey yapma-

dan önce oradan ayrılsa iyi olacaktı.

Bilgisayarını bıraktığı masaya eğildi, ağır hareketlerle dizüstü bilgisayarını kapattı, çantasına koydu, fermuarı çekti, çantayı omuzuna astı. Sonra bir adım öne attı, kadın da bir adım geri çekilmişti. Yüzünün rengi solmuş görünüyordu.

Draco kadının korktuğunu fark etti, fazla ileri gittiğini anlamış olmalıydı.

Rakiplerini alt ederken kullandığı ses tonuyla, "Kibarca gelip, bir probleminiz olduğunu ve yardımıma ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirdiniz," dedi kadına.

Kadının solgun yüzü aniden kızarmıştı. "Ben de aynen bunu yaptım zaten."

"Hayır, bunu yapmadınız. Siz, o yeri istediğinizi söylediniz, sonra da bana ne yapmam gerektiğini söylediniz." Draco dişlerini sıktı. "Ne yazık ki, bu çok yanlış bir yaklaşımdı *signorina.* Sizin ne istediğiniz umurumda değil, o koltukta oturamayacaksınız."

Kadın hayretle ona bakakalmıştı. Draco şaşırdı, saçma bir şey söylediğini sanmıyordu. Artık bir an önce salondan çıkmak istiyordu.

Derken kadının güldüğünü duydu. Olduğu yerde kalakaldı, kulaklarına inanamamıştı. Hiç bu kadar aşağılandığını hatırlamıyordu. Bu histen kurtulmasının tek yolu vardı.

Bir adım atarak kadına iyice yaklaştı. Kadın geri çekilmek istedi ama geç kalmıştı. Draco bir parmağını kadının dudağında hafifçe dolaştırdı. "Belki de o biletin karşılığında ilgimi çekebilecek bir şey önerirsiniz bana, olmaz mı?"

Kadına sarılıp sıkıca kendisine çekti, dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Sanki o dudaklar hep ona aitmiş gibi; sanki Roma İmparatorluğu'nun dünyayı yönettiği zamanlardan bir Roma prensiymiş gibi...

Kadın boğuk bir çığlık attı, hostesinse nefesi kesilmişti.

Draco ise sadece damarlarında çılgınca akan kanın sesini, kadının dudaklarının nefis, sıcak tadını hissedebiliyordu.

Kadın tüm gücüyle Draco'nun kaburgalarına vurdu.

Draco için, onun gözlerindeki öfkeyi görmeye değecek, hafif bir yumruktu.

Draco kadına gülümseyerek, "İyi uçuşlar *signorina,*" dedi ve yanından geçip gitti.

Anna Orsini, hangi arada yere düştüğünü fark etmediği çantasını öfkeyle yerden alırken adama karşı sonsuz bir öfke hissediyordu.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

ANNA, kalabalık terminalde koştururken halâ öfkesi geçmemişti. Ona vurması yeterli değildi. Aslında polis çağırabilir, adamı cinsel saldırıdan dolayı tutuklatabilirdi. Gerçi bir öpücük cinsel bir saldırı sayılmazdı, altı üstü bir öpücüktü.

O öpücüğe sadece bir öpücük denebilir miydi peki? Adamın biçimli ve sıcak dudaklarını halâ hissedebiliyordu Anna. Sonra adamın o uzun, kaslı vücudunu, beline sarılan güçlü kollarını... Bir an ürperdi.

Uçağına yetişmek için doğru kapıyı bulması gerekiyordu. Giyim tarzının bir parçası haline gelen topuklu ayakkabılarına lanet okuduğu ender zamanlardan biriydi. Koyu renkli tayyörlerle topuklu ayakkabıların mahkeme salonlarında iyi bir izlenim yarattığını keşfetmişti. İnsan Orsini ailesinden gelince, avukatlık yaparken, önyargıları etkisiz kılmak için böyle oyunlara ihtiyaç duyabiliyordu.

Kapıya geldiğinde uçağa yolcu almaya başlamışlardı bile. Anna uzun bir yolcu kuyruğunun en arkasında buldu kendisini. Kuyruk yavaş yavaş ilerlerken ter içinde kalmış, tokası gevşediği için saçları terden nemlenmiş yüzüne yapışmıştı. Uçuş kartını elinde hazır tutu-

yordu.

Ne yazık ki koltuğu uçağın arka taraflarmdaydı. Yapılan anonsa göre o taraftaki yolcular çoktan uçağa binmişlerdi. Bunu duyunca Anna'nın keyfi iyice kaçtı. Çantalarını koymak için yer bulmakta zorlanacağı kesindi.

Teşekkürler Bay Maço.

Onun elbette böyle sorunları yoktu. Birinci sınıfta uçan yolcuların bagajları için her zaman fazladan yer olurdu. Adam şimdi muhtemelen, böyle yakışıklı bir yolcuyu şımartmaya hazır bir hostesin getirdiği şarabını içiyor olmalıydı.

Anna bir an adamı düşündü. Gerçekten de çok yakışıklıydı adam. Esmer ve uzun boyluydu. Gür kirpikleri siyah gözlerini gölgeliyordu. Bir Roma imparatoruna yakışacak bir yüzü ve vücudu vardı adamın. Tavırları da çok farklı değildi. Zaten bilgisayar kullanılabilen bir koltukta oturabilmesinin sebebi de buydu. Anna ise bu konfordan yararlanamayacaktı, içini çekti.

Babasının verdiği dosyaları henüz okuyamamıştı. Hem İtalyancası o kadar iyi değildi, hem de o kadar zaman bulamamıştı. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, uçak biletini ayarlamak için de zaman bulamamıştı. Genellikle yoksul müvekkilleri olan bir avukatın mütevazı bütçesine fazla gelse de Cesare Orsini, Anna'nın birinci sınıf uçak biletini seve seve öderdi. Anna böyle bir konforu daha önce bir kez, üniversiteden mezun olup da abileri Rafe, Dante, Falco ve Nicolo ona iki haftalık bir Paris tatili hediye ettiğinde yaşamıştı.

"Uçuş kartınız lütfen."

Anna uçuş kartını görevliye verdi. Bir süre sonra uçağa ulaşmıştı nihayet. Yolcuları karşılayan şık ve makyajlı hostesi görünce kendi halinin berbat olduğunu düşündü. Çılgın gibi birkaç gün geçirmiş, nefes almadan çalışmıştı. Babasıyla yirmi dört saat önce konuştuğundan beri bir an durmamıştı. Önce Columbia Üniversitesi'ndeki mezuniyet töreninde bir konuşma yapmış, ardından iki uzun toplantıya katılmıştı. Daha sonra, takip ettiği bir davayla ilgili olarak mahkemeye gitmiş, havaalanına gitmek için yola çıktığında korkunç bir trafiğin içinde bulmuştu kendisini.

Trafikte ilerlemeye çalışırlarken havayolu şirketini aramış, hem

uçağının gecikeceğini hem de biletini birinci sınıfa yükseltemeyeceğini öğrenmişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, bir de o maço adamla uğraşması gerekmişti.

Kendi koltuğuna doğru ilerlerken, birinci sınıf bölümünden de geçmesi gerekiyordu. Böylece adamı yakından görmüş oldu. Birinci sınıfta, 5A numaralı koltukta rahat rahat oturuyordu. Hemen yanındaki 5B numaralı koltuk, elbette boştu.

Anna'nın içinden adama bir şeyler söylemek geçti. Ona, hakkında ne düşündüğünü, onun gibi adamların kendilerini dünyanın sahibi sandıklarını, kadınların ayaklarına kapanmalarını beklediğini ama kendisinin bunlara karnı tok olduğunu söylemek isterdi doğrusu.

Tam o anda adam sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi kafasını çevirip ona baktı ve bir an göz göze geldiler. Adam, gözleri daha da koyulaşarak Anna'nın gözlerinin tam içine baktı, sonra bakışları dudaklarına kaydı. Sonra dudakları yavaşça kıvrıldı, manâlı manâlı gülümsedi. Öpüşmemizi hatırladın mı der gibiydi bu gülümseme.

Anna kulaklarına kadar kızarmıştı. Adamın o küstah gülümsemesini yüzünden silebilseydi keşke. Bakışlarını adamdan uzaklaştırarak koltuğunu bulmak için arkaya ilerlemeye devam etti. Bu sırada pek çok yolcuyla çarpıştı, bir ikisinin ayağına bastı, bir ikisi ayağına bastı.

Nihayet yerini bulduğunda, yukarıdaki bagaj bölmesinde yer kalmadığını gördü ve şaşırmadı. Bunun üzerine, çantasını koyacak yer bulabilmek için o yolcu kalabalığı içinde dört sıra daha arkaya gidip gelmesi gerekti. Yeri, Kuzuların Sessizliği'ndeki yamyam katil Hannibal Lecter'e korkutucu derecede benzeyen bir adamla garip sesler çıkaran bir kadının arasındaydı.

Anna derin bir nefes aldı. "Afedersiniz," deyip yerine geçtikten sonra arkasına yaslandı.

Çok uzun bir gece olacaktı.

Havalandıktan bir süre sonra, elektronik aletlerin kullanılabileceği anonsuyla birlikte Anna bilgisayarını açtı. Okuması gereken dosyayı arayıp buldu. İşte, Prens Draco Marcellus Valenti'nin baba-

sına yazdığı mektup karşısında duruyordu. Anna ismi görünce yüzünü buruşturdu. Mektubun içeriği de farklı hisler uyandırmıyordu. Öyle ağdalı bir dille yazılmıştı ki, prensin neye benzediği konusunda kesin ipuçları veriyordu.

Anna, prensin çok çok yaşlı olduğundan emindi. Pembe kafasının iki yanından fışkıran bembeyaz, pamuk gibi saçları olmalıydı. Elleri lekeler içindeydi muhakkak. Bastonsuz yürüyemeyeceği de kesindi. Modern çağda böyle birinin var olabilmesi Anna'ya çok ilginç geliyordu, kendi kendine gülümsedi.

Derken ani bir *'blip'* sesiyle bilgisayarın ekranı karardı, aletin şarjı bitmişti. Anna çaresizlik içinde dudağını ısırdı. Kendisini çok yorgun hissediyordu.

Her şey o Pazar günü, Orsini malikânesindeki yemekten sonra başlamıştı. Anna yemeğe sadece annesini kırmamak için gitmişti. Yemekten sonra babası onu kapıya geçirmek için ısrar etmiş ama bu sırada çalışma odasının önünden geçerlerken birden ciddi bir ifadeyle, "Bir iki dakika yalnız konuşalım Anna," demişti.

Anna istemeye istemeye babasıyla beraber çalışma odasına girmişti. Yaşlı adam masif ahşap masasına oturup Anna'ya da karşısına oturması için işaret etmiş, bir süre konuşmadan kızını izlemişti.

"Senden bir şey isteyeceğim Anna."

"Ne gibi?"

"Çok önemli bir rica."

Anna şaşkınlıkla babasına bakmıştı. Karşısında bir mafya babası vardı. Onun gibi, tüm doğu kıyısının karşısında titrediği, nüfuzlu bir adamın nasıl bir ricası olabilirdi ki? Babası onun bunları bildiğini bilmiyordu. Anna on dört yaşındayken, kız kardeşleri Izzy ve Isabella'yla babalarının gerçek işinin ne olduğunu keşfetmişlerdi bile. Böyle bir adam için parmağını kıpırdatmaya niyeti yoktu.

"Maalesef çok meşgulüm baba, ancak kendi davalarıma bakacak kadar vakit bulabiliyorum ve—"

Cesare sabırsız bir el hareketiyle Anna'nın sözünü kesti. "Bir kereliğine birbirimize karşı dürüst olalım Anna. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Anneni ya da kardeşlerini kandırabilirsin ama beni kandıramazsın."

Anna ayağa kalktı.

"O halde, yanlış kişiden ricada bulunduğunu da biliyorsundur."

"Yanılıyorsun, tam da doğru kişiden ricada bulunuyorum. Bu iş için biçilmiş kaftansın. Her şeyden önce benim kızımsın ve ne kadar kabul etmek istemesen de bana benziyorsun."

"Sana benzemiyorum! Ben kanunlara ve adalete inanıyorum. Ne olursa olsun haklının yanındayım!"

"Ben de öyle. Sadece yaklaşımımız farklı."

Anna güldü. "Hoşça kal baba. İlginç bir konuşmaydı."

"Anna, dinle beni, lütfen."

Anna babasının lütfen demesine alışkın değildi. Bir an duraksadıktan sonra tekrar oturdu, kollarını kavuşturdu.

"Adaletin yerine getirilmesini istiyorum *mia figlia.* Benim yöntemlerimle değil ama, senin yöntemlerinle; kanunlar yoluyla. Sen de bir avukatsın, üstelik benim kanımı taşıyorsun."

"Kızın olmamın bu işle bir ilgisi yok. Zaten elinin altında onlarca avukat vardır senin."

"Bu, kişisel bir konu, doğrudan doğruya ailemizi ilgilendiriyor."

Anna ilgilenmediğini söylemek isterdi ama Cesare merakını uyandırmayı başarmıştı.

"Anlatmak için beş dakikan var, sonra gidiyorum," dedi babasına.

Cesare çekmecesinden çıkardığı dosyaları masanın üstüne koydu. Dosyadaki belgeler artık sararmaya yüz tutmuştu. Anna giderek meraklanıyordu.

Cesare dosyadakileri açmaya başladı. "Mektuplar, yazışmalar, notlar... Annene, ailene ait."

"Bir dakika. Annem mi? Konu annemle mi ilgili yoksa?"

"Evet. Daha doğrusu annene ait olan bir şeyle ilgili."

"Dinliyorum."

Bunun üzerine babası ona krallar ve hainler, istilacılar ve köylülerle ilgili uzun bir hikâye anlatmaya başladı. Yüzlerce yıl öncesine dayanan hikâyeye göre, Valenti Hanedanı prensi, annesinin ailesine ait olan toprakları bin bir türlü entrikayla onlardan almıştı.

"Sen nasıl karıştın bu işe?" diye sordu Anna.

"Şu anki prensin, annenin topraklarında bir bina inşa etmek istediğini öğrenince."

"Ne yaptın peki?"

"Prensle temasa geçip, böyle bir şeye yasal olarak hakkının olmadığını bildirdim, o da hakkının olduğunu söyledi."

"Olayların üzerinden o kadar uzun bir süre geçmiş ki doğruyu bulup kanıtlamak çok zor."

"Asıl, bir prense bir şeyin aksini kabul ettirmek çok zor," dedi Cesare.

Anna başını salladı. "Haklısın. İlginç bir hikâye bu anlattığın baba ama beni neden ilgilendirdiğini halâ anlamış değilim. Senin bir İtalyan hukuk bürosuyla görüşmen daha iyi olur."

Babası gülümsedi. "Hepsi prensten korkuyorlar. Draco Valenti çok güçlü ve zengin bir adam."

Anna soğuk bir şekilde gülümsedi. "Sen de çulsuz bir köylü sayılmazsın."

"Ne kadar zengin olursam olayım, nüfuzum ne kadar etkili olursa olsun bir prensin karşısında her zaman çulsuz bir köylüyüm."

Anna omuzunu silkti. "Öyleyse öyledir. Maçı o kazanmış demek ki."

"Henüz değil. Bende prenste olmayan bir şey var."

Anna buz gibi bir gülümsemeyle, "Ellerindeki kan mı?" dedi.

"Bundan da fazlası... Sen varsın."

Anna gülünce babası kaşlarını kaldırdı. "Şaka yaptığımı sanıyorsun galiba? Prensin avukatları çok başarılı, zeki adamlar, iyi para alıyorlar. Ama sen, *mia figlia*, sen bu işe yüreğini koymuş bir avukatsın."

Anna gözlerini kırpıştırdı. "Nasıl yani?"

"Okulunu birincilikle bitirdin, hukuk dergilerinde çalıştın. Sonra, Manhattan'daki en önemli hukuk bürolarından gelen parlak teklifleri reddettin. Neden? Çünkü sen adalete inanıyorsun. Sadece ağzında gümüş kaşıkla doğanlar için değil, tüm insanlar için adalete inanıyorsun."

Anna babasının sözlerinden etkilenmişti, yaşlı adam haklıydı. Kabul etmek onu utandırsa da, bunları duymak gururunu okşamıştı.

Belki de bu utancını bastırmak için, alaycı bir şekilde babasım alkışladı. "Bravo baba, şahane bir performanstı. Eğer iş alanını değiştirmek istersen oyunculuğu deneyebilirsin."

"Anna."

Anna bıkkın bir tavırla içini çekti. "Bitmedi mi daha?"

"Hiçbir zaman senin istediğin gibi bir baba olamadığımın farkındayım ama seni her zaman sevdim. Sen de beni bir parça olsun sevmiyor musun?"

Babası çok basit bir şey sormuştu ama Anna'nın yüreğine dokunmayı başarmıştı. Anna, babasını içten içe sevdiğini biliyordu. Bu yüzden babasının yanına gitti, meselenin ayrıntılarını dinlemeye başladı.

Babası prense bir iki mektup göndermiş ama prens hiç oralı olmamıştı. Cesare daha sonra Roma'da bir iki avukatla görüşmüş ama yine de bir ilerleme kaydedememişti.

"Sırf bizden daha asil olduğunu düşünüyor diye Valenti gibi bir adamın bizi ezip geçmesine izin veremeyiz. Bu işi halletmelisin Anna. Bunu benim için değil, adalet için; annen için yapmalısın."

Anna şimdi, bulutların arasında uçarken bu işe neden kalkıştığını kaçıncı kez kendisine soruyordu? Cevabı biliyordu aslında, içini çekti. Babası haklıydı, Anna her zaman yoksuldan ve güçsüzden yana olmuştu. Evet, babası pek yoksul ya da güçsüz sayılmazdı ama Valenti Hanedanı topraklarını ellerinden aldığı sırada annesinin ailesi çok yoksuldu. Ayrıca, babasına prensle görüşeceğine dair söz vermişti.

Öte yandan toplantı için hiç hazırlık yapamamıştı. Yine de babasının dediği gibi, çok iyi bir avukattı, bu şekilde bile toplantıyı idare edebileceğinden emindi. Sonuçta, kendinden güçsüz insanları ezmeye çalışan, ayrıcalıklı bir prensle pazarlık edecekti. Böylelerinden nefret ediyordu. VIP salonunda karşılaştığı o adam da tıpkı prens gibi, herkesin onun ayaklarına kapanacağını zannediyordu. Özellikle de kadınların ona hemen teslim olacağını sanıyordu ama Anna'nın böyle bir niyeti yoktu.

Anna'yı nasıl öperse öpsün, ona nasıl sarılırsa sarılsın hem de... Bu çok saçmaydı. Adamın onu neden öptüğü çok açıktı; Anna'ya ne

kadar güçlü ve seksi olduğunu kanıtlamak istemişti. Anna'yı etkilemiş miydi peki? Anna gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı.

Kısık, tok sesli bir adamın nesi seksi olabilirdi ki? Altın pırıltılı kahverengi gözleriyle gür siyah kirpikleri mi? Yoksa bir Roma heykeli gibi biçimli yüz hatları mı? Ya da güçlü ve kaslı vücudu mu? Hem öyle öpülmenin nesi seksi olabilirdi? Anna huzursuzca koltuğunda kıpırdandı.

Ya onu itmek yerine boynuna sarılıp öpücüğüne karşılık verseydi ne olurdu? Acaba adam da ona şunları der miydi? *Uçağı boş ver, gitme bir yere. Benimle gel. Kimsenin bilmediği gizli bir yere gidelim. Orada seni soyayım, kulağına bir şeyler fısıldayayım. Sonra sana öyle şeyler yapayım ki...*

Anna hafif bir inilti çıkarmamak için kendisini zor tuttu. Neredeyse her şeyi hissetmişti; öpücükleri, dokunuşları, en sonunda adamın— Daha önce başkalarıyla birlikte olmuştu, seksin ne olduğunu biliyordu ama hiç böyle şeyler hissetmemişti.

Bu adam onu yatakta çıldırtabilirdi...

"*Signorina*?"

Ona çığlıklar attırabilirdi...

"*Signorina*, uykunuzu böldüğüm için afedersiniz."

Anna gözlerini açtı.

Adam karşısında duruyordu. Çok değil bir iki saat önce onu öpen adam hemen yanı başında durmuş, ona doğru eğilmişti. Yüzünde, Anna'nın aklını başından alabilecek çekicilikte bir gülümseme vardı.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

DRACO, kadının gözlerini açmasını izledi. Akdeniz mavisi gözlerdi bunlar; koyu ama masmaviydiler. Draco'nun bakışları kadının dudakların kaydı sonra. Pembe, yumuşak, baştan çıkarıcı bir ağzı vardı kadının; dudakları şaşkınlıkla açılmıştı.

Draco kaşlarını çattı. Ne olmuştu yani? Kadın ne kadar güzel olursa olsun önemli değildi. İsterse bir cadı kadar çirkin de olabilirdi, Draco'nun umurunda değil. Sadece, egosuna teslim olmamak, doğruyu yapmak derdindeydi o.

Elektronik cihazların kullanılabileceği anonsuyla birlikte, elindeki kadehi bir kenara koyarak bilgisayarını açmıştı. Daha ekranı aydınlanırken kadın gelmişti aklına. Evet, kadının tavırları son derece sevimsiz ve iticiydi ama kendisi de daha düzgün davranmamıştı doğrusu, bunu kabul etmesi gerekiyordu.

Yarım saatlik bir vicdan muhasebesinden sonra aşırı tepki gösterdiğine karar vermişti. Her şeyden önce, birinci sınıftaki koltuklar son derece rahattı. Uzun bacaklarına ve geniş omuzlarına rağmen, hiç sıkışmadan oturabiliyordu. İkinci koltuğu almasının tek sebebi, geveze bir yolcunun sohbet girişimlerinden sakınmaktı. Amerikalı

kadın, bilgisayarda çalışmak zorunda olduğu için birinci sınıfta uçmak istediğini söylemişti.

Öyleyse ikisi de konuşmadan kendi işlerine bakabilirlerdi. Böylece, kadının yanına gitmeye karar vererek ayağa kalktı, uçağın arka tarafına yöneldi. Draco'nun arkaya yürüdüğünü gören kabin hostesi telâşla yanına geldi. "Sizin için ne yapabilirim majesteleri?"

"Bana majeste demeyi bırakabilirsin." Draco hostesi kırmamak için gülümseyerek konuşmuştu. Sonra kuyruk bölümüne doğru epey bir yolu kat etmesi gerekti. Nihayet kadını, o yolcu kalabalığı içinde deniz feneri gibi parlayan sarı saçlarından tanıdı.

Kadını gözlerini şaşkınlıkla açması hoşuna gitmişti. Öyle kolay kolay şaşıracak bir kadına benzemiyordu çünkü. Hele hele söyleyecek bir şey bulamamış gibi afallaması daha da hoştu.

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedi kibarca.

Kadın doğrulup, yukarı sıyrılmış olan eteğini düzeltti. O arada Draco kadının şahane bacaklarını görmüştü bile. Yumuşak, pürüzsüz bir görünümü vardı bacaklarının, harika bir tonda yanmışlardı. Acaba kadının vücudunun her yeri bu tonda mıydı? Kalçaları, karnı, göğüsleri... Draco kendi kendine kızdı, aklını başına toplamalıydı.

"Uyandırdığım için—"

"Uyumuyordum."

Belki de doğruyu söylüyordu kadın, bu sıkışık koltuklarda uyumak pek mümkün görünmüyordu.

"Ne işin var burada?"

Draco boğazını temizledi. Beklediği karşılama bu değildi.

"Şey, fikrimi değiştirdim de..."

"Neyle ilgili?"

Kadın bu kadar zorlaştırmak zorunda mıydı her şeyi?

"Koltukla ilgili olarak. İstersen oturabilirsin."

Kadın gözlerini kıstı. "Neden?"

Dümdüz bir ses tonuyla konuşmuştu. Draco onun, en başından beri ilgiyle onları izlemekte olan komşu yolculara oynadığını düşündü bir an. Her şey bir yere kadar doğrusu. "Neden mi?" diye patladı. "Aptallığıma doymayayım ki, birinci sınıftaki bir koltuğu buraya tercih ediyorsundur halâ diye düşündüm!"

İzleyici yolculardan kadın olanı, "Buranın nesi varmış?" diyordu ki Draco ellerini pes edercesine kaldırıp, arkasını döndü ve yerine doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle!"

Akıllı bir adam durup arkasına bakmazdı ama Draco son bir iki saattir yaptıklarını zaten çok akıllıca bulmuyordu. Durdu, kollarını kavuşturarak kadının gelişini izledi.

Kadının biraz önceki havalı halinden eser kalmamıştı. Tuhaf seyahat çantasını bir omuzuna atmış, öteki omuzunda iş çantasını taşıyordu. Armani ceketi seyahat çantasının altında buruşup kalmış, saçları darmadağınık olmuştu. Elinde ise o seksi topuklu ayakkabılarından birini taşıyordu. Belli ki diğerini kaybetmişti.

Kadın nihayet soluk soluğa yanma geldiğinde Draco kılını kıpırdatmadan ona baktı. "Efendim?"

"Ben... Şey..."

Draco'nun bakışları bir kış sabahı kadar soğuktu. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Anna bunun mükemmel bir soru olduğunu düşündü. İnsanın hata yaptığını kabul etmesi ne kadar zordu. Hayır, adam konusunda hatalı bir tespiti yoktu; adam son derece bencil, soğuk ve kabaydı ama bunlar, adamın teklifini reddetmesini gerektirmiyordu. Bilgisayarını yeniden çalıştırabileceği bir yeri reddetmesi için aptal olması gerekiyordu.

"Bekliyorum," dedi adam sakince.

Anna yutkundu. "Özrünü kabul ediyorum."

Adam güldü. Daha da kötüsü, onları izlemekte olan birkaç yolcu da ona katılmıştı. Belli ki uçağın bu bölümünde onları izlemeyi film izlemeye ya da kitap okumaya tercih edenler vardı.

"Ben özür dilemedim ki! Dilemeyeceğim de."

Anna adama iyice yaklaştı.

"Sadece yanımdaki boş koltuğu sana teklif ettim. Hani daha kısa süre önce tutturduğun koltuk."

"Ben tutturmadım, asla tutturmam. Ben..."

Anna sustu. Nereye bakacağını bilemiyordu. Adama mı baksaydı, onları izlemekte olan yolculara mı?

"Kızım delirdin mi? Adama teklifini kabul ettiğini söyle yoksa ben gidip oturacağım yanına!" Yolcular epey eğleniyorlardı doğrusu.

Anna dişlerini sıktı. "Sen korkunç ve iğrenç bir adamsın."

Adamın gözlerinde bir pırıltı belirdi. "Bunu evet olarak alıyorum," dedikten sonra dönüp koridorda ilerlemeye başladı. Anna'ya sadece onun peşinden gitmek kalmıştı.

Bir saat kadar sonra Anna bilgisayarını kapatıp kenara koydu. Bütün dosyaları okumuş ama bir yere varamamıştı. Sicilya'da bir yerlerde, annesine ya da prensin birine ait bir arazi vardı. Anna'nın gördüğü belgelerin hiçbirisi arazinin kime ait olduğunu göstermiyordu. Cesare'nin verdiği İtalyanca belgelerden belki bir şey çıkabilirdi ama Anna'nın İtalyancası bunu anlamak için yeterli değildi.

Bir de babasının prensle yazışmalarını görmüştü. Babasının birkaç mektubuna karşılık prens, kısaca onu başından savan, çok resmî bir mektup göndermişti. Babasının bu arazi konusunda neden bu kadar ısrarlı olduğunu anlayamıyordu. Öte yandan, babasının her zaman memleketi olarak andığı topraklarda prenslerle köylüler arasında her zaman bir mücadele olduğunu biliyordu.

Yorgun bir şekilde arkasına yaslandıktan sonra yanındaki adama kaçamak bir göz attı. Adam, yerlerine yerleştikten sonra tıpkı onun gibi, bilgisayarını açmış ve çalışmaya dalmıştı. Anna onun gerçekten yakışıklı olduğunu bir kez daha, yakından görebiliyordu. Erkeksi yüzü, biçimli elleri, fit vücuduyla çok çekici bir adamdı.

Öte yandan, kesinlikle Anna'nın tipi değildi. Onun da adamın tipi olmadığı çok açıktı. Belli ki adam daha hanım hanımcık, kırılgan tiplerden hoşlanıyordu. Anna ise pek öyle sayılmazdı. Birkaç kez çıktığı bir adam onun için huysuz derken bir diğeri kibarca zor olduğunu söylemişti. Abileri ise, dişli olduğunu söylerlerdi gururla.

Başka türlüsü nasıl mümkün olabilirdi ki? Erkeklerin baskın olduğu bir dünyada ya da annesinin babasımn gölgesinde yaşadığı bir evde tutunabilmek, kendisini var edebilmek için böyle olmaya mecburdu.

İçini çekti, tekrar davayı düşünmesi gerekiyordu. Aklı yine ya-

nındaki adama kaydı. Adama bir teşekkür bile etmemişti. Kız kardeşi Izzy'nin, *geç olsun güç olmasın* dediğini duyar gibi oldu. Tatlı huylu Izzy kadar beceremezdi böyle şeyleri ama deneyecekti.

Derken adamın, "Bitirdin mi?" dediğini duydu.

Anna şaşırdı. Adam gülümseyerek ona bakıyordu.

"Evet."

"Aradığını bulamadın mı?"

"Maalesef."

"Bende de durum aynı." Adam da bilgisayarını kapatıp kenara koydu. "Zaman kaybından başka bir anlamı olmayan bir toplantıya katılacağım."

Anna güldü. "Benim başımda da aynı dert var. Böyle şeylerden nefret etmiyor musun?"

Adam onaylayarak başını salladı. "Hem de nasıl. Hiçbir şey beceremeyeceğinin farkında olmayan bir adamla toplantı masasında karşılıklı oturmaktan daha kötü bir şey olamaz."

"Kesinlikle." Anna içini çekti. "Aslında ben bu toplantıya gidip şöyle demek istiyorum. "Bakın, bu toplantının hiçbir anlamı yok. O yüzden ben evime dönüyorum, sizin de azıcık aklınız varsa aynısını yaparsınız."

Adam hafifçe güldü. "Ama adamın azıcık aklı olsaydı zaten orada olmazdı ki."

Anna gülümsedi. "Çok doğru."

"Ne yaparsın, hayat böyle işte. İşler her zaman istediğin gibi yürümüyor."

"Öyle." Anna bir an tereddüt etti, tam sırasıydı galiba. "Bu arada, yer için teşekkürler. Aslında daha önce teşekkür etmeliydim ama..."

"Haklısın."

"Hey, bir dakika..."

Adam güldü. "Sadece şaka yapıyorum. Ben de hatalıyım. En başından aşırı tepki gösterdim. Şöyle yapalım mı, sen özür dilersen ben de dilerim?"

Anna da güldü. "Avukat mısın yoksa?"

"Hayır, neden sordun?"

"Kelimeleri iyi kullanıyorsun."

"İşim bu, iyi pazarlık ederim." Milyarlarca dolarlık servetini kazanma şeklini en iyi böyle açıklayabilirdi herhalde Draco. Elini kadına uzattı. "Barışalım mı?"

Anna da elini uzattı ve daha karşısındakinin eline dokunur dokunmaz irkilerek geri çekti. Adamın parmaklarından kendi parmaklarına bir elektrik akımı olmuştu sanki.

"Statik elektrik olmalı, ya da ona benzer bir şey," dedi hemen.

"Ona benzer bir şey," diye tekrarladı adam kısık bir sesle.

Bir an gözleri buluştu. Adamın gözleri koyulmuş, tüm benliğiyle Anna'ya bakıyor gibiydi. Anna ürperdiğini hissetti. Çok yorgun olduğu için kolayca etkileniyor olmalıydı.

"Şarap listemizi görmek ister miydiniz?"

Kibar ve şık hostesleri, elinde bir listeyle gelmişti. Anna, birinci sınıfa sonradan katılmasına rağmen bunu ona hissettirmediği için genç kadına neredeyse minnet duydu.

Adam elini bırakmadan, "Şampanya," dedi. Sonra Anna'ya dönüp, "Eğer başka bir tercihin yoksa elbette?" diye ekledi.

"Hayır, şampanya harika olur."

"Harika." Anna nasıl olup da bu adamın kaba ve küstah olduğunu düşündüğüne şaşırmak üzereydi.

İnce cam kadehlerde şampanyalarını içtiler. Çok geçmeden yemek servisi yapıldı. Şık porselen tabaklarda sunulan yemeğin yanında kırmızı şarap içtiler. Anna birinci sınıfın pek de fena olmadığını düşündü. Normalde karşısındakine hesap bile ödetmezdi ama nedense her şey çok doğal geliyordu o anda ona.

Tıpkı adamla çok doğal bir şekilde havadan suan sohbet etmeleri gibi. New York'ta havanın nasıl olduğundan başlamışlar, Roma'da nasıl olabileceğini konuşmuşlardı. Adam San Fransisco'da, kadın da Manhattan'da yaşadığından söz etmişti.

Tüm bunları konuşmuşlar ama isimlerini söylememişlerdi. Bu da tuhaf bir şekilde doğal ve normal görünüyordu. İnsanın okyanus aşırı uçtuğu bir yolculukta, hiç tanımadığı bir yabancıyla sohbet edip şampanya içmesi, heyecan verici, hoş bir durumdu.

Yemek servisi bitip tabaklar kaldırıldıktan sonra kabin ışıkları hafifçe loşlaştı. Anna elinde olmadan ürperdi.

"Üşüdün mü yoksa?" diye sordu adam.

"Hayır, iyiyim."

"O halde yorgunsun."

"Pek değilim aslında."

"Elbette yorgunsun. Eminim senin günün de en az benimki kadar yorucu geçmiştir. Koltuğumu yatıracağım ben, sen de aynısını yap."

Adamın emir verir gibi konuşması Anna'yı güldürmüştü. "Bir kadına ne yapmak istediğini sorar mısın yoksa sadece yap mı dersin?"

Bir an bakıştılar. Anna'nın yüreği yerinden oynamıştı yine. "Bazen sormama hiç gerek olmaz," diye cevap verdi adam yumuşak bir sesle.

Anna içini bir sıcaklığın basmaya başladığını hissediyordu. Yapması gereken kalkıp, asıl yerine gitmekti.

Adam, "Kapa gözlerini *bellisima*, biraz uyu," diye fısıldadı.

Anna başını salladı. Belki de gözlerini kapatıp uyuyormuş numarası yapması yeterliydi. Uçakta hiç uyuyamazdı ki o.

Uyandığında kabin neredeyse tamamen karanlıktı.

Kendisini nefis bir sıcaklıkla sarmalanmış buldu. Nasıl olduysa, adamın kollarında yatıyordu, üstlerine yumuşak bir battaniye örtülmüştü. Başını adamın omuzuna yaslamıştı.

Adam uyuyordu, Anna bunu onun düzenli nefes alış verişinden anlayabiliyordu. Bir an önce kalkıp gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama ona daha da sokuldu. Temiz, erkeksi kokusunu derin derin içine çektikten sonra, sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi, yavaşça elini kaldırdı, adamın çenesini hafifçe okşadı.

Adamın nefes alış verişi değişip hızlanmaya başlamıştı, tıpkı Anna'nın kalbinin atışı gibi.

"Selam," diye fısıldadı adam.

Anna dilini dudaklarına dokundurup, "Selam," diye karşılık verdi.

Adam ona sımsıkı sarıldı, yüzünü ona döndükten sonra Anna'nın avucunu yumuşak bir şekilde öptü. Anna'nın dudaklarının arasından

hafif bir inilti kopmuştu.

"Tam da rüyamda sana sarılıyordum," dedi adam. "Sonra uyandım ve seni kollarımın arasında buldum."

Anna, içinin titrediğini hissetti. Gittikçe heyecanlanıyordu. Onun da benzer bir şekilde heyecanlanmaya başladığı belliydi, kalp atışları birbirine karışıyordu. Anna hafifçe hareket edince, adamın iyice uyarılıp sertleştiğini fark etti. Kendisi de farklı durumda değildi, tahrik olmuştu.

Bir anda dudakları buluştu. Adam dudaklarıyla Anna'nın dudaklarını aralayıp dilini yavaşça hareket ettirmeye başladı. Anna kendisini tutamayarak hafifçe inledi. Adam bir yandan İtalyanca bir şeyler fısıldıyordu. Anna tek kelime anlamasa, adamın neden söz ettiğini da aşağı yukarı tahmin edebiliyordu.

Anna'nın saçlarından tutarak başını geriye eğdi. "Ateşle oynuyorsun cara," dedi kısık bir sesle sonra.

Anna da adamın başını arkadan tutmuştu. "Ateşten hoşlanırım," diye fısıldadı.

"Seni o salonda gördüğüm andan beri bunu istiyorum."

Anna titreyerek parmaklarını adamın saçlarından geçirdi. O da aynısını hissetmişti. Adamla onca tartışmasının, kavga etmesinin asıl sebebinin de bu olduğunu şimdi anlıyordu. Adamın sıcaklığını, ona sarılmasını istemişti.

Adam elini yavaşça Anna'nın bluzunun içinden kaydırarak göğsünü avucunun içine hapsetti. Anna neredeyse çığlık atacaktı ama adam dudaklarıyla onun dudaklarını kapatarak çığlığı boğdu. Bir yandan başparmağıyla Anna'nın meme ucunu okşamaya başlamıştı. Anna, nefesi kesilerek kıvranmaya başladı. Meme ucu iyice irileşmiş, sertleşmişti.

Draco'nun dudaklarından bir inilti koptu. Kadını hafifçe kendisine doğru çekerek bacağını kaldırdı, kendi kalçasına doğru attı. Böylece tüm ereksiyonuyla ona temas edebiliyordu. Artık zamanı gelmişti.

Birden kabin ışıkları yanıp sönmeye başladı.

"Sayın yolcularımız, kahvaltı servisimiz başlamak üzeredir."

Draco, kollarındaki kadının donup kaldığını hissetti. Gözlerinde

müthiş bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Draco olanlara inanamıyordu. Böyle bir şey yapması mümkün değildi. Daha önce özel uçağında defalarca kez sevişmişti ama tarifeli bir seferde, onca insanın arasında böyle bir şeye kalkışması akıl almaz bir şeydi. Kontrolünü ilk kez bu kadar kaybediyordu.

"Bırak beni," dedi kadın telâşla.

Draco ona baktı. Kadının yüzü bembeyaz olmuştu, titriyordu.

"Sakin ol."

"Sağır mısın? Bırak beni dedim!"

"Elbette bırakacağım ama önce sakin davranabileceğinden emin olmalıyım. İyisin değil mi?"

"Kesinlikle." Kadının sesi buz gibiydi ama en ufak bir panik havası yoktu. Draco yavaşça kadını bıraktı. Kadın bir anda battaniyeyi kenara atıp koltuğunu kaldırdı ve ayağa fırladı. Draco da aynısını yapıyordu. "Dinle beni..." diye kadına seslenecek oldu ama çok geçti, kadın çoktan gözden kaybolmuştu bile.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

DRACO, Fiumicino Havaalanı'ndan çıkarken cep telefonuyla konuşuyordu.

"Patronuna, gönderdiği temsilciyle en iyi ihtimalle iki saat sonra görüşebileceğimi söyle. Temsilciye nasıl ulaşacağını bilmiyor musun? Bu senin problemin, benim değil."

Şoförü Maserati'siyle birlikte onu bekliyordu. Draco'nun tek istediği bir an önce eve gitmekti. Uçak yolculuklarına alışık sayılırdı, çoğu okyanus aşırı olmak üzere sürekli seyahat halinde oluyordu ama daha önce kendisini bu kadar yorgun hissetmemişti hiç. Yolculuğun aktarmalı olmasından başka, o kadınla uçakta yaşadıkları da onu çok yormuştu.

Yaşadıkları şey teknik olarak sevişmek değildi belki ama Draco ikisinin de seviştiğinden emindi. Müthiş bir deneyim olmuştu Draco için. Etraflarındaki her şey, kalabalık bir uçakta oldukları, tüm yolcular bir anda silinip gitmiş, kadının kokusundan ve sıcaklığından başka bir şey kalmamıştı aklında.

Bunun tek açıklaması olabilirdi. Her an birilerine yakalanma riski altında, güzel ve çekici bir yabancıyla sevişmek çok heyecanlan-

dırmış olmalıydı onu. Başka türlü kontrolünü yitirmesi mümkün değildi. Kadın da kontrolünü yitirmiş görünüyordu ama ışıklar yandığında hemen Draco'yu suçlar bir tavır takınmıştı.

Draco tüm suçun kendisinde olmadığını biliyordu. Sadece kadının uykuya dalmasını izlemiş, sonra üzerine battaniye örtmüştü. Kadın farkına varmadan kendi battaniyesinin üzerinde uykuya daldığı için Draco onu uyandırmak istememiş, mecburen kendi battaniyesini örtmüştü onun üzerine. Kadının hafifçe içini çekerek elini göğsüne koyacağını, sonra da başını omuzuna bırakacağını nereden bilebilirdi? Hele hele uyandığında kadını, yüzünü okşarken bulunca ne yapmalıydı? Onu geri mi itmeliydi?

Plansız, engel olunamaz bir şey yaşamışlardı. Öpüşmeleri, kadının dudaklarını aralaması, göğsünü tuttuğunda inlemesi... Draco sadece bunları düşündüğünde bile tahrik oluyordu; keyfi kaçtı.

Bir hata yapmıştı ve bu hatadan ders alması yeterliydi. Nasılsa kadını bir daha görmcyecceğine göre canını sıkmasına gerek yoktu. Hem, artık zihnini önündeki toplantıya yoğunlaştırması gerekiyordu.

Telefonu çaldı. Avukatı arıyordu. "Kusura bakmayın efendim, toplantı saatini en fazla bir saat erteleyebildim."

Draco kaşlarını çattı. Şu toplantıya girip çıkmak istiyordu bir an önce. Sicilyalı toy bir delikanlıya haddini bildiremeyecek değildi herhalde.

Draco'nun evi, en eski Roma yollarından olan Via Appia yakınlarında, yeşilliklerin arasına gizlenmiş bir malikâneydi. Draco burayı ilk gördüğü anda çarpılmıştı. Aslında bina o kadar yıkık dökük bir haldeydi ki, beğenilecek tarafı yoktu. Draco'yu, binanın tarihi havası çekmişti. Bina, yüzyıllar boyunca kim bilir nelere tanıklık etmişti.

Elbette onun gibi birisi sadece duygusal sebeplerle bir karar vermezdi. Hemen bir mimarın binayı görmesini sağlamıştı. Mimarın raporu pek iç açıcı değildi. "Draco, eğer istiyorsan burayı toparlarız elbette ama bina gerçekten harabeye dönmüş durumda. Zaten Tiber'de şahane bir malikânen varken neden buraya milyonlar dökesin ki?" demişti adam.

Draco mimara hak vermişti. O halde Valenti malikânesini yeniden inşa edecekti. Hem buna yıllar önce karar vermemiş miydi? Ataları, babası, hatta annesi bile saraydan paha eder her şeyi almışlar ve binayı bakımsızlığa terk etmişlerdi. Şu anda neredeyse yıkılmak üzereymiş gibi dursa da parayla iyileştirilemeyecek hiçbir bina yoktu.

Draco böylece Tiber'deki malikâneyi restore ettirmişti. Yine de çok içine sinmemişti çünkü bir binayı restore etmenin orada yaşanan anıları canlandırmaya yetmediğinin farkındaydı.

Böylece, şimdi oturmakta olduğu yeri satın almış, bu binayı da elden geçirmişti. Burada anılarla ilgili bir sorunu yoktu, ne de olsa geçmişi onu bağlamayan bir binaydı burası.

"*Buon giorno signore.*" Hizmetçisi onu gülümseyerek karşıladı. Bir şeyler yemiş miydi? Kahve ya da meyve ister miydi acaba?

Draco kahve istedi, biraz olsun kendisine gelmek istiyordu.

Odası sıcaktı. Pencerelerin onun yokluğunda hiç açılmadığını fark ederek tüm kanatları ardına dek açtı. Ardından hemen soyunarak banyoya girdi. Saatlerdir bu anın hayalini kurmuştu.

Bu evin restorasyonu sırasında en fazla özen gösterip titizlendiği yer, banyosu olmuştu. Derin, mermer bir jakuziyle, tam ortada, çevresi camla kaplı bir buhar kabininin olmasını istemişti. İstekleri mimarının aklına pek yatmamış, Draco'nun Amerikan kültüründen etkilendiğini düşünmüştü adam. Yine de, tam Draco'nun istediği gibi bir banyo dekore etmişti.

Draco, uzun bir günün tüm yorgunluğunu suyun altında unutabilirdi. Şimdi de, duşta ayakta durmuş, üzerinden sular süzülürken aynı şeyin olmasını bekliyordu.

Ne var ki, bunun yerine gözlerinin önünde bir görüntü belirmişti. Sarışın Amerikalı yanındaydı sanki. Saçları çözülmüş, pürüzsüz omuzlarından aşağıya dökülüyor, şeftali renkli meme uçlarını hafifçe örtüyordu. Draco bu güzellikleri dudaklarının arasına hapsettiğini hayal etti. Eli de kadının bacaklarımn arasına kaymıştı. Kadının eli ise iyice sertleşmiş bedenindeydi.

Draco inledi. Kadını camdan duvara yaslayıp, saçlarından tutup başını aşağıya, daha da aşağıya eğecekti. Ta ki... Draco tekrar inledi,

bir anda boşalmıştı. On yedi yaşında ilk kez bir kadınla birlikte olmasından beri başına böyle bir şey gelmemişti. Sarışın Amerikalı onu aptal yerine koymuştu. Draco bir kez daha onunla karşılaşmayı ve bu yaptığını ona ödetmeyi istedi.

Başını, yukarıdan dökülen sulara doğru kaldırarak zihnini temizlemeye çalıştı. Toplantı için yoğunlaşması gerekiyordu.

Sicilya'daki arazi ona aitti. Palermo'ya iş için gittiği seferlerden birinde, Taormina kasabası yakınlarında kısa bir mola vermişti. Sonra kırlara doğru biraz yürüdüğünde birdenbire nefes kesici bir manzarayla karşılaşmıştı. Arazi, denize doğru uzanıyordu. Draco hemen gerekli işlemleri yapmış, araziyi satın almıştı. Derken Cesare Orsini isminde bir adamdan, arazi üstünde hiçbir hakkı olmadığına dair bir mektup gelmişti.

Draco yıllar önce, zorbalara boyun eğmemeyi öğrenmişti. Şimdi de sonuna kadar arazisini savunacaktı.

Anna'nın internetten ayarladığı otel çok kötü çıkmıştı. Binanın eski olması o kadar problem değildi, ne de olsa Roma eski binalarla dolu yaşlı bir kentti ama burası gerçekten dökülüyordu.

Resepsiyondaki adam onu kibrit kutusu büyüklüğündeki odasına çıkarana kadar Anna yine de moralini bozmamaya çalışmıştı. Ne de olsa öğrenciliğinde yaz tatillerinde az seyahat etmemişti, ucuz otellere alışkındı.

Ne var ki oda gerçekten berbattı. Tavan nemden kabarmış, halıda ne zamandan ve sebepten kaldığı belli olmayan lekeler vardı. Yetmezmiş gibi, odanın ufacık penceresi havalanma bacasına bakıyordu. Anna sıkıntıyla içini çekti. Neyse ki fazla kalmayacaktı burada. Şu prensle toplantısını halleder halletmez evine dönecekti.

Resepsiyon görevlisi bahşişini aldıktan sonra gider gitmez Anna kendisini yatağa bıraktı. Günlerce dayak yemiş gibi yorgun hissediyordu kendisini; kolları bacakları ayrı ayrı ağrıyordu. Yolculuğun kalan kısmını Hannibal Lecter'a benzeyen adamla sürekli sesler çıkaran o kadının arasında, ikisine de değmemeye çalışarak kasılmış bir şekilde geçirmişti. Başı da çok ağrıyordu. Bir iki sıra arkalarındaki

bebek o kadar çok ağlamıştı ki hâlâ beyninde o ağıt çınlıyor gibiydi.

Ancak, yakınmaya hakkı yoktu. O kadar kötü bir şey yapmıştı ki, yolculuğunu böyle kötü koşullarda tamamlamayı hak etmişti. Utanç içerisinde inledi. Utançtan ziyade, aşağılanmayla dehşete kapılma arasında bir duygu hissediyordu. Yaptığı şeyi ancak dehşet duygusuyla tarif edebilirdi.

Hepsi o adamın suçuydu. Önce onu öfkelendirmiş, sonra kafasını karıştırmış, en sonunda da cazibesiyle onu büyülemişti. Anna yüzünü buruşturdu, hayır, kimsenin cazibesiyle büyülendiği falan yoktu. Her şeyden önce adam onun tipi değildi. Sadece hoş sohbet etmişler, birbirlerinin esprilerine gülmüşlerdi o kadar. Gerçi, yakışıklı bir adamdı doğrusu, bunu itiraf etmesi gerekiyordu.

Anna ayağa kalkıp seyahat çantasını açtı. Diş macunuyla diş fırçasını ararken, "Pislik," diye söylendi kendi kendine.

Adamın ne kadar yakışıklı olduğunun hiçbir önemi yoktu. Sonuçta Anna'ya saldırmıştı. Anna tekrar yatağa çöktü. "Yalancı," diye fısıldadı bu defa. Adamı, yaptıklarına kendisinin yüreklendirdiğinin farkındaydı ama yine de onu suçlamaktan kendisini alamıyordu.

"Nasıl yapabildin Anna, nasıl yapabildin?"

Adam seni öperken dudaklarını araladın, hazla inledin, sonra da bacağını onun üzerine attın. Bunlar cesaretlendirmek değilse nedir?

Aslında yabancı, Anna'nın yapmasını istemediği hiçbir şey yapmamıştı.

Anna gözlerini kapattı. Yabancı tam onun istediği şeyleri, harikulâde bir şekilde yapmıştı. Muhteşem dudakları, fit vücudu, göğüslerini kavrayan elleri...

Anna kendi kendine, "Yeter," deyip tekrar ayağa kalktı.

Toplantıya gitmeden önce yapması gereken şeyler vardı. Neyse ki daha bir saati vardı, prensin toplantıyı bir saat ertelediğini haber vermişlerdi ona.

Bu erteleme çok işine gelse de bunu prense belli etmeye niyeti yoktu. Tıpkı berbat bir yolculuk yaptığını, dosyalardan fazla bir şey anlayamadığını, elinde fazla bir bilgi olmadığını söylemeye niyeti olmadığı gibi. Daha önce de elinde fazla bir bilgi olmadan girip kazandığı davalar olmuştu; iyi bir avukattı o. Şimdi mavi kanlı bir

prensin karşısında pes edecek değildi.

Çantasından temiz giysiler çıkardı. Yine koyu renkli bir takımla, fildişi rengi ipek bir buluz seçmişti. Altına baş döndürücü stilettolarından birini; içine de ipek iç çamaşırlarını giyecekti elbette. Dışarıdan ne kadar ciddi görünürse görünsün, iç çamaşırlarının kadınsı olduğunu bilmek Anna'ya her zaman iyi gelmişti.

O adam da bu iç çamaşırlarından hoşlanırdı muhtemelen. Anna'nın daha önce birkaç kez karşılaştığı, iç çamaşırlarına aldırmayan adamlara benzemiyordu pek.

Adam kesinlikle bir kadını nasıl soyacağını bilen birisi gibi görünüyordu. Ellerini kesin ama yumuşak hareketlerle sutyeninin üzerinde dolaşmış, daha sonra meme uçlarına ulaşmıştı. Sonra onları parmakları arasında sıkıştırıp, ellerini aşağıya, Anna'nın tangasının kenarına indirmişti. Parmaklarını çamaşırın ipek şeritlerinde gezdirdikten sonra yavaşça Anna'nın kalçasını okşamaya başlamıştı. Bunları yaparken bakışlarını bir an olsun Anna'dan uzaklaştırmamış, Anna giderek tahrik olmaya, daha fazla ıslanmaya başlamıştı.

"Lanet olsun!" Anna öfkelenmişti. Neyi vardı bugün böyle?"

Erkeklerden ve sevişmekten her zaman hoşlanmıştı ama bir daha karşılaşmayacağı, hiç tanımadığı bir adamı daha önce böyle arzuladığı olmamıştı hiç. Tek istediği o adamla, kimsenin onları bulamayacağı bir yere gitmek ve...

Telefonu çalınca irkildi. Arayan, kız kardeşi Izzi'ydi.

"Anna?"

Tam da konuşmak istediği kişi aramıştı.

"Izzy. Sana bir şey sormak istiyorum."

"Anna, neredesin sen? Ofisini aradım, İtalya'da olduğunu söylediler, ne demek oluyor bu?"

"Sorma. Gerçekten İtalya'dayım, sana haber vermeye fırsatım olmadı. Geçen Pazar babam beni sıkıştırıp başıma bir iş sardı; bir meseleyi halletmek için Roma'ya gelmem gerekti. Bu arada, eğer sen o akşamki yemeğe gelmiş olsaydın bunlar başıma hiç gelmeyecekti belki, söylemeden geçmeyeyim."

"Kimse bana haber vermemişti ki, nereden bilebilirim."

"Neyse, bunları sonra konuşuruz. Şimdi sana soracaklarıma ce-

vap ver, olur mu?"

Izzy meraklanmıştı. "Soru nedir?"

"Şey..." Anna boğazını temizledi. "Sen psikoloji dersi almıştın, öyle değil mi?"

"Efendim?"

"Diyorum ki..."

"Ne dediğini duydum. Elbette aldım, sen de almıştın."

"Peki, cinsel fantezilerle ilgili bölümü hatırlıyor musun?"

"Anna, neler oluyor?"

"İnsanın tanımadığı biriyle birlikte olmak istemesi gibi bir şeyler vardı, öyle değil mi?"

"Evet, tekin olmayan, tehlikeli bir yabancıyla hem de."

Anna şakaklarını ovuşturdu.

"Doğru. Bir de kamuya açık alanlarda seksle ilgili bir şeyler vardı sanırım, hani yakalanma korkusuyla ilgili olarak."

Izzy alçak bir sesle konuştu. "Anna, neler oluyor?"

"Yok bir şey, yemin ederim yok bir şey. Sadece bir şeyi açıklığa kavuşturmak istedim, o kadar."

"Risk hakkında mı? Tehlikeli yabancılarla birlikte olma konusunda mı? Kamuya açık alanlarda? Pardon ama, benimle konuşuyorsun farkındaysan, bilirsin benden bir şey saklayamazsın. Ne yaptın?"

"Bir şey yapmadım. Sadece, uçakta bununla ilgili bir makale okuyunca aklıma takıldı. Uzun uçak yolculukları insana böyle şeyler düşündürebiliyor işte."

"Düşün ama yapmaya kalkma sakın," dedi Izzy. "Yani, öyle bir niyetin yok, öyle değil mi?"

Anna kendisini gülmeye zorladı. "Öyle çılgınca bir şey aklımın köşesinden bile geçmez."

Anna, telefonu kapadıktan sonra derin bir nefes aldı. Izzy'yle böyle şeyler konuşması çok saçma olmuştu. Tatlı Izzy bu konularda ne söyleyebilirdi ki?

Artık uçakta olanları aklından çıkarması gerekiyordu; ne olduysa olmuştu. Neyse ki daha fazla ileriye gitmemişlerdi yoksa bir skandala imza atmaları işten bile değildi.

Anna'nın artık önündeki toplantıya yoğunlaşması gerekiyordu.

Yirmi birinci yüzyılda, prenslik kavramı bile saçmaydı. O prens, kel kafasında ihtişamlı bir taç da taşısa, Anna'nın karşısına onlarca avukatını da çıkarsa Anna, annesinin arazisini ona kaptırmamaya kararlıydı.

Anna toplantıya hazırdı artık. On beş dakika gecikmeyle de olsa, Via Condotti'nin biraz dışındaki şık binanın kapısından girip doğruca danışma masasına yürüdü. Danışmadaki görevli genç kadına Prens Draco Valenti'yle bir toplantısı olduğunu söyledi.

"Kim olduğunuzu söyleyeyim?"

"Ben Signore Cesare Orsini'nin temsilcisiyim."

Kadın başını salladıktan sonra telefona uzanırken yolu tarif etti. "Dördüncü katta, sağ tarafta, koridorun sonundaki oda."

Asansör de çok şıktı.

Tıpkı onu bekleyen adam gibi. Anna'nın beklediği gibi odada bir hukukçu ordusu değil, tek bir adam vardı. Arkasını kapıya dönmüş, kollarını kavuşturmuş, camdan dışarı bakıyordu. Bu haliyle bile güçlü bir izlenim bırakıyordu.

Armani takım elbisesini şahane bir şekilde taşıyan, uzun bacakları, geniş omuzları ve biçimli bir vücudu vardı adamın. Bacaklarını hafifçe aralayarak duruşunda küstah ve kibirli bir hava da yok değildi.

Adam Anna'ya tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Bir anda yüreği yerinden çıkacak gibi oldu, adamı tanımıştı! O şaşkınlıkla, çığlıkla hıçkırık arası garip bir ses çıkardı. Bunun üzerine adam, "Bekletilmekten hiç hoşlanmam," diyerek ona döndü. Sonra, Roma ve Sicilya Prensi Draco Marcellus Valenti sadece, "Sen!" diyebildi. Anna, adamın yüzündeki şaşkınlık ve dehşet ifadesinin aynısının kendi yüzünde de olduğundan emindi.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

DRACO, kapıdaki kadına bakakalmıştı.

Hayır, bu mümkün olamazdı!

Bu, uçaktaki kadındı. Dikkat çekici yüz hatları, ciddi takımının altına gizlenmiş vücut kıvrımları ve o yüksek topuklu ayakkabılarıyla, sarışın Amerikalı tam karşısında duruyordu.

Peki, burada ne işi vardı bu kadının? Roma'da olma ihtimali elbette vardı ama herhalde Cesare Orsini'nin temsilcisi o değildi. Yoksa onu aramaya mı gelmişti? Belki de uçakta olanları unutamamış, aralarında yarım kalanları tamamlamak istemişti. Peki, kim olduğunu, adresini nasıl bulmuştu? Herhalde biraz internet kullanmayı bilen becerikli biri, bu bilgilere kolaylıkla ulaşabilirdi.

Draco bir an sonra bu seçeneği eledi çünkü resepsiyonist, Cesare Orsini'nin temsilcisinin geldiğini söylemişti. Yıllardır yanında çalışan resepsiyonist kadının bu konuda hata yapacağını zannetmiyordu.

Kadın da çok şaşırmış görünüyordu; yüzünde renk kalmamıştı. Sadece, "Aman tanrım!" diyebildi.

Draco artık yanılmadığından emindi. Kadın bayılıp yere yığılmamak için kapı koluna tutundu. "Sen Draco Valenti misin?"

Draco derin bir nefes aldı. "Sen de..."

"Orsini'nin avukatıyım."

Böylece Draco'nun tüm umutları suya düşmüş oluyordu. "Dünya küçük," dedi.

Kadın başını sallayarak ona katıldı. "Gerçekten de çok küçük." Bir anda kendisini toparlamış görünüyordu. "Bir dakika..." Duruşu dikleşmişti, gözlerini kısarak Draco'ya baktı. "Tüm bunlar kasıtlı!"

"Pardon, anlayamadım."

"Böyle bir şey yapılabileceği aklıma bile gelmezdi doğrusu."

"Beni de aydınlatır mısınız Bayan..."

Kadın avına yaklaşan bir kedi gibi Draco'ya yaklaştı. "Bana kumpas kurdun!"

"Efendim?"

"Seni sinsi, aşağılık..."

Draco, "Sözlerine dikkat et," diye parladı hemen.

"Beni tuzağa düşürdün!"

Bu da ne demek oluyordu? Draco beyninin zonkladığını hissetti.

"Benden yararlanmaya çalıştın!"

Draco keyifsizce güldü. "Yine oraya mı geldik?" Kadını baştan aşağı yavaşça süzdü. "İnan bana, o anlık cinnetin hatırasını silmeyi ben de çok isterim."

Anlık cinnet mi? Bu adam, aralarında geçenleri böyle mi tanımlıyordu? Üstelik buz gibi bir ses ve gözlerinde buz gibi bir ifadeyle? Anna gözlerini iyice kıstı.

"O anlık cinnetin ne kadar iyi bir manevra olduğunu takdir etmek gerekiyor. Ne var ki işe yaramadı. İşe yaramadı çünkü ben senin bildiğin kadınlardan biri değilim."

Draco bir kaşını kaldırıp, birilerini ararcasma etrafına bakındı. "Benim bildiğim kadınlar derken?"

Anna başını dikleştirdi. "Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Senin gibi adamlar, parmaklarını şaklattıkları anda gezegendeki tüm kadınların kendilerini kucaklarına atmasını beklerler."

"İlginç bir yaklaşım ama bunun uçakta aramızda olanlarla ne ilgisi var?"

"Benim pozisyonumu tehlikeye düşürebileceğini düşündün."

"Pozisyon derken? Hani şu bacağının benim üstümde olduğu po-

zisyon mu?" Draco bunu olanca kibarlığıyla sormuştu.

Anna'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Çok adisin biliyor muşu?"

"Sen de benim zamanımı harcıyorsun."

"Benim kim olduğumu en başından beri biliyordun Valenti!"

"Bana prens ya da efendim diyeceksin." Draco ağzından çıkanlara inanamıyordu ama Sicilyalı bir mafya liderinin temsilcisine haddini bildirmek için bu antika unvanları kullanmak iyi bir fikir olabilirdi.

Anna onu hiç duymamış gibi konuşmasına devam etti. "O yüzden bana yanındaki boş koltuğu teklif ettin."

"Neden söz ettiğini hiç anlayamıyorum."

Anna doğruca onun yanına gelip tam karşısında durdu. Draco onun o çekici kokusunu alabiliyordu. Kokuyu hissettiği anda, kadının göğüslerini de göğsünde hissetmişti sanki, sıcaklığıysa baş döndürücüydü. Draco kaşlarını çattı, vücudu yine ondan bağımsız hareket etmeye hazırlanıyor gibiydi.

"Bana o yeri teklif etmenin sebebi buydu!"

"O yer için asıl senin ne kadar yalvardığını hatırlıyorum ben de."

"Hiç de bile! Yalvarmadım, ben hiçbir zaman yalvarmam, hele hele senin gibi maço bir erkeğe."

Draco dişlerini sıktı. Kadın sabrını yine zorlamaya başlıyordu.

"Diyelim ki öyle, sen yalvarmadın, hatta benden o yeri hiç istemedin. Öyleyse, sana o yeri sadece iyi yürekli ve yüce gönüllü olduğum için teklif etmiştim diyelim..."

"Hah!"

Kadın bu sırada başını geriye atmış, bir iki sarı bukle tokalardan kurtulup yüzüne dökülmüştü.

"Böyle bir oyuna tenezzül etmen ne kadar zavallıca." Kadının dudakları aşağılarcasına kıvrılmıştı. Draco bu dudakların alaycı ifadesini tek bir öpüşüyle, şehvetli bir kıvrıma dönüştürebileceğini düşünüyordu.

Kadın işaret parmağını onun göğsüne doğru uzatarak, "Benim kim olduğumu biliyordun, sakın bunu inkâr etmeye kalkma."

Draco, kadının kokusunu, dudaklarının tadını düşünürken dalıp

gitmişti, kendisine öfkelendi.

"Neyi inkâr etmeyeyim? Şunu da kes artık." Kadınm kendisine doğru uzattığı parmağını ve elini parmaklarının arasına alıverdi.

"Uçakta yaptığın şeyden söz ediyorum."

"Nasıl yani?"

"Beni bilerek öptün."

Draco elinde olmadan güldü. Hangi erkek böyle bir suçlama karşısında gülmezdi ki? Herhalde bilerek öpmüştü! Hangi erkek bilinçsizce öpüşürdü ki?

Kadının gözleri öfkeyle parladı.

"Çok mu eğlenceli?"

"Seni kasıtlı olarak öpmekle mi suçluyorsun beni?"

"Kesinlikle."

"Bak, içim rahatladı şimdi. Yani, seni sebepsizce öpmekle suçlanmak çok dokunurdu doğrusu."

Anna gözlerini kırpıştırdı. Adam, sözlerini eviriyor çeviriyor ve ona karşı kullanıyordu. Öte yandan bu kadar kibirli, küstah ve zekiyken nasıl oluyor da bakışlarındaki ifade bu kadar rahat olabiliyordu? Ya da, elini tutan parmaklarının teması nasıl oluyor da bu kadar çok şey hatırlatabiliyordu Anna'ya? Ona nasıl dokunduğunu, nasıl öptüğünü...

"Aptal numarası yapma," dedi adama. "Eğer beni baştan çıkartırsan, Cesare Orsini'nin menfaatine çalışamayacağımı düşündün."

Adam ona uzun uzun baktı.

"Vay canına, amma da zekiymişim!"

"Sen sadece—"

"Senaryonu yeniden yazmak istemiyorum bayan ama söylediğin her şey, baştan sona yanlış. Senin kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim yoktu, sadece ukalâ olduğu ve çabuk öfkelenebildiğin anlaşılıyordu."

"Hem yanlış, hem doğru anlamışsın. Ukalâ değilim, sadece haklıysam sonuna kadar giderim. Doğru bildiğim şeyden asla geri atmam. Çabuk öfkelendiğime gelince, bak bunda haklısın işte; kaba ve kendini bilmez insanlara dayanamam."

"Çabuk öfkeleniyorsun, keskin bir dilin var." Draco'nun sesinde

tehlikeli bir tını vardı. "Sonra kollarımda uyuyakaldın ve uyandığında en az benim seni arzuladığım kadar arzuluyordun beni."

Anna'nın kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

"Yarı uykuluydum, benim zayıf halimden yararlandın. Beni zor durumda bırakmak istedin."

Adam yavaşça güldü. "Senden istediğim şeyi tarif etmiyor bu." Sakin bir şekilde kollarını Anna'ya doladıktan sonra, "Birbirimizden istediğimiz şeyi de."

Anna, "Bırak beni," dedi.

"Uçakta da söylemiştin bunu."

"Kesinlikle. Yine söylüyorum. Bırak beni."

"Ancak ışıklar yandıktan sonra söyledin ama." Adamın kolları giderek daha sıkı sarılmaya başlamıştı Anna'ya. "O ana kadar sen de en az benim kadar heyecanlanıp tahrik olmuştun."

"Bu doğru değil!"

Adamın bakışları Anna'nın dudaklarında dolaştı. Anna neredeyse adamın dudaklarının sıcaklığını ve tadını hissedebiliyordu.

"Ne demezsin." Adam kısık bir sesle konuşmuştu. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki, Anna onun sertleştiğini fark etti. Anna kendisini kontrol etmeye çalıştı. Karşısında düşmanı duruyordu. Hayatı boyunca nefret ettiği her şeyi simgeleyen bir adamdı karşısındaki; zayıfları ezen bir aristokrat, kadınları yok sayan bir adam.

Öte yandan damarlarında da çılgın bir arzu koşturuyordu sanki. Saatler önce yarım kalan şeyi rahatlıkla tamamlayabilirlerdi, burada kimse rahatsız etmezdi onları. Anna ürperdi. Dudaklarının arasından fısıltı gibi hafif bir ses çıkarken gözlerini kapattı, dudaklarını adama uzattı.

Derken adam kollarını çözüverdi.

Anna neye uğradığını anlayamamıştı. Gözlerini açtığında karşısındaki adamın kaya gibi sert ifadeli yüzüyle karşılaştı.

Adam bir adım geri çekilirken kemik gibi sert bir sesle, "Asıl şimdi *signorina*, kendi kendini zor durumda bıraktın."

Anna elini sıkıp yumruk yapmıştı bile. Adamın suratına indirmek için sabırsızlanıyordu.

Adam soğukkanlılığını bozmadan, "Daha önce bir kez yapmıştın,

tekrarlamanı tavsiye etmem," dedi.

Anna sakinleşmek için derin bir nefes aldı, sonra hıçkırır gibi güldü.

"Çok kolaysınız majesteleri. Yani, gerçekten sizin bir bakışınızla eriyeceğimi mi sandınız?"

Draco gözlerini kısarak ona baktı. Kadının hem kendine hem de ona yalan söylediğinden emindi. Eğer isteseydi hemen oracıkta ona sahip olabilirdi ama bunu istememişti. Tek istediği, Cesare Orsini ile ilgili her şeyin hayatından defolup gitmesiydi.

"Bu kadar oyun yeter," diye homurdandı. "İsmin nedir ve ne istiyorsun?"

Anna'nın sesi mucizevi bir şekilde sakin çıkıyordu. "Senin gerçeklerle yüzleşmeni istiyorum. Ne iddia edersen et, ismimi bildiğinden eminim. Eğer birinin yasal pozisyonunu geçersiz kılmaktan söz etmek istiyorsan..."

Draco sabırsızlıkla kadının konuşmasını böldü. "İyi konuşuyorsun ama hiçbir anlamı yok söylediklerinin. Uçakta da ismini bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum."

Anna kayıtsızca omuzunu silkti. "Böyle meseleler mahkemelerde kolayca halledilir."

"Konuşmanın anlamsız olmasının bir sebebi de bu. Bu meseleyi bir mahkemede konuşamazsın sen."

"Ben bir avukatım."

"İtalya'da değil."

Adam gerçekten akıllı ve haklıydı. Anna'nın İtalya'da bir mahkemede bir şey söyleme hakkı yoktu. Babasını bu konuda uyarmış, kendisine iyi bir İtalyan avukat tutmasını söylemişti ama inatçı adam, bu meseleyi Orsini kanı taşıyan birisiyle halletmeyi kafasına koymuştu bir kere.

"Peki, elimizde ne var bir bakalım," dedi prens. "Müvekkilinin kendisine ait olduğunu iddia ettiği bir arazinin yasal sahibiyim."

"O arazi, müvekkilimin karısına ait aslında. Arazinin yasal sahibi hanımefendidir."

Draco omuzunu silkti. "Cesare Orsini'nin temsilcisiyle görüşmeyi sadece nezaketen kabul ettim ben."

"Kabul ettin çünkü meselenin büyüyebileceğini biliyordun."

Kadın haklıydı. Valenti prensinin bir arazi meselesi yüzünden mahkemelik olması tam bir sansasyon yaratabilirdi, o yüzden de mahkemeye kadar gitmeden, sorunu bu şekilde çözmeyi ummuştu Draco. Cesare Orsini gibi adamların borçlar konusunda iki yöntemi olurdu. Birincisi biraz kanlı bir yöntemdi. İkincisi ise...

Draco içini çekti. Uçağı servisten çıkmış, şu anda Roma'ya doğru geliyordu. Bu toplantı biter bitmez Hawaii'ye dönecekti.

"Peki o halde." Odadaki çalışma masasına oturarak çekmeceyi açtı, içinden altın bir kalemle, bir çek defteri çıkardı. "Ne kadar?"

"Pardon, anlayamadım? Ne, ne kadar?"

"Söylediğimi duymadın mı? Oyun oynamaktan bıktım. Orsini ne istiyor?"

"Arazisini almak mı istiyorsun?"

Draco dişlerini sıktı. "Arazi onun değil ki satabilsin."

Kadın sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. Draco sakin olmaya çalışıyordu. "Ben araziyi almak istemiyorum, sadece..."

"Tazminat mı öneriyorsun?"

"Öyle de diyebiliriz. Müvekkilin bu çılgınlığın bitmesi için ne kadar para ister?"

Anna dosya çantasını bir sandalyenin üzerine fırlatıp çalışma masasına yürüdü. Antika masanın üzerindeki oymalara hayran olmamak elde değildi.

"Evet?" Prens, elinde altın kalemiyle, bir rakam duymayı bekliyor, son derece kararlı görünüyordu.

"Evet ne?" diye sordu Anna.

"Şansını zorlamaya başlıyorsun."

"Sen de bu meseleyi böyle halledebileceğini düşünmekle kendini aptal yerine koyuyorsun." Anna çenesiyle çek defterini işaret etti. "Onu kaldırabilirsin."

Draco bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra kalemi kenara bırakıp çek defterini tekrar çekmeceye koydu, çekmeceyi hızla kapattı.

"Peki, en baştan başlayalım öyleyse. Eğer para istemiyorsan, ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi en başta söyledim. Araziyi istiyorum."

"Bu mümkün değil, o arazi benim. Sicilya'daki hiçbir mahkeme—"

Anna ona masumca bakarak, "*Romalı Aristokrat, Zavallı Büyükannenin Arazisine Konuyor,*" dedi tatlı tatlı. "Güzel bir gazete manşeti olmaz mı sence?"

"Bir şeyi unutuyorsun. *Sicilyalı İyi Vatandaş, Arazisini Amerikalı Gangstere Karşı Koruyor.*" Draco ukalaca gülümsedi. "Bu da fena değil, ne dersin?"

"Sen en fazla benim kadar Sicilyalısın!"

"Atalarım Sicilya'ya beş yüz yıl önce geldi."

"Beş yüz yıl önce Sicilya'yı işgal etti demek istiyorsun herhalde. O sırada Orsiniler çoktan oradaydı."

"Sana bir soru sordum. Ne istiyorsun?"

"Ben de bu soruya cevap verdim. Araziyi istiyorum. Eğer müvekkilimin, bir gazete ona gangster dedi diye kaçacağını sanıyorsan yanılıyorsun, ilk kez olmayacak çünkü bu."

Draco omuzunu silkti. "Manşetler önemli değil."

Anna gülümsedi. Draco onun gülümsemesini görünce cinlerinin tepesine çıktığını hissetti. Kadını kolundan tuttuğu gibi dışarı atmak istiyordu. Ya da kollarının arasına alıp, arzunun kor alevlerine teslim etmeliydi.

"Biz Amerika'da manşetlere önem veririz prens hazretleri. Gazeteler ya da yerel televizyon kanalları."

"Şansını fazla zorluyorsun."

Anna bunun farkındaydı ama geri adım atmak için çok geçti.

"Senin hakkında biraz araştırma yaptım. Belli ki halâ yoksullardan çalmaya devam ediyorsun."

Prens güldü.

Anna da gülümsedi. "Evet, bu biraz romantik bir yaklaşım oldu sanırım. Peki, uluslararası bir finans imparatorluğunun başında olduğunu da biliyorum desem? Sence, günümüzün zor ekonomik koşullarında bir skandal senin işlerini sarsmaz mı hiç?"

Prensin yüzü kararmıştı. "Nasıl olur da beni tehdit edersin? Sen kim oluyorsun?"

Anna çantasından bir kartvizit çıkardıktan sonra masanın üstün-

den bir kalem alıp, kartın arkasına kaldığı otelin adını ve adresini yazdı, Draco'ya uzattı. Draco kartta yazanları okuyunca gözlerini kıstı. "Vay vay vay! Anna Orsini demek!"

Anna neşeli bir sesle, "Ta kendisi," dedi. "Cesare'ın kızıyım." Sonra ciddileşti. "Yani, Orsini '*famiglia*'sının bir ferdiyim, bunu sakın aklından çıkarma."

Odadan çıkmadan önce söyleyebileceği en iyi kapanış cümlesiydi bu.

~ ALTINCI BÖLÜM ~

DRACO, Anna Orsini'nin, başını dimdik tutarak odadan çıkmasını izledi. Genç kadının, yüksek topukluları üzerinde nasıl da salınarak yürüdüğü dikkatinden kaçmamıştı elbette. Kimdi bu kadın? Sarı saçlı bir afet mi yoksa mafyanın soğukkanlı akıl hocası mı?

Draco neredeyse bunun cevabını almak için Anna'nın peşinden gitmek üzereydi. Hemen Anna'nın yanına gidecek, onu kendisine çevirecek, o mavi gözlerinin içine bakacak ve diyecekti ki: *Lanet olası kadın, ne cüretle beni tehdit edersin? Senin ya da o gangster babanın önünde diz çökeceğimi mi sanıyorsun?*

Ya da tam tersini yaparak hiçbir şey söylemeyecekti. Onu kollarının arasına alıp sert bir şekilde, nefesi kesilene dek öpecekti ve Anna bir kez daha, uçakta gördüğü o tutkulu kadın olacaktı.

Draco hiç birini yapmadan olduğu yerde kaldı. Anna kapıyı sert bir şekilde çarpıp çıkana kadar nefes bile almadı neredeyse. Sakin hareket etmesi gerekiyordu, fevri davranmanın ona sadece zarar vereceğinin farkındaydı.

Ayrıca, Anna'nın tehdidi çok da anlamsız değildi. Kimi sektörler ve işletmeler için reklamın kötüsü olmayabilirdi ama Valenti Yatırım, onlardan birisi değildi. İsminin, Cesare Orsini gibi bir mafya babasıyla birlikte anılması bile işlerinin sonunu getirebilirdi. Kaybet-

tiği ise sadece yüklü miktarda para olmaz, üstüne titrediği itibarı da ciddi olarak zedelenirdi. Draco bunu bir kez daha yaşamayı göze alamazdı.

Neredeyse Cesare Orsini gibi bir mafya babasının akıl hocasıyla yatacaktı! Draco gülmek istediyse de gülemedi. Durum ciddiydi.

Eğer uçaktayken o kadının kim olduğunu biliyor olsaydı işler asla o noktaya varmazdı. Her şey bir yana, bu kadınla nasıl olup da bu hale geldiklerini anlayamıyordu. İsmi her ne olursa olsun Draco'nun onunla bir işi olmazdı aslında. Bir kere Anna Orsini hiç de onun tipi bir kadın değildi; fazla uzun, fazla sarışın ve fazla inceydi. Draco daha esmer ve balık etli kadınlardan hoşlanırdı. Üstelik o çokbilmiş halleri çekilir gibi değildi kadının. Hangi aklı başında bir adam böyle bir kadından hoşlanabilirdi ki?

Draco biraz daha serinkanlılıkla düşününce, kendisini tahrik eden şeyin kadın değil, ortam olduğu sonucuna vardı. Loş bir ortamda, yeryüzünden kilometrelerce yukarıda, her şeyden yalıtılmış olmak, diğer yolculara yakalanma riskinin yarattığı heyecanla birleşince doğru düşünemez hale gelmiş olmalıydı.

Yine de bu meseleye mutlaka bir çözüm yolu bulmak zorundaydı. Bu sorunu çözecek ve baba kız Orsinileri hayatından defedecekti.

O, bir mantık insanıydı, asla duygularına kapılmazdı. Günü kurtaracak her yöntemi deneyebilirdi, duygularını kontrol edebilmek onun için çok önemliydi.

Babası ve ondan öncekiler bunu asla anlayamamışlar, hep aşırılıkların peşinde olmuşlardı. Sonuçta, olmayan paralarıyla kumar oynamışlar, ellerinde avuçlarında olanı har vurup harman savurmuşlardı. Kadınlara su gibi para harcamışlar, başları hiç dertten kurtulmamıştı.

Valenti aile tarihçesi açgözlülük, ihanet, terk etme ve boşanma hikâyeleriyle doluydu. Bunların sonucunda Draco'nun aldığı en önemli ders, her ne olursa olsun duygularını baskı altında tutmak olmuştu.

Çocukluğunu hatırlamak ona hep acı vermişti. Hatırladığı şeylerden birisi, annesinin sayısız sevgilisinin onun parasını sömürmesi ve ailelerinin giderek yoksullaşmasıydı. Annesi, sevgililerine rağmen

hayatını sıkıcı buluyor olmalıydı ki, Draco daha küçücük bir çocukken onu ve kocasını terk edip gitmişti.

Babası ise başlangıçta onu terk etmemişti belki ama Draco'yla hiç ilgilenmemişti. Draco, değerli mobilyaları mezatlarda satıldıkça giderek çıplaklaşan, yüksek tavanlı kocaman salonlarda, ücretleri ödenmediği için mutsuz olan hizmetçilerin ve uşakların güvenilmez ilgisine terk edilmişti. Her zaman yalnızdı, hiç arkadaşı olmamıştı. Diğer çocukların nasıl yaşadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Derken, bir kış günü babası onu evden alıp uzaklarda, rahibelerin yönettiği bir okula götürmüştü; Draco henüz dokuz yaşındaydı. Aynı zamanda okulun müdiresi olan başrahibe, yüzünde en ufak bir tebessüm belirtisi olmadan, Draco'yu test etmek için matematik, fen bilimleri, Fransızca ve İngilizce alanlarında bazı sorular sormuştu.

Draco, okuma yazmayı kendi kendine öğrendikten sonra, yapayalnız geçen günlerinin çoğunu Valenti ailesinin zengin kütüphanesinde geçirmişti. Bu yüzden, baş rahibenin sorularını cevaplamak onun için çocuk oyuncağıydı ama kadının başındaki rahibe başlığı, gözlükleri ve sevgisiz bakışları onu ürkütmüştü; hiçbir şey söylemeden öylece durmuştu.

Başrahibe onu süzdükten sonra babasına dönmüş, "Çocuk özürlü," demişti. "Onu bize bırakın Prens Valenti. Ona hiçbir şeyi öğretemesek bile Tanrı korkusunu öğretiriz burada."

Böylece Draco rahibelerden din bilgisini, okuldaki diğer çocuklardan da hayat bilgisini öğrenmeye başlamıştı. Ne yaparsa yapsın, her haliyle diğer çocuklardan farklıydı. Onun diğerlerinden farklı yürümesi, yemek yemesi ya da konuşması, çocukların doğasındaki zalimi kışkırtıyor, Draco her fırsatta tartaklanıyordu. Rahibelerin de bir şekilde buna göz yummasıyla, Draco kötü muameleye bir yıl kadar tahammül etti.

Nihayet, bir çocuğu yere yıkarak boğazına sarılınca aciz olmadığını tüm okula göstermiş oldu. O müthiş kavganın sonunda yara bere içinde kalmıştı ama kazandıklarına değmişti, bir daha eskisi kadar çocukların hedefi olmamıştı. Zaman zaman ona meydan okuyan çocuklarla canını dişine takarak dövüşmesi gerekmişti ama hiçbir zaman geri adım atmamış, itibarını korumuştu.

On yedi yaşına bastığı gün yatakhanede, kendisinden büyük bir çocuk yatakhanede onu gafil avlamış, ağzını kapattıktan sonra pijamasını indirmeye kalkmıştı. Draco çılgına dönerek çocuğa karşı koymuş, bir hamlede onun elinden kurtularak çocuğun üstüne atlamıştı. Yatakhanedeki diğer çocuklar onları ayırmasaydı Draco muhtemelen rüştünü ispat edemeden katil olacaktı.

Başrahibe bu olaydan sonra, Draco'dan ümidini kestiğini, ondan adam olmayacağını söylemiş ve ertesi gün okulu terk etmesini istemişti. Draco bu kararı serinkanlılıkla karşılamış, aynı gece baş rahibenin çalışma odasına gizlice girmiş, masasının çekmecesindeki dört yüz avroyu alarak okuldan kaçmıştı.

Gidebileceği bir evi yoktu; ertesi gün Amerika'ya doğru yola çıkmıştı bile. Beş parasız bir şekilde New York'a vardığında sadece iradesine ve kararlılığına güvenebileceğinin farkındaydı. Her zaman güçlü görünmeye çalışacaktı.

Asla zaaflarını gösterme.

Asla duygularını belli etme.

Kendinden başka kimseye güvenme.

New York, büyük ve acımasız bir şehirdi. Draco, her şeyin mümkün olduğu, hiç uyumayan bu şehirle tanıştığı ilk dönemlerde açlık, yoksulluk ve aşağılanmanın her şeklini yaşadı. Bulabildiği her işte çalışıyordu; inşaatlarda çalıştı, garsonluk, taksi şoförlüğü yaptı. Asalet unvanını çoktan bir kenara bırakmıştı. Sadece bir hedefe ihtiyacı vardı artık.

Babasının öldüğünü tesadüfen, bir gazeteden öğrendi. *Prens Mario Valenti, yanında son sevgilisi film yıldızıyla birlikte geçirdiği bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti.*

Draco ayrıntılarla ilgilenmedi bile. Babası, utanç verici bir şekilde, iflas etmiş olarak ölmüştü. O anda Draco ne yapacağına karar verdi. Valenti ismine itibarını yeniden kazandıracaktı.

Bunun için babasının borçlarını ödemesi, yüzyıllardır aileye ait olan malikânenin restore edilmesi gerekiyordu. Draco her şeyi yeniden başlatmak istiyordu, hırsla çalışmaya koyuldu. Amerika'da en sevdiği kent olan San Fransisco'ya yerleşti. Öncelikle üniversiteye yazılarak, matematik ve finans dersleri almaya başladı. Bu alanlar

özellikle ilgisini çekiyordu. Bu derslerden birisi için bir makale yazarken aklına, yatırım alanında çığır açabilecek bir fikir geldi. Fikir teorik olarak çok sağlam görünüyordu ama gerçek hayatta işe yarayıp yaramayacağı belli değildi.

Draco her şeyi göze alarak, bir sonraki ders yılı için kenara ayırdığı harç parasını, kendi geliştirdiği yatırım kuramına göre borsaya yatırdı. Parası kısa bir sürede dört katına çıkmıştı. Aynı yöntemle yatırım yapmaya devam etti ve bir süre sonra bu başarısı finans çevrelerinin dikkatini çekti.

Finans gazetelerinde isminin geçmeye başlamasıyla birlikte, Draco için kendi şirketini; Valenti Yatırım'ı kurmanın da vakti gelmişti. Hatalar yaptığı da olmuştu ama yatırım kararları büyük oranda başarıyla sonuçlanmıştı. Giderek daha farklı alanlara da el atmış, gelecek vaat eden küçük teknoloji şirketleriyle ilgilenerek daha da güçlenmişti.

Böylece San Fransisco'da ve Roma'da şahane evler almış, Valenti malikânesini restore ettirmişti. Bunlarla da yetinmemiş; kimseye duyurmadan, Roma, Sicilya, New York ve San Fransisco'da kimsesiz çocuklar için yatılı okullar açmıştı.

Draco önünde duran Orsini belgelerini bir kenara itti. Orsinilerle başa çıkmak zorundaydı. Valenti Yatırım'a zarar gelmesine tahammül edemezdi, Valenti isminin yeniden itibarını kaybetmesine seyirci kalmayacaktı.

Sakinleşmesi, mantıklı düşünmesi gerekiyordu. Telefon edip sekreterini çağırdı. Başka işlerle ilgili olarak bir iki mektup yazdırırken zihnini dağıtabileceğini düşünüyordu. Gerçekten de sekreteriyle çalışmaya başladılar. Bir iki satır yazmışlardı ki, Draco'nun dikkati dağıldı; Anna Orsini'nin görüntüsü bir türlü gözlerinin önünden gitmiyordu. Hep, uçakta, kollarının arasındaki haliyle hatırlıyordu. Ya da toplantıya gelirken giydiği koyu renkli takımı ve ince topuklu ayakkabılarıyla geliyordu gözünün önüne. Acaba o ciddi takımın altına nasıl bir iç çamaşırı giyiyordu?

"Efendim?"

Draco gözlerini kırpıştırdı. "Afedersin, nerede kalmıştık?"

"Tolland firmasının finansal durumuna ilişkin değerlendirmeyi

yazıyorduk."

Draco başını sallayıp, kaldığı yerden devam etti. Ne var ki en fazla beş dakika devam edebildi.

"Tamam Sylvana, daha sonra devam ederiz."

Sekreteri odadan çıktıktan sonra Draco ayağa kalkıp paltosunu giydi, yemeğe çıktı. Daha sonra spor salonunda epey kalıp spor yaptı. Orsini meselesini nasıl çözeceğini halâ bulamamıştı. Daha da kötüsü, Anna Orsini'yi kafasından atamamıştı.

Saat beşe doğru şoförünü arayıp arabasını istedi.

"Nereye gidiyoruz efendim?"

Draco seçenekleri gözünün önünden geçirdi. Rezervasyon yaptırmamış olsa bile Roma'da hiçbir restoran onu kapıdan çevirecek değildi. Telefon rehberinde, her biri birbirinden güzel, onunla yemeğe çıkmaya can atacak onlarca kadın vardı. Birisini arayıp akşam güzel bir yemek yemesi mümkündü.

"Eve gidiyorum," dedi şoförüne. Bir yandan da aklına, Hawaii'de bıraktığı ateşli dilberi epeydir aramadığı gelmişti. Keyifsizce telefonunun tuşlarına dokundu. Karşı taraftan uykulu bir ses geldi. "Alo?" Draco saat farkını unutmuştu.

"Benim, Draco. Nasılsın?"

"Beni unuttun sanmıştım doğrusu."

Draco şakağını ovuşturdu. Bir şey söylemiş olmak için, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Kadın güldü. "Alışverişle geçti. Bol bol vitrinlere baktım, mağazaları dolaştım."

Draco gözlerini kapadı, bunları duymak bile istemiyordu.

Kadın içini çekerek buğulu bir sesle, "Seni özledim," dedi.

Draco onun neyi özlediğini çok iyi biliyordu. Kadın, onunla birlikte görülmenin ona kazandıracağı statüyü, Draco'nun ona istediği her şeyi satın alabilmesini özlemiş olmalıydı. Ya da yataktaki becerisini özlemiş olabilirdi.

"Ne zaman döneceksin sevgilim?"

Draco dönmeyecekti. Boğazını temizledi.

"Burada halletmem gereken işler var. Bak sana ne diyeceğim, bir kaç gün daha orada kal, alışveriş yap. Mağazalara benim ofisin tele-

fonunu verirsen tüm ödemelerin hallolur. İyi zaman geçir, keyfine bak. İlk fırsatta arayacağım seni."

Derin bir sessizlik oldu. "Tam olarak ne zaman ararsın?"

Kadını sesi soğuk çıkmıştı. Erkekler söz konusu olduğunda son derece akıllı bir kadındı karşısındaki, Draco'nun niyetini ve iki aylık ilişkilerinin bittiğini elbette anlamıştı.

Draco neredeyse kaba bir tonla, "Bilmiyorum," dedi. "Her şey gönlünce olsun."

Telefonu kapattığı sırada malikâneye gelmişlerdi. Bu ilişkiyi böyle bitirmeyi planlamamıştı aslında. Eninde sonunda bitecekti ama bu kadar erken olmayabilirdi. Anna Orsini belirdi yine gözünün önünde. Bu kez çıplaktı, altın sarısı saçları yastığa yayılmış, kollarını ona uzatmış bir durumdaydı.

Draco arabadan inerken şoförüne gidebileceğini söyledi. Eve girdikten sonra hizmetçisini de gönderdi. Hizmetçinin gitmeden onun için hazırlayıp bıraktığı salatayı yiyip bir bira içtikten sonra odasına gidip kendisini yine büyük buhar duşuna attı. Belki de sıcak su, omuzlarındaki ve boynundaki gerginliğe iyi gelir ya da Anna'nın görüntüsünü zihninden silebilirdi.

Bir küfür savurarak duştan çıktıktan sonra havlusuna sarındı. Anna onu oyun oynamakla suçlamıştı ama asıl oyun oynayan kendisiydi. Koca bir gün heba olmuş, Orsini '*famiglia*'sının tamamın ezebilecek parası ve gücü olmasına rağmen Draco hiçbir şey yapmamıştı. Anna'ya gereğinden fazla kibar davranmıştı. Daha onu görür görmez odadan da, Roma'dan da, hayatından da kovmalıydı.

Anna'nın sabahki toplantıda odayı nasıl mağrur bir şekilde terk ettiği geldi aklına. Sanki asil olan kendisi değildi de, Anna'ydı. Anna Orsini'ye haddini bildirmesi gerekiyordu. O sadece bir kadındı, mafyayla ilgisi yoktu.

Draco ona tam da bunu, layığıyla hatırlatabilirdi işte. Onun kabarmış meme uçlarını dudaklarının arasına alıp ezdiğinde, elini bacaklarının arasına götürüp, sıcak ve ıslak kuytularını parmaklarıyla okşadığında Anna'nın hatırlamaması mümkün değildi.

Draco yine sertleştiğini fark ederek havluyu sıkıca beline doladı. Dudaklarından, yatılı okul yıllarından kalma bir küfür dökülmüştü.

Anna Orsini'yle daha bir gün önce tanışmıştı ama şimdiden hayatı allak bullak olmuştu, ondan başka bir şey düşünemiyordu.

Ani bir kararla havluyu kenara attı, üstüne eski bir kot pantolonla bir tişört geçirdi. Cüzdanından, Anna'nın verdiği kartı çıkarıp bir göz attı, pek yakın sayılmazdı ama oteli kolaylıkla bulabilirdi. Gitmeden önce onu aramayı düşünmüyordu, onu hazırlıksız yakalayacaktı.

Garajdaki Ferrari'ye atlayarak gaza bastı. Otele varması en fazla on beş dakika sürmüştü. Arabayı sert bir manevrayla otelin önündeki alana bırakırken üniformalı bir görevli yanma yaklaşıp oraya park edemeyeceğini söyledi. Draco hiç konuşmadan adama yüz avroluk bir banknot uzatarak doğruca otele girdi.

Resepsiyona doğru yürürken resepsiyon görevlisi onu dikkatle süzdü. Görevli, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" demeye çalışırken Draco onun sözünü kesti. "Anna Orsini. Hangi odada kalıyor?"

"Üzgünüm signore ama size bunu—"

Draco uzanıp adamı kravatından yakaladığı gibi hızla kendisine çekti.

"Hangi oda?"

Resepsiyon görevlisinin yüzü bembeyaz olmuştu. Korkuyla kekeleyerek, "Üç yüz on dört," diyebildi.

Draco başını sallayıp adamı serbest bıraktı. Aceleyle cebinden çıkardığı bir başka yüz avroluk banknotu bankonun üzerine koydu.

Otelde iki asansör vardı, birisinin kapısına, arızalı olduğunu belirtmek için bir bant çekilmişti. Draco çalışır durumdaki asansörün düğmesine bastıktan sonra biraz bekledi, sonra sabırsızlıkla merdivenlere atıldı.

Üç yüz on dört numaralı oda koridorun sonundaydı. Draco koridoru çabucak geçtikten sonra kapıya bir kez, kuvvetlice vurdu.

Kapı anında açıldı. "Vay canına! Hiç bu kadar hızlı oda servisi olan bir ote—"

"Anna."

Anna yalınayaktı. Beyaz, yumuşacık görünümlü bir sabahlık giymişti. Yüzünde hiç makyaj yoktu. Mavi gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Bu doğal haliyle, bir Michelangelo heykeli kadar güzel görünüyordu.

"Oda servisi değil gelen," dedi Draco alçak bir sesle. "Ben de oyuncakmışım gibi oynayabileceğin bir adam değilim."

Draco sustu. Benliği müthiş bir arzuyla kavruluyordu.

"Anna... Lanet olsun Anna..."

"Lanet olsun Draco... Nerede kaldın?"

Bir an sonra Anna, Draco'nun kollarındaydı.

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

ANNA parmak uçlarında yükselmiş, kollarını Draco'nun boynuna sarmıştı.

Draco'nun dudakları, dudaklarını acımasızca eziyor, hırpalıyordu. Elleri ise Anna'nın sabahlığının altından, Anna'nın tenini hırsla okşuyor, onu kendisine doğru çekiyordu. Draco'nun sertleşmiş vücudunu hisseden Anna, benliğinde daha önce hiç hissetmediği ürpertiler hissediyordu.

Hayatında daha önce de erkekler olmuştu ama hiç bu kadar içinin ürperdiğini, yüreğinin titrediğini hatırlamıyordu. Hazdan neredeyse başı dönüyordu. Draco'nun kulağına fısıldadığı İtalyanca sözleri anlamıyordu belki ama Draco'nun ne istediğini çok iyi anlamıştı. Draco, oracıkta, hemen istiyordu onu. Tıpkı Anna'nın onu istediği gibi.

Draco, Anna'nın sabahlığını omuzlarından aşağıya kaydırdı. Bu sırada elleri yukarıdan aşağıya doğru Anna'nın vücudunun ince kıvrımlarında dolaşıyordu. Parmaklarını Anna'nın meme uçlarında dolaştırırken Anna'nın dudaklarından bir inilti koptu ve Anna, Draco'nun tişörtünü pantolonundan çıkardı, ellerini Draco'nun çıplak göğsüne koydu. İnleme sırası Draco'daydı.

Draco'nun vücudu Anna'nın aklını başından alıyordu. Genç

adamın teni sıcak ve pürüzsüzdü. Anna, Draco'nun kusursuz karın kaslarını okşayarak parmaklarını aşağı kaydırırken, "Draco..." diye fısıldadı. Draco da onun ismini fısıldayarak, sabahlığı tamamen çıkarıp bir kenara attı. Sonra başını eğerek Anna'nın boynunu ve göğsünün harika kıvrımlarını yavaşça öperek, meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Anna, başını geriye doğru atarak inledi. Kasıklarından, Draco'nun dudaklarının onu doyamıyor gibi öptüğü yerlere doğru alev alev yanıyordu sanki. Draco bir an başını kaldırıp ona baktıktan sonra eğilip dudaklarıyla Anna'nın dudaklarını örttü, onu tutkuyla öpmeye başladı.

Bir yandan elleri, Anna'nın her yerinde hoyratça dolaşıyordu. Zaten Anna'nın da istediği nezaket değildi. O anda istediği her şeyi Draco ona sunuyordu zaten. Draco'nun dudakları, boynunda dolaşıyordu, parmakları meme uçlarını sıkıştırıyordu, diziyle bacaklarını ayırmıştı. Parmakları ise o en sıcak, en hassas bölgesinde hareket ediyordu.

"Öyle sıcak ki..." diye fısıldadı boğuk bir sesle Draco. "Öyle ıslak ki..."

Anna daha fazla dayanamayacaktı. "Lütfen, acele et!"

Draco bir iniltiyle fermuarını hemen açtı. Anna uzanıp pantolonun önünde beliren ipeksi sertliği parmaklarının arasına hapsetti.

Draco boğuluyormuş gibi bir sesle, "Anna," dedi.

Anna hemen parmak uçlarında yükselip Draco'nun alt dudağını dudaklarının arasına aldı. "Evet, lütfen hadi..."

Draco onu bir anda kucağına alıp duvara yasladı. Bu sırada Anna da bacaklarını onun kalçalarına dolamıştı. Draco bir anda Anna'nın içine girdi. Anna'nın dudaklarından dökülen çığlık, Draco'ya bambaşka bir haz veriyordu. Tutkuyla savrulan, hazdan kendini kaybetmekte olan bir kadının çığlığıydı bu.

Draco bir kez daha, bir kez daha hareket etti. Artık giderek artan bir ritimle, Anna'nın içinde hareket ediyordu. Her darbesinde Anna'nın esrik iniltileri duyuluyordu. "Draco, harika bu..." diyebildi Anna neredeyse hıçkırarak.

Draco, Anna'nın ağırlığını kaydırdı. Bir koluyla onu kalçaların-

dan tuttu, diğeri halâ sırtındaydı. Anna'nın saçlarından tutarak dudaklarını kendisine doğru yaklaştırdı.

Dudakları, Anna'nın dudaklarını acımasızca eziyordu. Bir yandan ritmini bozmamıştı ama giderek zirveye yaklaştığını fark ediyordu. Birden Anna bir çığlık atarak Draco'nun kollarına yığıldı. Draco da aynı anda kendini o sıcak derinlikte bırakmıştı.

Dünya durmuştu sanki.

Anna'nın nefesi ancak epey bir zaman geçtikten sonra düzene girebildi. Başını Draco'nun omuzuna bırakmış, yüzünü onun boynuna gömmüştü. Kalbi halâ yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Anna içini çekerek gözlerini kapadı. Draco hafifçe bacağını sıkınca ürperdi.

"Vay canına," dedi titrek bir sesle. "Muhteşemdi..."

Draco hafifçe güldü. "Biraz çabuk değil miydi?"

Anna başını kaldırdı. "Yeniden iltifat etmemi istiyorsun galiba?"

"Olabilir. Yine de ben fazla aceleciydim sanırım."

"Hayır, değildin. Eğer özür dilemeye devam edersen bir daha deminkini yapmana izin vermeyeceğim." Anna'nın dudakları seksi bir kıvrımla büküldü. "En azından yirmi otuz seferden fazla yapmana izin vermeyeceğim."

Draco gülmemek için kendisini zor tuttu. Alaycı bir şekilde, "Hepsi bu mu?" dedikten sonra Anna'yı kollarının arasına alıp onu yatağa taşıdı, onunla birlikte kendini yatağa bıraktı. "Kusura bakma Orsini, yirmi ya da otuz kez yetmeyebilir."

Anna, kollarını sımsıkı onun boynuna sarmıştı. "Haklısın, yetmez."

Draco onu yavaşça öptükten sonra geri çekilip ona baktı.

Anna'nın altın sarısı saçları, tam hayal ettiği gibi, yastığa dağılmıştı. Gözleri, derin göller gibi masmaviydi. Yüzü mutlulukla parlıyordu. Draco, Anna'nın yüzündeki ışıltıya biraz önceki sevişmelerinin sebep olduğunu bildiği için mutluydu.

"Ne düşünüyorsun Draco?"

Draco, "Şahane bir kadınsın Anna Orsini," dedikten sonra onu

kollarına alıp dudaklarını hafifçe öptü. "Bu akşam buraya geldiğim için çok mutluyum."

"Ben de öyle, iyi ki geldin."

"Aslında öfkelendiğim için gelmiştim buraya."

"Biliyorum, ben de çok öfkeliydim."

"Sonra kapıyı açtın ve seni gördüm."

"Tabii üzerimdeki şahane sabahlık, dağınık saçlarım ve sıfır makyajımla aklını başından aldım, öyle değil mi?"

Draco gülümsedi. Sonra ciddileşerek Anna'ya baktı. "Kendime yalan söylediğimi biliyordum. Buraya geleceğim de en başından belliydi, sadece bunu göremeyecek kadar inatçıydım."

"Gururlu demek istiyorsun herhalde."

"Hayır." Draco omuzunu silkti. "Belki öyle, belki değil, bilemiyorum..." Eğilip Anna'yı öptü. "Sen nasıl anladın bunu?"

"Çünkü benim de gururuma yenildiğim zamanlar oluyor." Anna içini çekti. "Gerçekleri kendime bile itiraf edemiyorum bazen. Hesapta tavuklu sandviçle sıcak bir çay bekliyordum ama aslında içten içe senin gelmeni istiyordum."

Draco kaşlarını çatar gibi yaptı. "Benim yerime tavuklu sandviç bekliyor olman beni çok sarstı doğrusu."

Anna güldü. "Biliyor musun, hiç tipim değilsin aslında."

"Sen de benim tipim değilsin. Fazla güzel, fazla seksi, fazla—"

"Ben ciddiydim."

"Neden?"

"Çünkü küstah ve maço tavırlı erkeklerden pek hoşlanmam."

"Ben mi küstahmışım?"

"Evet Prens Valenti, akıl almaz derecede, bencil ve küstahsınız." Anna gözlerini kısarak Draco'ya baktı. "Ayrıca fazla giyiniksiniz."

"Fazla mı?" Draco güldü, Anna haklıydı. O altında çırılçıplak yatarken kendisi tamamen giyinik durumdaydı. "Haklısın ama bu meseleyi hemen halledebiliriz." Ayağa kalkıp, çabucak soyundu.

"Böyle nasıl?"

"Çok daha iyi..."

Draco Anna'yı öpücükleriyle susturdu. Dudakları onun boynundan göğüslerine doğru kaydı, meme uçlarını öpmeye başladığında

Anna'nın inlediğini duydu.

Anna, "Draco..." derken, Draco onun bileklerini kavrayıp, yatağın başucundaki ahşap parçaya doğru uzattı. Anna'ya, "Tutun buraya..." dedikten sonra genç kadının bacaklarını aralayıp bir süre seyretti. "Şahane bir çiçeksin," diye fısıldayarak eğildi, Anna'nın bacaklarının arasındaki o hassas ve mahrem bölgeyi öpmeye başladı.

Anna bir haz çığlığıyla kasıldı, Draco'nun dili aklını başından alıyordu. Bir yandan Anna'yı kalçalarından kavramış, kendisine doğru kaldırmıştı. Böylece o pembe tomurcuk iyice kabarıp, Anna hazdan inleyene kadar onu öptü.

Otele bunun için gelmişti; Anna için. "Anna, bak bana..."

Anna, gözlerinde kadınca gizemlerle ona baktı, bakışları buluştu. Aynı anda bedenleri de buluşmuştu. Birlikte aynı ritimle hareket etmeye başladılar. Anna, kasları gevşeyip kasılırken, dudaklarından dökülen bir çığlıkla hazzın doruklarına ulaştı. Aynı anda Draco da rahatlamıştı.

Anna'nın gözleri mutluluktan yaşarmıştı. Draco ona bir öpücük vererek kenara kaydı, sonra Anna'yı sıkıca kendisine çekti.

Anna uyuyakalmıştı. En azından öyle sanıyordu çünkü gözlerini açtığında oda karanlıktı. Draco yanındaydı. Anna onun koynuna iyice sokulmuş, elini göğsüne koymuştu; genç adamın kalbinin düzenli atışını avucunda hissediyordu.

Draco'nun kollarında uyuyakalmış olması inanılmazdı. Normalde Anna, birlikte olduğu adamlardan hemen ayrılmayı tercih ederdi. Ya onların mekânından ayrılır, ya da onlardan ayrılmaları isterdi. Böylece ne kimseye açıklama yapmak zorunda kalır, ne de gereğinden fazla uzayacak ilişkilere girmiş olurdu. Sonsuza dek süren aşk ilişkilerinin ona hatırlattığı tek şey annesiyle babasının iflah olmaz ilişkileriydi. Onlarınki gibi kötü bir ilişki yaşamamak için en iyisi hiç başlamamaktı.

Galiba erkeklerin bu konudaki sezgileri çok daha güçlü oluyordu. Anna, bir keresinde abilerinin arasında geçen ve istemeden kulak misafiri olduğu bir sohbeti hatırladı.

"Gece yanımda kaldıysa bile, bacaklarını tıraş edeceği bıçağı yanında taşıyan kadın mükemmeldir bence," demişti Rafe.

Nick, "Diş fırçasını da yanında taşımalı," diye eklemişti.

Dante, "Sabah uyandığımızda, konuşalım diye tutturmamalı," diye devam etmişti.

Falco homurdanır gibi bir ses çıkarmıştı bunun üzerine. "Yani, ihtiyaç duyduğunuzda yatağınızda olacak, ihtiyacınız kalmadığında ortadan kaybolacak bir kadın istiyorsunuz siz."

Abileri kahkahalarla gülmeye başlayınca Anna kendisini tutamayarak, içine gömüldüğü geniş koltuktan kalkmıştı. Abilerine dönüp onlara büyük bir sürprizi olduğunu söylemişti. "Kadınlar da aynı şeyi ister. İhtiyaç duyduğumuzda yatağımızda olacak, sonra da ortadan kaybolacak bir adam harika olurdu doğrusu."

Abileri kıpkırmızı olmuş; Falco, "Sadece bizi utandırmaya çalışıyorsun," diye itiraz etmişti.

Anna'nın hiç de öyle bir niyeti yoktu, son derece dürüsttü bu söylediklerinde. Hoş bir gecenin sabahında, ismini bile hatırlamadığın biriyle sohbet etmeye çalışmak, hele hele bunu uzun süreli bir ilişkinin başlangıcı olarak görmek kesinlikle ona göre değildi.

Aynı şekilde, Draco'yu da uyandırıp göndermesi gerekiyordu. Ertesi gün yapılacak çok işi vardı. Üstelik bu işlerin bir kısmı Draco'yla yapacağı toplantıyı kapsıyordu. Yatakta ne paylaşırlarsa paylaşsınlar, aralarında çözülmemiş bir meseleleri vardı.

Anna bir anda kendisini çok kötü hissetti. Nasıl böyle bir hata yapabilirdi. Evet, Draco'dan, onu gördüğü ilk andan itibaren hoşlanmış, otel odasının kapısında görünce aklı başından gitmişti ama ihtiras başka bir şey, bu davayla ilgili olarak düşünüldüğünde meslekî ahlak başka bir şeydi.

Evet, gerçekten ölümcül bir hata yapmıştı Anna ama artık bunun için hayıflanmanın bir anlamı yoktu. Bundan sonra tekrarlanmaması yeterliydi.

"Selam..."

Anna irkildi. Başını kaldırıp baktığında Draco'nun seksi bir şekilde ona gülümsediğini gördü.

"Uyanmışsın," dedi neşeli bir sesle. "Ben de tam seni uyandır-

maya hazırlanıyordum."

Draco Anna'yı sırtüstü yatırdı, yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Peki nasıl uyandıracaktın beni?

Draco'nun sesindeki tını Anna'nın içini titretmişti.

"Draco, dinle beni."

"Bu bir hataydı."

"Evet, kesinlikle öyleydi. Senin de bunu anlaman—"

Draco onu yavaşça, tadını çıkararak öptü. Anna onun öpücüğüne karşılık vermeyi çok istiyordu ama kendini tuttu.

"Lütfen beni dinle Draco. Sana anlatmaya çalıştığım şey—"

"Bir davada karşı karşıyayız."

"Kesinlikle. Ve—"

"Bu da bizi düşman yapıyor."

Anna rahatlayarak içini çekti. "Evet. Bu çok hoştu ama..."

"Hoş mu?" Draco'nun sesinde memnuniyetsizlik vardı.

"Hoştan daha fazlası..."

Draco onu tekrar, bu kez daha yoğun, daha tutkulu öptü. Anna onun yeniden sertleştiğini hissedince ürperdi, o da heyecanlanmıştı. Hayır, iyi bir seks deneyiminden çok daha fazla bir şeydi yaşadıkları, Anna hayatında böyle bir şey hissetmemişti.

Draco yavaşça içine girince Anna'nın nefesi kesildi. Çaresizce, bir haz denizinde boğuluyormuş gibi vücudu Draco'ya yaklaştı.

"Bana durmamı söylersen dururum," dedi Draco.

Anna onun rengi koyulaşmış gözlerine baktı.

"Söylemen yeter Anna."

"İstiyorum... Seni istiyorum..."

Anna inleyerek parmakların Draco'nun saçlarından geçirdi, dudaklarını kendisine yaklaştırdı.

Aradan epey bir süre geçtikten sonra Anna kenara kayarak sırtını Draco'ya yasladı. "Sana söylememde fayda var," dedi uykulu bir sesle. "Endişelenmene gerek yok, doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"*Bene*." Draco, Anna'ya sarıldı, bir göğsünü kavradı. "Yoksa gi-

dip eczane aramam gerekecekti." Anna'yı ensesinden hafifçe ısırdı. "Takdir edersin ki, yetişkin bir erkeğin ellerinin ve ayaklarının üzerinde sürünerek eczane araması pek hoş bir manzara olmazdı."

Anna güldü.

Sonra da derin bir uykunun kucağına yuvarlandı.

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

SABAHIN ilk ışıklarıyla birlikte, bir kez daha gerçek dünyaya merhaba demeleri gerekecekti.

Anna, belinde Draco'nun kolunun ağırlığıyla uyandı. Birdenbire gözleri kocaman açıldı, gece olup bitenler hatırlamıştı. Kapı çalınmış, açtığında karşısında Draco'yu görmüştü. Bir anda birbirlerinin kollarına atılmışlar ve inanılmaz, muhteşem bir geçirmişlerdi.

Sonra Draco'nun kollarında uykuya daldığını hatırlıyordu. Hadi, o zaman çok şaşkındı, doğru düzgün düşünemez durumdaydı, zaten uçak yolculuğunun yorgunluğunu atamamıştı ama ikinci kez Draco'yla birlikte uyuyakalmak da ne oluyordu?

Peki, Draco neden gitmemişti? Erkekler hiçbir zaman sabah saçmalıklarını yaşamak istemezlerdi. Yataktan yeni kalkmış, saçı başı dağılmış bir kadını kim görmek isterdi ki zaten? İyi bir seksin devamında mutlaka romantizm gelir diye bir şey yoktu. İyi seks, fiziksel çekim ve hormonlarla ilgili bir şeydi.

Anna biraz hareket ederek ağırlığını kaydırdı. Draco'nun ona sarılması çok hoşuna gitmişti ve şaşılacak bir şekilde yeniden sevişmeye hazır olduğunu hissediyordu. Draco Valenti gerçekten bir kadının ayaklarını yerden kesebilecek bir adamdı. Çok yakışıklı olmasının yanı sıra yatakta muhteşemdi; ne zaman, nereye, nasıl dokunacağını;

ne zaman susup, ne zaman bir şeyler fısıldayacağını, ne zaman buyurgan davranıp ne zaman dizginleri kadına bırakacağını çok iyi biliyordu.

Anna'nın dikkatli olması gerekiyordu. İyi sekse başka anlamlar yüklemeye başlayan kadınlar genellikle, birlikte oldukları adama âşık olurlar, evlenirler ve sonunda mutlaka acı çekerlerdi. Anna o kadınlardan değildi.

Daha birkaç ay önce, Izzy'yle bu konu hakkında sohbet etmişlerdi biraz. Izzy, Anna'nın o sıralarda çıktığı adamla durumlarının ne olduğunu sormuştu. Adam eğlenceli, ilginç bir tipti, yatakta da gayet iyiydi.

"Neden iyi giden bir şeyi berbat edeyim ki?" demişti Izzy'ye.

Izzy çatalını kenara bırakıp, her zamanki romantik masal prensesi bakışlarından birisini fırlatmıştı Anna'ya. "Bu ne kadar üzücü bir yaklaşım Anna! Peki ya aşk ne olacak?"

"Ne olmuş aşka? Bence şu kadın dergilerini okumayı bırakmalısın Izzy."

Izzy içini çekmişti. "Gerçekten, neyi ispatlamaya çalıştığım bilmiyorum Anna."

"Hiçbir şey ispatlamaya çalışmıyorum. Kadınların bir şeyi ispat etmesi gerekmez. Seks konusunda sadece erkeklerin gerçekçi olduğunu düşünmüyorsun herhalde?"

Izzy umutsuzlukla başını sallayınca Anna gülümseyip konuyu değiştirmişti. Izzy dünkü çocuktu, aklı beş karış havadaydı. Oysa Anna'nın ayakları yere basıyordu, aklı başındaydı.

"*Buon giorno, bellisima.*"

Draco da uyanmıştı. Anna ne diyeceğini bilemedi. İtalyanca günaydın denmesi bile insanın içini titretebiliyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Draco.

Hem de deliksiz uyumuştu Anna. Geceye dair tek hatırladığı Draco'nun öpücükleri, onu okşaması ve vücutlarının şehvetle birleşmesiydi.

"Anna."

Draco'nun sesi alçak ve derinden geliyordu, Anna ürperdiğini hissetti. Hele Draco elini bir göğsüne uzatınca...

Böyle ürperip tahrik olmasının tek sebebi aralarındaki cinsel çekim olmalıydı. Draco gibi yakışıklı ve maharetli bir adam hangi kadının aklını başından almazdı ki?

Draco, "Güzel Anna," diye fısıldayarak Anna'nın buklelerini okşadı, onu uzun uzun öptü.

Anna'nın beklediği bu değildi. Daha önce yaşadığı bir iki deneyimden, uyandıktan sonraki bu öpücüğün sabah seksine bir giriş anlamına geldiğini öğrenmişti. Oysa bu öpücükte öyle bir anlam yoktu. Yumuşak, neredeyse şefkatli bir öpücüktü bu.

Draco, "Analiz etmeyi bırak," diye fısıldadı.

Anna irkildi.

"Analiz ettiğimi de nereden çıkarıyorsun?"

"Söylediğimin doğru olduğunu sen de biliyorsun avukat hanım. Ne söylemen ya da ne yapman gerektiğine karar vermeye çalışıyorsun. Zihnine hücum eden sorulara cevap arıyorsun. Neden seviştik? Bu adam geceyi neden burada geçirdi? Ona neden izin verdim?" Draco Anna'yı tekrar öptü. "Mahkemede değiliz Anna."

Anna elinde olmadan gülümsedi. "Neyse ki!"

"Haklısın. Eğer mahkemede olsaydık şunu yapamazdım." Draco onu tekrar sırt üstü yatırdı. "Ya da şunu."

Anna'nın gözleri hazla kapandı. "Draco... Bekle..."

Draco onu öpücüklere boğuyordu. Öpücükler giderek daha tutkulu ve ateşli olmaya başlamıştı, tıpkı Anna'nın göğüslerinde dolaşan parmakları gibi.

Anlaşılan saçının dağınık olması Draco için bir problem değildi ama Anna yine de kendisini rahat hissetmiyordu. "Lütfen bakma bana, " dedi Draco'ya. "Berbat durumdayım."

Draco hayretle kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Anna başını sallayarak onaylayınca Draco hiçbir şey söylemeden kalktı, Anna'yı kucağına alarak banyoya taşıdı. Aynanın karşısına geldiklerinde Anna'yı yere bıraktı. Anna'nın aynada kendisine bakmasını istiyordu. "Bak kendine."

Anna homurdanarak arkasını dönmek istedi ama Draco izin ver-

medi. "Bak lütfen."

Anna, Draco'nun bunu gerçekten istediğini anlayarak aynaya baktı. Saçları altın bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü. Dudakları öpüşmekten pembeleşmiş ve kabarmıştı. Göğüsleri de son orgazmının etkisiyle pembeleşmişti. Kalçalarında, gece boyu tutkulu sevişmelerinin izi, hafif morluklar vardı.

Anna sonra Draco'ya baktı hayranlıkla. Draco o kadar güzel, o kadar göz alıcıydı ki. Güçlü ve erkeksiydi ama aynı zamanda çok zarifti.

Draco göğüslerini tutup meme uçlarıyla oynamaya başlayınca Anna'nın nefesi kesildi. Bunları aynada izlemek, Anna'nın o güne dek hayatında yaşadığı en erotik deneyimdi.

Draco eğilip Anna'nın boynunu ve ensesini öptü, dudaklarını omuzuyla boynunun birleştiği yerlerde dolaştırdı. Anna elinde olmadan inledi, elini arkaya doğru uzatarak, Draco'nun vücudunu kavramaya çalıştı.

Draco'nun dudaklarından bir inilti koptu, dişlerini hafifçe Anna'nın tenine geçirdi. Anna ufak bir haz çığlığı atarken Draco onu kalçalarından kavradı. "Lavaboya tutun *bellisima...* Evet, aynen öyle."

Draco daha içine girerken Anna onun ismini sayıklayarak boşaldı. Kısa bir süre sonra Draco da bir haz çığlığıyla onu takip etti.

Draco, sımsıkı Anna'ya sarılmıştı. Anna, tüm vücudu titreyerek ağırlığını ona verdi. Draco yüzünü Anna'nın saçlarına gömmüş, nefes alış verişini kontrol etmeye çalışıyordu. "İyi misin?" diye sordu Anna'ya. Anna başını sallayarak Draco'nun dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu.

Daha sonra duşa geçtiler. Bu, yeni bir macera demekti. Sabunun ve suyun iyice kayganlaştırdığı vücutları birbirinden ayrılmak istemiyor gibiydi. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden birbirlerini okşadılar, sevdiler.

Nihayet Draco, "Artık çıksak iyi olacak yoksa son nefeslerimizi buracıkta vereceğiz ve kat görevlisine hayatının şokunu yaşatacağız."

Anna güldü. "Peki o halde, kahve ısmarlama işi senindir."

"Anlaştık. Ben kahvaltıyı sipariş ederken sen sabahlığını giy."

"Bu bir emir mi Valenti? Emirlere uymadığımı bilmen gerekiyor."

Anna bunu her ne kadar şakacı bir tonla söylese de bakışlarında bir ciddiyet pırıltısı vardı. Draco, onun ne kadar dişli olduğunu düşündü.

"Hiç mi uymazsın?"

"Evet, hiç uymam."

Draco, "Göreceğiz," dedikten sonra onu uzun uzun öpüp banyodan çıktı.

Çok geçmeden kahvaltıları odaya getirilmişti. Anna, kahvesini içerken zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. Draco'ya emirlere uymayacağını söylemişti. Onun cevabı ise netti; "Göreceğiz..."

İnsanın hasmından duymak isteyeceği bir şey değildi bu. Draco Valenti onun hasmıydı, Anna Roma'ya onu alt etmek için gelmişti. Ne var ki, onu alt etmek bir yana, onunla yatmıştı. Anna yaptığı bu saçmalığa inanamıyordu.

Çok önemsediği iki temel kuralı çiğnemişti. Seviştiği adamla geceyi geçirmişti ve asla yatmaması gereken biriyle yatmıştı. Nasıl, muhatap olduğu davanın savcısıyla yatmazsa, hasmıyla da yatmaması gerekiyordu.

"Ne geçiyor aklından?"

Anna irkilerek Draco'ya baktı, dalmıştı.

"Yok bir şey. Yani... Düşünüyorum da, bundan sonra nasıl hareket edeceğimize karar vermemiz gerekiyor."

Draco imalı bir şekilde gülümsedi. "Benim çok iyi bir önerim var." Sonra uzanıp Anna'nın kahve fincanını bir kenara koyup Anna'nın elini ellerinin arasına aldı.

"Hayır." Anna, sesinin ürkek bir tonda çıkmasından rahatsız olarak, daha canlı bir sesle tekrarladı. "Hayır, demek istediğim bu değildi."

Draco dikkatle ona baktı. "Neydi peki?"

"Demek istiyorum ki, gece yaşadıklarımız çok hoştu."

"Hoş mu?"

"Peki, tamam, harikaydı."

Draco onu dinliyordu.

"Ama..."

Draco kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dur, seni zahmetten kurtarayım. Seksin, aramızdaki durumla ilgisi olmadığını düşünüyordun."

Anna çabucak, "Evet," diye cevap verdi. "Anlamana çok sevindim. İkimiz hâlâ bir davada hasımız."

Draco hiçbir şey söylemedi. Anna onun bir şey anlamamış olabileceğini düşündü.

"Arazi meselesiyle ilgili davadan söz ediyorum," diye pekiştirdi.

Draco sessizliğini korudu.

Anna sabırsızlanmaya başlıyordu. "Bak, durumu netleştirmeye çalışıyorum. Seninle yattık farkındaysan."

"Çok güzel bir ifade oldu bu."

"Neden? Bir kadın söylediği için mi?"

"Hayır, bir mafyanın akıl hocası söylediği için."

Anna çenesini dikleştirdi. "Sözlerimi çarpıtıyorsun."

"O halde düzelteyim. Seninle yatmamız, yasal durumumuzda yeni bir dönüm noktası oluşturmuyor, öyle mi?"

Anna yutkundu. "Böyle ifade etmeyelim."

"Fazla mı sert oldu?"

"Evet, yani demek istiyorum ki..."

Draco'nun yüzünde bir gülümseme belirip kayboldu. "Demek istiyorsun ki, benimle yattın diye, bana ait olan bir şeyde hak iddia ettiğin davadan vazgeçecek değilsin."

Anna, o üst sınıfa has küstahlığı neredeyse eliyle tutabilirdi.

"O arazi sana ait değil, sen de çok iyi biliyorsun bunu."

"Arazi benim, her zaman da benim oldu. Hiçbir Sicilyalı gangster, kızı onun pisliklerini yatakta temizlemeye çalışsa da orayı elimden alamayacak."

"Seni aristokrat pislik!"

"Söyle bana Anna, düşmanınla yatmak senin mi yoksa babanın mı fikriydi?"

Anna'nın yumruğu havada uçarak Draco'nun çenesiyle buluştu.

Draco anında Anna'nın bileğini tutup arkaya kıvırdı, Anna ayak parmaklarının ucunda yükselmek zorunda kaldı.

"Gerçekten de fikrimi değiştireceğimi düşündün? Sana karşılık olarak araziden vazgeçeceğimi mi sandın?"

"Bu söylediğin iğrenç bir şey!"

"Asıl iğrenç olan, damarlarında nasıl bir kanın dolaştığını unutmuş olmam."

"Defol odamdan!"

Draco, Anna'nın bileğini serbest bıraktı. "Memnuniyetle." Sonra arkasını dönüp giysilerine uzandı.

"Şunu aklına sok bir kere." Anna'nın sesi öfkeden titriyordu. "Her ne olursa olsun, Orsiniler o araziyi kullanmana izin vermeyecekler, bunun için burada yüz yıl kalmam gerekse bile."

Draco tekrar ona döndü, bornozunun kuşağını açarak yere bıraktı.

Anna kalbinin yerinden fırlayacağını hissetti o anda. Karşısında, tehlikeli olduğu kadar da güzel, olağanüstü bir adam duruyordu. Geniş omuzlar, zarif ama adaleli bir gövde, uzun bacaklar... Hele hele, Anna'nın çok yakından tanıdığı o çok özel bölüm...

Odadaki hava bir anda donup havada asılı kalmıştı sanki.

Anna tekrar Draco'ya baktı. Kalp atışları kulaklarında çınlıyordu sanki. Bir süre kıpırdamadan, öylece durdular. Nihayet Draco boğuk bir kahkaha attı.

"Bu arada sen de hiç fena değilmişsin *bellisima*, bana sunduklarından sonuna kadar yararlandığımı söyleyebilirim."

Sonra hiç acele etmeden pantolonunu ve tişörtünü giydi. Ayakkabılarını giyerken Anna'ya döndü. "Bir saat içinde geri geleceğim, hazır ol. Bekletilmekten hoşlanmam."

"Ne için hazır olacağım?"

"Şu aramızdaki meseleyi halletmeye hazır ol, böylece birbirimizi bir daha görmemiz gerekmeyecek."

Anna ona doğru bir adım attı. "Nerede buluşacağımızı söyle. Bir daha buraya gelmeyeceksin."

"Bu bir emir miydi Orsini? Emirlere uymadığımı bilmen gerekiyor."

"Dinle Valenti..."

"Hayır, sen beni dinle! Bir saat içinde burada olacağım. Eğer valizinde şu saçma topuklulann ve avukat takımlarından daha rahat bir şeyler varsa onları giymeni öneririm."

"Sen alçak bir adamsın... Kesinlikle alçak ve—"

Draco onu bileğinden tutup kendisine çekti ve Anna'nm öfkeli kelimelerini acımasız bir öpücükle boğdu.

Hemen ardından çıkıp gitti.

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

DRACO, odadan fırladığı gibi resepsiyona indi, arabasını getirmelerini istedi. Ferrari'nin direksiyonuna geçtiğinde gaza bastı. O kadar öfkeliydi ki trafikte çılgınca ilerliyor, önüne çıkanları sollayıp geçiyordu. Bir motosiklete neredeyse çarpıyordu; sürücüsü belasını arıyor olmalıydı.

Aslında böyle tehlikeli araç kullanarak belasını arayan kendisiydi. Yattığı bir kadın onu sinirlendirecek bir şeyler söylediği için kontrolünü yitirmişti. Beyni çatlayacak gibiydi. Hem Anna Orsini'ye hem de kendisine lanetler okuyordu. İşle eğlenceyi birbirine karıştırmamak gerektiğini söyleyen o eski dersi nasıl da unutmuştu!

Anna çok çekiciydi ama Draco'nun çevresinde hep çekici ve güzel kadınlar olmuştu. Eski sevgililerinden Giselle'yi hatırlıyordu örneğin; her zaman bakımlı, her zaman güzel ve her zaman onun suyuna giden muhteşem bir kadındı. Draco onu hiçbir zaman dağınık saçlı ya da makyajsız görmemişti. Bazen, onun sabahları erkenden uyanıp gizlice banyoya gittiğini ve süslendiğini düşündüğü bile olurdu.

Anna'nın ise böyle bir derdi yoktu. Sabah uyandığında bukleleri birbirine girmiş, yüzünde makyajın zerresi kalmamıştı, yani kusursuz

olmaktan çok öteydi.

Draco direksiyonu hırsla sıktı.

Anna, sevgilisinin kollarında geçirdiği anların keyfini çıkarmış bir kadın gibi duruyordu. Peki, eğer durum buysa, neden hemen Sicilya'daki araziden söz etmişti? Çok zor bir kadındı Anna. İnatçı ve kavgacıydı, her an tartışmaya hazırdı.

Draco'nun, onunla yattığını aklından çıkarıp atması gerekiyordu. Aslında maço ya da şovenist bir erkek sayılmazdı ama ona göre erkek erkekti; kadın da kadın. İki cins arasında bazı farklılıkların olması da kaçınılmazdı.

Bu sırada malikânesinin de bulunduğu Via Appia Antica'ya gelmişti. Birkaç malikâneden başka bir yerleşimin bulunmadığı bu yemyeşil park bölgesi ve sessizlik tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Anna'nın, önce araziyi düşünmesi, sevişmelerinden daha sonra söz etmesi gerçekten inanılmazdı! Hoş, onlar sevişmemişlerdi, seks yapmışlardı, öyle değil mi!

Anna bu konuda çok netti ve çok da haksız değildi. Onun bu konuda en az bir erkek kadar açık fikirli olması Draco'nun ondan hoşlanmasının sebeplerinden biriydi. Kadınlar her zaman bu konuda kelime oyunları yaparlar, kibarlıklara başvururlardı. Oysa bir kadınla erkeğin yatakta ne yaptıkları çok açıktı. Anna ve kendisi de aynı şeyi yapmışlardı. Yatakta, duvardan destek alarak, banyoda lavabonun önünde ya da duşta, vücutları sabundan kayganlaşmış olarak...

Draco kaşlarını çattı. Tanıdığı için kuvvetle muhtemel pişman olacağı bir kadını sadece düşünerek tahrik olmayı başardığı için deli olmalıydı! Neyse ki malikânesine gelmişti, girişteki büyük kapıyı kumandayla açarak yoluna devam etti. Geniş bahçeyi aştıktan sonra arabasını malikânenin önüne park etti.

Evet, Anna'yla yatmışlardı ama bu onun açlığını giderecek yerde daha fazla kamçılamıştı sanki. Başlangıçta ona karşı böyle bir şey hissettiğini kabul etmek istememişti ama Anna'yı otel odasının kapısında, en doğal haliyle gördüğü anda elinden başka türlü davranmak gelmemişti. Anna çok çekiciydi; hem tatlı hem güçlü görünüyordu. Draco bir kadının hem bu kadar kırılgan hem de bu kadar dirayetli olabileceğini hiç bilmezdi.

Anna'nın da onu istediği çok açıktı. Bunu Draco'ya çok açık bir şekilde, hiç çekinmeden ifade etmişti ki bu Draco'nun özellikle çok hoşuna gitmişti. Yine de Anna'nın yanında uyuyarak her şeyi berbat etmişti. Artık tüm bu saçmalıklardan kurtulmak istiyordu. Hayatını başkalarını soyarak geçirmiş bir gangsterle, seksi pazarlık aracı olarak görebilen bir kadın başına bela olmuşlardı.

Draco gözlerini kıstı. Tartışmaları sırasında Anna'nın söyledikleri zihninde yankılanıyordu. Anna gerçekten de, birlikte geçirdikleri geceyi bir pazarlık aracı olarak mı görmüştü. Ona unutulmaz bir gece sunduğu için kendisinin de araziyi ona vereceğini mi ummuştu?

İçindeki ses yavaş olmasını söyledi ona. *Anna asla böyle bir şey söylemedi. Bunu sen uydurmadın mı budala? Sadece bir çıkarımda bulunmakla kalmadın, devamını da getirdin. Ona, babasının kirli işlerini yatakta temizlemesiyle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?*

Her şey birbirine girmişti. Draco arabadan inip kapıyı hızla çarptı.

Artık ne yaptığının hiçbir önemi yoktu. Baba kız Orsini'lerden bıkmıştı artık. En kısa zamanda ikisinden de kurtulacaktı.

Anna Roma'ya gelirken yanına fazla eşya almamıştı. Yine de, eski yolculuklardan edindiği bir tecrübeyle, eski bir kot pantolonla en sevdiği tişörtlerden birini ve bir spor ayakkabıyı valizin bir yerine tıkmayı ihmal etmemişti.

Tişört, Izzy'nin hediyesiydi. Üzerinde, *"Bir balık için bisiklet neyse, bir kadın için de erkek odur!"* yazıyordu.

Anna giyinirken sakinleşmeye çalışıyordu hâlâ. Draco Valenti, aptal bir aristokrattan başka bir şey değildi. Ona sadece, aralarında ne geçmiş olursa olsun bir davada hasım olduklarını hatırlatmak istemiş ve karşılığında neler işitmişti! Anna seksi bir araç olarak kullanmayı aklının köşesinden bile geçirmezdi, öyle bir kadın değildi o.

Ne sevgili ne de kocası olarak bir erkeğe boyun eğecek değildi. Hele hele evlenmek, hiç ona göre değildi, ayaklarının üstünde durabilirdi, bütün hayatı boyunca bunun için çalışmıştı. Erkeklerden hoşlanır, onlarla vakit geçirmeyi severdi ama hepsi bu kadardı. Aşk bir

yanılsamaydı, seks de sadece seksti. Valenti Draco'nun, aralarında geçenleri nasıl bu kadar ucuzlaştırdığını aklı almıyordu.

Anna henüz kavgasını bitirmemişti. Gerekirse Cesare'ın parasını kullanarak İtalya'daki tüm avukatları tutacaktı. Ayrıca, Draco'ya daha önce söylediği gibi, elinde ciddi bir basın kozu vardı. Onu da kullanmaktan çekinmeyecekti.

Anna giyinip saçlarını atkuyruğu yaptıktan sonra aynada son bir kez kendisine baktı. Prens Draco Marcellus Valenti'ye dersini vermeye kararlıydı.

~ ONUNCU BÖLÜM ~

DRACO, Anna'yı otelin önünde onu beklerken buldu. Kot pantolonu, üzerinde Draco'nun ne yazdığını okuyamadığı tişörtü ve spor ayakkabıyla daha sıradan bir kadına benziyordu. Draco bir kez daha göz atınca, Anna'nın hiçbir koşulda sıradan görünemeyeceğini düşündü.

Anna, mağrur duruşundan yüz ifadesine kadar bambaşkaydı. Tıpkı otel odasının kapısında gördüğü haliyle, hem kırılgan hem de çok güçlü görünüyordu. Ona arabanın kapısını açmaya çalışan valeyi zarif ama son derece kararlı bir el hareketiyle uzaklaştırmıştı. Draco o sırada tişörtün üzerindeki yazıyı okumayı başarmıştı.

Anna arabaya bindiğinde halâ valeye söyleniyordu. "Kapımı açmaya uğraşmasına gerek yoktu, kapıyı kendim açabilirim."

Draco dönüp ona baktı. "O çocuk işini yapıyordu."

"Çok gereksiz bir iş."

"İş dediğin, ekmek paranı kazanmak için yapılır. Anlaşılan senin pek öyle bir derdin yok."

Anna kulaklarına kadar kızardığını hissetti. Bu konuda bir şey bilmesi gerekmeyen bir prens olmasına rağmen Draco haklıydı. Anna hayatı boyunca harçlarını ya da kirasını ödemek; geçinebilmek

için hep çalışmak zorunda kalmıştı. Çalışmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. Yine de alttan almaya niyeti yoktu.

"Asıl senin hiç böyle bir derdin olmamıştır herhalde," dedi Draco'ya.

Draco, üniversitede okuyabilmek için günü tek öğünle geçiştirmek zorunda olduğu yılları hatırladı. O günlerden kimseye söz etmediği gibi, Anna'ya da anlatmaya niyeti yoktu.

"Bilemiyorum, bazen havyar bulmak zor oluyordu."

Anna bir an ona baktı. Draco'nun söylediklerinde ciddi mi olduğunu anlayamamıştı ama umurunda da değildi. Öfkesi yine patlama noktasına geliyordu ve bunun için sadece kendisini suçluyordu. Draco Valenti'den nefret etmesine rağmen onunla yatmıştı. Evet, modern bir kadındı ama aynı zamanda seçiciydi de. Nefret ettiği bir adamla yatmazdı.

Dahası, şimdi onun arabasına binmiş, Draco ne derse onu yapıyordu. Nereye gittiklerini bile bilmiyordu! Ne giyeceğine de Draco karar vermişti. Böyle bir adamla neden yatmıştı?

Çünkü onu arzuladın. Çünkü Draco muhteşem, seksi, eğlenceli ve akıllı bir adam. Aynı zamanda biraz küstah ama sen onun bu iflah olmaz küstahlığından hoşlanıyorsun aslında. Sana diklenmesinden de hoşlanıyorsun, seni kollarının arasına aldığında aklını başından almasından da hoşlanıyorsun.

"... öyle ki, bildiğin her şeyi değiştirir."

Anna dehşete kapılarak gözlerini açtı. "Öyle demek istememiştim."

Draco'nun kaşlarını kaldırdığını görünce, korktuğu gibi, aklından geçenleri seslendirmediğini anlayarak rahatladı.

"Pardon, bir şey düşünüyordum da..."

"Düşünmeyi bırak, dikkatini toplamaya çalış. Biliyorum çok zor ama, biraz açık fikirli olmaya çalış."

"Ne hakkında?"

"Sicilya'daki arazim hakkında."

"Orsini arazisi demek istiyorsun."

Draco homurdandı. Anna'nın Cesare Orsini'nin akıl hocası olduğunu hiç aklından çıkarmamalıydı. Bir süre konuşmadan yola devam

ettiler. Sonra Anna kaşlarını çatarak ona döndü.

"Bu yol senin ofisine gitmiyor."

"Doğru."

"Nereye gidiyoruz peki?"

"Bu saçmalığı çözeceğimiz bir yere."

"Beni baştan çıkarmaya çalışacağın bir yere gitmeyi düşünüyorsan..."

Draco güldü. Bu, Anna'yı daha da öfkelendirmiş, dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. Draco arabayı kenara çekip onu kollarının arasına alsa, onu uzun uzun öpse ne yapabilirdi? Ne var ki, artık onun ilgisini çekmediği için Draco'nun bunu yapmayacağını biliyordu.

"Eğer nereye gittiğimizi söylemezsen..."

"Sicilya."

"Sicilya mı? Nasıl?"

"Sen, ben, bir de pilot."

Anna tam o sırada havaalanı tabelasını gördü. Demek ki Draco ciddiydi.

"Dinle beni Draco, ben seninle hiçbir yere uçmuyorum."

"Herhangi bir yere değil sevgili akıl hocası, Sicilya'ya uçuyoruz."

"Kelime oyunu yapma! Ayrıca bana akıl hocası demeyi de kes artık."

"Neden? Babanın akıl hocası değil misin?"

"Hayır. Avukatı bile değilim. Sadece onun kızıyım ve beni Sicilya'ya götürmene izin vermiyorum."

Draco alaycı bir şekilde güldü. "Vay canına! Tek nefeste bu kadar bilgi! Etkilendim doğrusu."

"Lanet olsun Valenti!"

Draco direksiyonu aniden sağa kırıp arabayı kenara çekti.

"Kendini ne olarak gördüğün umurumda değil hanımefendi. İtalya'ya kadar o adamın işini halletmek için geldin, tehditler savurdun..."

"Tehdit mi?" Anna güldü. "Ne yani, çantamda silah taşıdığımı falan mı sanıyorsun? Kafana silah dayayıp..."

Draco bir anda uzanıp Anna'yı kendine çekti, sımsıkı sarıldı. "Vücudunun her noktasını biliyorum," dedi alçak bir sesle. Bir eliyle Anna'nın göğsünü kavramıştı. Anna'nın nefesi kesilmişti, Draco'dan kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. "O yüzden herhangi bir fiziksel tehditte bulunacağın aklıma gelmemişti." Draco'nun gözlerinde tehlikeli bir ışık belirdi. "Oysa senin varlığın bile bir tehdit Anna. Seni kollarımın arasına aldığımda ve sen bana böyle baktığında doğru düzgün düşünemiyorum."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum. Beni bıraksan iyi olacak Valenti. Beni bırak, ya da..."

Draco, Anna'nın başını geriye yatırarak dudaklarını dudaklarıyla kapattı. Anna bir süre kıvranıp kurtulmaya çalıştı, sonra inleyerek kendisini bıraktı, Draco'nun boynuna sarılarak öpüşe tutkuyla karşılık vermeye başladı. Uzun bir süre öpüştüler. Nihayet Draco geri çekildiğinde Anna titriyordu.

"Bu çılgınlık..." diye fısıldadı. "Bu şekilde devam edemeyiz."

Draco kuru bir sesle, "Gördüğün gibi, ediyoruz," dedi.

"Bir an düşmanız, bir sonraki an..."

Draco onu tekrar öptü. Bu kez o kadar yumuşak ve şefkatli bir öpücüktü ki bu, Anna'nın içi erimişti sanki. Orada, Draco'nun kollarında yüzyıllarca kalabilirdi. Kendisini zorlayarak dudaklarını onunkilerden uzaklaştırdı, başını onun göğsüne yasladı. "Lütfen Draco, yapma..."

Draco bir kadının bazen hayır derken bile aslında evet demek istediğini iyi bilirdi. Şimdi de Anna'nın aslında evet demek istediğini anlayabiliyordu. Bunu onun sesinin titremesinden, ona bakışından rahatlıkla görebiliyordu. Onu bir kez daha öpecek olsa Anna inleyerek ismini sayıklamaya başlardı.

Ama Draco onu ne öptü, ne de başka bir şey yaptı. Yüzünü Anna'nın sarı buklelerine gömmüş bir şekilde dakikalarca kıpırdamadan durdu.

"Anna... Bize bir şeyler oluyor *bellisima.*"

"Birbirimizi çekiyoruz. Çok sıradan bir şey değil mi?"

Anna haklıydı. Bir erkekle bir kadının birbirlerini arzulamalarından daha doğal ne olabilirdi?

Draco doğruldu, arabayı çalıştırarak tekrar yola çıktı.

"İkimiz de dün gece yaşadıklarımızın devamını diliyoruz Anna, inkâr etme."

"Ne fark eder? Hâlâ bir davamız var."

"Kesinlikle. İşte bu yüzden Sicilya'ya gidiyoruz. Orada bu meseleyi kesinlikle çözeceğiz. Sonra..."

"Sonra ben eve döneceğim."

Ufak sayılabilecek kiralık bir uçakla Sicilya'ya uçtular. Draco, kendi uçağının yolda olduğunu söylemişti. Sicilya'daki havaalanında da kiralık bir cip bekliyordu onları. Anna, Draco'nun neden böyle bir arazi aracı kiraladığını ancak yola çıktıklarında anladı.

Taormina tam anlamıyla turistik bir yerdi; sokakları, tipik evleri, masmavi Adriyatik deniziyle harikulade görünüyordu. Kasabadan geçip virajlı bir yolu takip ettiler. Gittikçe tırmanarak daha da yukarılara çıkıyorlardı.

"Keşke kasabada belediyeye uğrasaydık da tapu belgelerine baksaydık. Kayıtları tutuyorlardır, öyle değil mi?" diye sordu Anna.

"Hem de binlerce yıldır."

"Öyleyse?"

"Avukatlarım belgeleri haftalarca önce göndermişlerdi, görmedin mi?"

Anna, uçakta göz atıp, İtalyancalarını anlamadığı tarihi belgeleri hatırladı ama bozuntuya vermedi. "Hiçbirisi fikrimi değiştirmek için yeterli değildi."

"Peki ya fotoğraflar?"

Anna şaşırmıştı. Babası ona fotoğraf falan vermemişti.

"Ne fotoğrafı?"

Draco elini Anna'ya uzatıp, parmağındaki yüzüğü gösterdi.

"Bu bir arma mı? Bu yüzük yoktu parmağında daha önce?"

"Normalde takmam, takıdan pek hoşlanmıyorum. Ayrıca eşi benzeri olmayan, bin yıllık bir yüzük bu."

"Bin yıl mı?"

"Evet."

"Peki ya arma?"
"Valenti arması."
"Anlayamıyorum. Bunun araziyle ne ilgisi var?
Draco arabayı durdurdu. "Bak."
Anna bakışlarını Draco'dan güçlükle alıp, onun işaret ettiği yere baktı. Şaşkınlıktan dilini yutacaktı neredeyse, karşısında bir şato, daha doğrusu bir şato harabesi duruyordu. Şatonun bir kulesi, geniş taş basamakları vardı.
Araçtan inip şatoya yürüdüler. Draco şatonun ön duvarını gösterdi. "Şu basamakların hemen üstünde, taşa oyulmuş şekli görüyor musun?"
Anna duvara baktı. "Bu, senin yüzüğündeki arma!"
Draco başını sallayarak onayladı. "Bu, kâğıtlardan ya da kayıtlardan çok daha geçerli bir kanıt bence."
Hemen tepelerinde bir şahinin çığlığını duydular.
"Burası eskiden büyük ve güçlü bir şatoymuş. Kim bilir kaç kuşak öncesinden atalarım şatoyu inşa etmiş, çevre halkını yağmacılara ve talancılara karşı bu sayede korumuş. Sonra uzak denizlerden istilacılar gelmiş ve hem araziyi hem de şatoyu kaybetmişiz. Sonra atalarımdan bir başkası Roma'ya gidip, aileyi orada devam ettirmiş. Ben de bir iki yıl öncesine kadar bu şatonun varlığından habersizdim."
"Nasıl öğrendin peki?"
"Bir iş için Palermo'ya gelmiştim. Bir ara, arabaya atlayıp çevreyi dolaşmak istedim. Geldiğimiz yolu takip edince, tamamen tesadüfen şatoya rastladım. Duvardaki Valenti armasını görünce de hemen araziyi almak için girişimde bulundum. Atalarımın arasında cesur ve iyi insanların da bulunduğunu bilmek benim için çok önemliydi, bilmem bunu anlayabilir misin?"
Anna gülse mi ağlasa mı bilemedi. Bunu ondan iyi kimse anlayamazdı herhalde. "Gayet iyi anlıyorum. Şimdi burayı restore mi ettireceksin?"
"Evet. Herkes karşı çıkıyor ama bunu mutlaka yapacağım."
Gerçek Prens Draco Valenti bu muydu? Anna hayranlık ve merakla karşısındaki mağrur ve yakışıklı adama baktı. Onun küstah

aristokratının aslında bir kalbi var mıydı yoksa?

Anna hemen kendisini toparladı. Draco onun falan değildi. Bu hiç mantıklı bir düşünce değildi.

"Üstlendiğin işi başarmanın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum Anna. Ama..."

Anna mantığı bir kenara bırakıp, Draco'yu gömleğinden yakaladı ve kendisine çekti, dudakları kendiliğinden birleşti.

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

DÖNÜŞ yolculukları hiç bitmeyecek gibiydi. Draco yol boyunca arabayı sık sık kenara çekip Anna'yı kollarının arasına almış, her defasında ilk kez öpüşüyorlarmış gibi tutkuyla öpüşmüşlerdi. Uçağa binip yolcu bölümüne geçtiklerinde hemen birbirlerine sarılmışlardı. Nihayet Draco nefes nefese kalmış bir halde Anna'dan uzaklaşmaya çalıştı. "Burada değil *bellisima*, bir otel odasında da değil, benim evimde kavuşalım birbirimize."

Roma'ya vardıklarında doğruca Draco'nun evine gittiler. Draco, Anna'yı malikânenin uzun koridorlarından geçirerek doğruca yatak odasına götürdü. Hafifçe aydınlatılmış yatak odasında sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi duran yatağın yanında durdular. Draco hayranlıkla Anna'ya bakıyordu. Anna'nın altın sarısı saçları, bukle bukle omuzlarından aşağı dökülüyordu. Draco, karşısında ışıldayan mavi gözlere bakarken hayatında daha güzel bir kadın görmediğini düşündü. Eğilip Anna'yı öptü.

Anna da parmak uçlarında yükselip Draco'ya sımsıkı sarıldı, öpücüğüne karşılık verdi. Sonra tişörtünü çıkarmaya davrandı ama Draco Anna'nın bileklerini kavradı, ellerini dudaklarına götürüp yumuşakça öptü. "Seni ben soyayım."

Anna'nın sesi titriyordu. "Olur."

Draco Anna'nın tişörtünü yavaşça çıkardı. Karşısındaki manzara aklını başından alabilirdi. Anna, şeftali rengi, ipek bir sutyen giymişti. Meme uçları, ipek kumaşın altında birer gül goncası gibi belirginleşmişti. Draco başını eğip, bu goncaları sutyenin üzerinden öpmeye, dudaklarının arasında sıkıştırmaya başladı.

Anna inleyerek göğüslerini kavradı, onları daha fazla sunmak istiyordu Draco'ya. Draco bu kez acele etmeyecekti, Anna'nın ellerini tutarak göğüslerinden çekti. Sıra pantolona gelmişti, Anna'nın pantolonunu çözüp aşağı indirdi. Bu sırada bakışlarını bir an olsun Anna'dan ayırmamıştı. Anna, zevkten ölebileceğini düşündü o an. Draco ikisini de yavaş yavaş öldürüyordu sanki.

Draco en son olarak, eğilip Anna'nın ayakkabılarını çıkardı, sonra ayağa kalkarak Anna'yı süzdü. Anna karşısında sadece sutyeni ve tangasıyla duruyordu. Draco gözlerinde yoğunlaşan bir arzu ifadesiyle Anna'ya bir adım attı, Anna'nın bacaklarının arasında, ufacık ipek kumaş parçasının örttüğü bölgeyi kavradı. O anda Anna'nın dudaklarından bir haz çığlığı döküldü. Draco, umduğu kadar dayanamayacağını düşündü. "Anna..." diye fısıldadı kısık bir sesle.

Anna, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Draco..." Bir yandan uzanmış, Draco'nun fermuarını açıyordu. Böylece, aralarındaki bu engeli kaldırdıktan sonra, Draco'nun sertliğini ellerinin arasına aldı. "Şimdi."

Draco bir anda onu kollarının arasına aldı, yatağa yatırdı. O Anna'ya doğru eğilirken Anna da ona doğru uzandı, tutkuyla öpüşmeye başladılar. Dudakları, dilleri birbirine değiyor, çılgınca dans ediyordu sanki. Draco, Anna'nın bileklerini tutarak geriye attı. "Ne istiyorsun? Söyle bana."

Anna nefes nefeseydi. "Seni istiyorum Draco... Seni... Sana ihtiyacım var..."

"Sadece bana, öyle mi? Bir daha söyle..."

"Evet, sadece sana... Sadece sana..."

Draco bir anda içine girerken Anna hazla bir çığlık attı.

"Aç gözlerini, bana bak," dedi Draco.

Anna, kirpikleri titreyerek gözlerini açtı. Mavi gözlerinde saf bir ihtiras vardı. "Draco... Draco..."

Draco, Anna'nın bileklerini bıraktı, kalçalarını kavrayarak onu kendisine çekti. Birlikte tutturdukları ritimle, bir haz okyanusu içinde yol alıyorlardı sanki. Bir süre sonra Anna'nın orgazm çığlıkları duvarlarda yankılandı. O anda Draco da kendisini bıraktı, birlikte simsiyah bir Roma gecesinin kıyısından sonsuzluğa yuvarlandılar.

Yan yana uzanıp, nefeslerini düzenlemeye çalıştılar bir süre. Nihayet Draco konuşabildi. "Böyle olmaması gerekiyordu aslında."

Anna Draco'ya doğru döndü, başını omuzuna bıraktı. "Nasıl yani?"

"Hesapta sevişmeyi ağırdan alacaktım." Anna'nın sırtını okşuyordu bir yandan.

"Anladım, sen iltifat bekliyorsun. Çünkü olağanüstüydü." Anna'nın yüzünde yine o baştan çıkarıcı gülümseme belirmişti.

"Hoşuna gitti yani, öyle mi?"

"Ne bekliyorsun, ciddi ciddi kanıta mı ihtiyacın var?" Anna en ciddi sesiyle konuştu. "Bayanlar ve baylar, sayın jüri üyeleri, dava makamının kanıtlarını görüyorsunuz."

"Ne kanıtı?"

"Kanıt işte. Vardır ya hani..."

Draco, Anna'yı tutup kendisine çekti, dudaklarıyla dudaklarını buldu. Anna, onun dudaklarını sadece dudaklarında değil, tüm benliğinde hissediyordu sanki. En önemlisi de, kalbinde hissediyordu. Bunu fark edince titredi.

Draco durdu. "Anna, ne oldu *bellisima*?"

Anna hiçbir şey diyemedi, sadece fısıldadı. "Draco..." Kollarını sımsıkı sevgilisinin boynuna doladı ve bir kez daha gerçeklikten koptular.

Gecenin geç bir saatinde, önce Draco uyandı. Anna'ya sarılarak ensesine sıcacık bir öpücük kondurdu. Anna uykulu sesler çıkararak gözlerini açmaya çalıştı. Hâlâ uykuluydu ama böyle Draco'nun sıcaklığını hissetmek harikaydı.

"Çok önemli bir şeyi unuttuk," dedi Draco neredeyse dramatik bir sesle.

Anna'nın gözleri bir anda açıldı. Ne unutmuş olabilirlerdi? Yıllardır yalnız yaşadığı için, evden çıkarken ocağı açık unutmak ya da ütüyü fişte bırakmak gibi kâbuslara alışkındı. Bir iki kez mahkeme salonundan eve dönmek zorunda kalmca, her şeyi iyice kontrol etmeden evden çıkmamaya alışmıştı. Uyku sersemliğiyle ilk önce, bunlara benzer bir şeyi unuttukları geldi aklına.

"Ne unuttuk?"

Draco güldü. "Yemek yemeyi."

Anna en son doğru düzgün bir şeyler yediğini hatırlamaya çalıştı. Draco haklıydı.

"Biraz daha bir şeyler yemezsek bu kez gerçekten cesetlerimizi bulacaklar," diye ekledi Draco. "İtalyan usulü, şahane bir makarna yapıp yiyelim diyorum, ne dersin?"

Anna dönüp şaşkınlıkla Draco'ya baktı. "Kahvaltıda mı?"

"Neden olmasın?"

Üstlerine bir şeyler geçirirlerken Anna'nın kafası iyice karışmış durumdaydı. Draco'yla ne yapacağını bilemiyordu. Ona karşı hissettiklerini daha önce kimseye karşı hissetmemişti. Draco muhteşem bir adamdı ama yine de insan kırk sekiz saat içinde de aşık olmazdı herhalde!

Draco mutfağa inmeye hazırlanırken Anna tereddütlü bir sesle, "Aslında ben gitsem iyi olacak, çok geç oldu," dedi.

"Nereye? Sen neden söz ediyorsun?"

"Otele gitmeliyim."

"Gitmeni istemiyorum."

"Bu senin isteğine bağlı değil."

Draco, Anna'yı kendisine doğru çekti. "Bir Orsini'nin korkak olacağı hiç aklıma gelmezdi."

"Elbette değilim! Ama gitmeme izin vermezsen Draco Valenti..."

Draco İtalyanca bir şeyler mırıldanarak Anna'ya sıkıca sarıldı, dudaklarına kondurduğu öpücükle onu susturdu. Anna öpücüğe karşı direndi, aslında direndiği şey öpücük değil, kalbinde bir gedik bulup

oraya akmaya başlayan duygulardı.

"Biliyorum, olanları anlayamıyorsun," dedi Draco fısıltıyla. "Emin ol, ben de anlayamıyorum." Anna'nın saçlarını yavaşça okşadı. "Çok garip ve değişik duygular bunlar, öyle değil mi?"

Anna güldü. "Gecenin bir vaktinde hem makarna, hem felsefe kadar garip olamaz herhalde."

Draco da gülümsedi. "Hadi gel."

El ele mutfağa yürüdüler.

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

DRACO gerçekten de mutfakta çok becerikliydi, harika bir espresso hazırladı Anna için.

Anna, "Annemin yaptığından bile iyi," diyerek takdirlerini belirtti.

"Bu önemli bir ölçü olmalı."

"Hem de nasıl."

Bu sırada gün aydınlanmaya başlamıştı. "Çok güzel bir yer burası," dedi Anna.

Draco gülümseyerek yanına geldi, onu sandalyesinden kaldırdı, birbirlerine sarıldılar. Dudakları birbirini bulmuştu yine. Draco, "Sanırım önce bir şeyler yesek iyi olacak," dedi.

Böylece birlikte makarna için işe koyuldular. Dolapta buldukları malzemelerle hazırladıkları sos nefis kokuyordu.

"Harika olmuş!" dedi Anna.

"İkimiz de İtalyanız ne de olsa, genlerimizde var bu."

"Onu bilmiyorum ama bu makarna ve sos doğruca kalçalarıma yağ olarak yerleşecek korkarım ki."

"Kalçaların kusursuz senin."

Anna gülümsememeye çalıştı. "Yalancı."

"Kıvrımlı, kadınsı ve seksi kalçaların var. Mükemmel de diyebiliriz." Draco eğilip Anna'yı öptü. "İnan bana."

Anna elini Draco'nun çenesinde dolaştırdı. Hafifçe çıkmaya başlamış sakallara dokununca içi ürpermişti. Draco'nun erkeksi havası aklını başından alıyordu. Bundan hoşlandığını kabul etmesi gerekiyordu. Sabah bir adamın kollarında uyanmak da çok hoştu doğrusu. Üstelik sabah sevişmesi de hiç fena bir şey değildi. Anna bunun hep kitaplarda ya da filmlerde olduğunu düşünürdü. Draco gibi bir adamla böyle bir deneyim yaşamak olağanüstüydü.

"Derinlere daldın hayatım?"

Anna irkildi. Draco dikkatle onu izliyordu. Anna bundan da çok hoşlandığını düşündü. Draco'dan hoşlanıyordu, hem de çok...

"Ne oldu Anna?"

"Sadece, hayatımda ilk defa kahvaltıda makarna yiyeceğimi düşünüyordum."

Draco, onun zihninden geçenleri okumak istiyormuş gibi baktı. Anna gerçekten de bunu mu düşünüyordu acaba? Onun için de yeni olan pek çok şey vardı aslında.

İlk defa bir kadınla bu kadar erken bir saatte böyle sohbet ediyordu. Anna'yla ilk defa kahvaltı yapıyordu. Güne New York borsasını düşünerek değil, bir kadını düşünerek uyanmıştı. Tüm bunların anlamı neydi? Acaba Anna'nın da kafası kendisininki gibi karışık mıydı?

Anna ocağın başında, makarnayı kaynayan suya atıp tencereyi karıştırdı.

"Draco." Dönüp omuzunun üstünden Draco'ya bakmıştı. Yüzü bembeyaz görünüyordu.

"New York'a dönmek zorundayım ben."

Draco herhangi bir şey söylemedi.

"Buraya bir iş için geldim ve o işi hallettim." Anna bir an durup güldü, makarnayı karıştırmaya döndü. "Yani aslında, ortada halledilecek bir iş olmadığı anlaşıldı. Arazi kesinlikle sana ait. Babamın durumu nasıl böyle bir mesele haline getirdiğini bilmiyorum ama..."

Draco kibarca, "Anlıyorum," diye karşılık verdi. Ama sonra Anna'ya bakınca içinde bir öfke belirdi. Hem ona, hem kendisine kar-

şıydı bu öfke. Bir anda Anna'nın yanına gidip onu omuzlarından yakaladı, kendisine çevirdi. "Lanet olsun Anna, hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Saçmalama. Gitmek zorundayım."

"Neden? Burada, benimle kal."

"Kalamam Draco. İşim—"

"Benim de işim var. Ofisini ara, bir hafta gidemeyeceğini söyle, ben de öyle yapacağım."

"Draco, öyle kolayca—"

Draco onu öpmeye başladı. Anna elinde olmadan bir süre sonra öpüşmeye karşılık vermeye başlamıştı. Nihayet nefes nefese, "Dur..." diyebildi. "Böyle olunca düşünemiyorum."

"Düşünmeni istemiyorum zaten, yapmanı istiyorum."

Ah, ne kadar da kendinden emin, küstah bir adamdı karşısındaki!

"Benim bir işim, bir hayatım var," dedi Anna. "Bağlı olduğum insanlar..."

Draco'nun gözlerinde bir şey parladı bir an. "Birisi mi var yoksa?"

"Hayır! Bak, görüyor musun işte? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun daha."

"Sadece seninle işimizin henüz bitmediğini biliyorum. İşyerini ara, bir hafta dönmeyeceğini söyle."

Anna sevgilisine baktı. Draco, işyerini araması için telefonunu uzatıyordu. Nasıl bir adamdı bu? Anna on sekizinden sonra kimsenin sözünü dinlememiş, sadece kendi istediği şekilde yaşamıştı. Şimdiyse karşısında onu yönlendiren bir adam vardı.

Draco, Anna'nın duraksadığını görünce onu öpücüklere boğdu; şefkatle, yumuşacık öpüyordu onu. "Anna... *Per favore, mio amore...* Sana yalvarıyorum. Bu hafta benimle kal."

Anna içini çekerek numarayı tuşladı.

Kahvaltıdan sonra duş aldılar. Draco, Anna'ya Roma'yı gezdirmek istiyordu. Anna düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "İyi de ne giyeceğim şimdi? Aynı şeyi iki gün giymekten nefret ederim."

"Giymen gerekmiyor."

"Efendim?"

"Eşyalarını otelden getirtmiştim. Hizmetçim hepsini dolaba yerleştirmiş bile."

Anna, Draco'ya bakakaldı. "Pardon, anlayamadım. Tüm bunları bana sormadan mı yaptın sen?

Draco beyaz bir gömlek giymiş, düğmelerini ilikliyordu. "Bunda soracak ne var ki? Giysilerini isteyeceğini biliyordum."

"Otel yerine burada kalacağımdan da emindin yani, öyle mi?"

"Abartma lütfen."

Anna bir adım geri çekildi. "Şaşıracaksın ama kendi kararlarımı verebilirim ben."

"Aman ne büyük bir hata yapmışım ben," dedi Draco yüzünü asarak. "Bir erkek kadını için iyi bir şey yapamaz mı?"

"Ben senin kadının değilim. Ben kimsenin kadını değilim. Ben kendi..." Anna sözünü tamamlamadan sustu. Onun kadını olmak... Bu kelimelerde çok özel bir tını vardı. "Boş ver, aptalca davranıyorum."

Draco bir an tereddüt ettikten sonra Anna'nın yanına geldi. "Evet, gerçekten de öyle."

Anna güldü. "Benimle hemfikir olduğun için teşekkür ederim."

Draco, Anna'nın çenesini hafifçe kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Seni şımartmama izin ver *bellisima*, olur mu?"

"Sadece buna alışkın değilim. Yoksa yaptığın şey çok hoş."

Draco, "Kesinlikle öyle," dedikten sonra öpmek üzere Anna'ya doğru eğildi.

Anna gülümsedi. Draco Valenti gibi bir adam tarafından şımartılmak ilginç bir deneyim olacaktı.

Draco, Roma'da mutlaka görülmesi gereken beş yer olduğunu söylemişti. Coliseum, Forum, Piazza Navona, Trevi Çeşmesi ve İspanyol Merdivenleri. O gün İspanyol Merdivenleri'ni göreceklerdi.

Anna, Draco'nun gezi programlarını yapmasına itiraz edecek olduysa da vazgeçti. Draco'nun bu konuda ona danışması saçma olur-

du, ne de olsa Romalı olan oydu, Anna değil. Ayrıca İspanyol Merdivenleri harika bir tercih olmuştu.

Yüzlerce yılın ve sayısız adımın aşındırdığı taş basamaklar turistlere soluklanabilecekleri bir yer sunuyordu. Yorgun turistler, ellerinde Roma dondurması külahlarıyla bu eşsiz basamaklarda oturup Roma'da olmanın keyfini çıkarıyorlardı.

Anna ve Draco da dondurmalarını almışlardı. Anna dondurmacıdaki seçenek çeşitliliği karşısında şaşkına dönmüş, neyi seçeceğini bilememişti. Neyse ki Draco yardıma yetişmiş, bir çikolatalı, bir vanilyalı dondurma almıştı. Anna, neredeyse limonlu dondurmanın daha iyi olduğunu söyleyecekti ki kendini tutmuştu.

Hava mükemmeldi, yanındaki adam harikaydı. Dahası, Draco'nun bu buyurgan tavrında Anna'ya son derece seksi gelen bir hava da vardı. Elbette sınırı aşmadığı sürece.

Ellerinde külahlarla, diğer turistlere katılarak basamaklara oturdular. Draco bir üst basamağa oturmuştu, Anna hemen önünde, Draco'nun bacaklarına yaslanmıştı. Keyifle dondurmalarını yemeye koyuldular. Draco, Anna'nın dondurmasını yalamasını izlerken alçak bir sesle, "Başını derde sokmaya niyetlisin galiba," dedi gülümseyerek.

Anna kafasını kaldırdı. "Nasıl bir dertmiş o?" Draco'nun bakışlarındaki ifade sorusunun cevabını çok net bir şekilde veriyordu, Anna gülümsedi. Her şey mükemmeldi; Draco'nun hemen arkasında olması, yüzündeki Roma güneşi, dondurmanın ağzındaki serin tadı, hepsi... Şehir, dondurma ve adam; hepsi muhteşemdi.

Özellikle de adam.

Draco, Roma'da karşılaşmayı beklediği adamdan son derece farklı biri çıkmıştı. Anna'nın o güne kadar çıktığı adamların hiç birine benzemiyordu. İnsanın gözlerini alamayacağı kadar yakışıklıydı ama onu asıl benzersiz kılan şey, aynı anda hem güçlü ve şefkatli olması, müthiş bir onur duygusuna sahip olmasıydı.

Bir başka dikkat çekici özelliği de, erkeksi küstahlığıydı. Anna'nın normalde nefret ettiği bir özellikti bu. Aslında, babasından dolayı nefret ediyordu bu erkek buyurganlığından. Sonra, iş hayatında çevrildiği erkek dünyası, iş arkadaşları, hep bu duyguyu uyandır-

mışlardı onda.

Anna ağabeylerini düşündü. Hepsi de son derece erkek tavırları olan, buyurgan adamlardı ama bu onlarda sırıtmazdı hiç. Anna, başka türlü olmasını düşünemezdi bile. Ağabeylerinin evlendiği kadınlar da belli ki onların bu özelliklerini sevmişlerdi. Belki de, bir erkeğin tavrının kollayıcı mı yoksa baskıcı mı olduğu, bir kadının o adama karşı ne hissettiğine bağlıydı. Kadın ondan ya nefret eder ya da hayran olup saygı duyardı.

Ya da ona âşık olurdu herhalde ama Anna bundan emin olamıyordu çünkü aşka inanmıyordu. Aşk, sonsuza dek bir adamla birlikte olmak, onunla uyuyup onunla uyanmaktı herhalde. Ya da onunla, dondurma yemek gibi basit bir şeyi birlikte yapmaktan huzur duymaktı.

Anna dehşete kapılmıştı, dondurma külahı birdenbire elinden kaydı. Draco son anda külahı tuttu. "Yazık olacaktı dondurmaya." Sonra Anna'nın yüzünü gördü. "Ne oldu Anna?"

Ne olmuştu gerçekten de? Bu mümkün değildi. Anna, kendi hayal dünyasının kurbanı olmuştu. Güzel bir şehirde, yakışıklı bir adamla birlikteydi. Bunlar, Roma hakkında izlediği onlarca film ve okuduğu onlarca yazıyla bir araya gelince başına bunlar gelmişti.

"Anna, cevap ver. Hasta mısın?"

"Hayır. Hayır! İyiyim ben."

Draco ayağa kalktı, elinden tutarak Anna'yı da kaldırdı. "Emin misin?" Gözlerinde derin bir endişe vardı.

"Kesinlikle. Sanırım güneş çarptı biraz." Anna gülümsemeyi başardı. "Belki de o kadar makarnadan sonra dondurma yediğim içindir. Yani, normalde kahvaltıda sadece tost yiyen bir insanım ben."

Draco'nun buna gülmesini beklerken o, Anna'yı kendisine çekip sıkı sıkı sarıldı. "Senin neye ihtiyacın olduğunu çok iyi biliyorum."

Draco yine o buyurgan tavrını takmıyordu işte. Anna bu kadarına artık...

"Aslında..." Draco şefkat dolu bir sesle kulağına fısıldıyordu.

"Neye ihtiyacın var biliyor musun? Soğuk bir içeceğe. Serin bir yatağa. Elbette benim kollarımda."

Draco haklıydı.

Anna'nın ihtiyaç duyduğu şey buydu.

Sonraki birkaç gün boyunca Roma'yı gezmeye devam ettiler. Draco, sevgili kentinin dar sokaklarını, muhteşem çeşmelerini, yemyeşil parklarını Anna'ya gösterdi. Coliseum'un altındaki gizemli pasajları gezdiler, yüzyıllar öncesinden kalma eşsiz tablolara yeniden hayran kaldılar.

Draco, gezerlerken hep Anna'ya bir şeyler almak istiyordu. Bir Venedik maskesi, bir Bulgari kolye ucu mesela. Anna her seferinde teşekkür ederek onu reddediyordu. Draco nihayet, onu Via Condotti'de şık, ufak bir butiğe gitmeye ikna etti. Anna artık gerçekten giyecek bir şeylere ihtiyacı olduğunu söylemişti. Draco, '*gerçekten*' vurgusunun çok önemli olduğunu düşünmüştü. Belli ki Anna alışverişe çok para harcamaya alışık değildi.

Sadece ayakkabılara para harcarken tereddüt etmiyordu Anna. Onlara zaafı olduğunu söylemişti. Draco, Anna'yı üzerinde sadece iç çamaşırları ve bacaklarını şahane gösteren topuklularıyla görmeye zaten bayıldığı için bu zaafı takdirle karşılamıştı.

Giysi alışverişi için Via Condotti'deki şık butiği seçmelerinin büyük bir hata olduğu ortaya çıkmıştı sonradan. Normalde her kadının içinin gideceği butikte Anna son derece tedirgin görünüyordu. Fiyat etiketlerini görünce Anna'nın gözleri kocaman açılmıştı.

"Aman tanrım, bunlar nasıl fiyatlar böyle!"

Üzerinde etiket olmayan parçaların fiyatını sorduğunda ise satış görevlisinin neredeyse kınayan bakışlarıyla karşılaşıyordu. Görevli, onu dikkate almadan, Draco'yla konuşuyordu, faturayı onun ödeyeceğinden emindi demek ki.

Draco yumuşak bir sesle, "Anna, sakin ol," dedi. "Bu fiyatlar normal."

"Benim için değil."

"Bu elbiseyi, şu eteği ve şu Trevi Çeşmesi biblosunu sana hediye etmeme izin ver lütfen." Altın ve Murono cam işçiliğiyle yapılmış, nefis bir bibloydu bu.

"Düşünsene, çalışma masanda ya da şöminenin üstünde güzel

durmaz mı?"

Draco aslında biblonun Anna'ya birlikte geçirdikleri haftayı hatırlatmasını dilediğini söylemek istiyordu ama bunun bir anlamı yoktu.

"Ufacık bir biblo ama dünyanın parası!" dedi Anna. "Üstelik onu koyabileceğim bir şöminem olmadığı gibi, ofisime gelen müvekkillerimin bir kısmı mesleki alışkanlıkları nedeniyle ilk fırsatta onu ceplerine atmayı deneyecektir."

Anna'nın sade bir ev ve perişan bir ofis arasında geçen hayatı Draco'nun gözlerinin önünde canlanmıştı sanki. Anna bundan çok daha fazlasını hak ediyordu ama Draco bunu ona nasıl anlatabileceğini bilmiyordu.

Nihayet satış görevlisi bıktığı için olsa gerek, Anna'ya daha hesaplı fiyatların olduğu bir başka mağazayı önerdi. Hemen butikten çıkıp diğer mağazaya gittiler. Draco dışarıda beklerken Anna içeri girdi. Draco kendisini uzunca bir süre orada beklemeye hazırlamışken Anna kısa bir süre sonra elinde bir alışveriş çantasıyla mağazadan çıkmıştı bile.

"Bu kadar çabuk mu?" diye sordu Draco şaşkınlıkla.

"Zaman harcamama gerek yok. Ne istediğimi onu görür görmez anlarım ben."

Draco da öyleydi. Anna'yı istediğini çok iyi biliyordu. En başından beri birbirlerini arzulamışlardı ama sevişmeleriyle birlikte bir şeyler değişmeye başlamıştı. Artık çok daha derin, çok daha güçlü başka duygular besliyordu Anna'ya karşı. Bu duygular aynı zamanda çok da korkutucuydu.

Draco, bu düşünceleri aklından çıkaramıyordu. Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu Anna'yla yaşadıkları, o yüzden kıyaslaması ve buna göre bir sonuca varması mümkün değildi. Öte yandan, zamanları iyice daralmıştı.

İki gün sonra, Trastevere'de bir restoranın sevimli terasında akşam yemeği yiyorlardı. Anna hararetli hararetli bir şeyler anlatıyordu ama Draco dalıp gitmişti yine.

"Dediklerimi hiç dinlemedin değil mi?"

Draco şaşkınlıkla kekeledi. "Efendim?"

"Gördün mü? Burada sana hayatımın sırlarını anlatıyordum."

Draco uzanıp Anna'nın elini tuttu. "Senin tüm sırlarını biliyorum. Boynunda belli bir yeri öptüğümde çıldırıyorsun. Göğüs uçlarının tadı..."

"Yapma." Anna onu susturmuştu ama gözleri parlıyordu. "Ben çok daha başka bir sırdan söz ediyordum, saçlarımdan."

Draco, Anna'nın altın sarısı buklelerine baktı. "Saçlarına bayılıyorum."

"Öyle mi?" Anna'nın yüzünde beliren muzır gülümseme Draco'yu şaşırtmıştı. "Siyaha boyattığım zamanlarda görsen bayılır mıydın, bilemiyorum doğrusu."

Draco ona bakakaldı. "Anlayamadım, nasıl?"

"On altı, ya da en fazla on yedi yaşındaydım. Saçlarımı kuzgunî siyaha boyattım. Sanırım babamın, kızların sessiz, munis ve uysal olması gerektiğine dair düşüncelerinin zerre umurumda olmadığını göstermenin en pratik yoluydu o zaman için."

"Senden öyle beklentileri mi vardı."

"Elbette. Ama hiç şansı yoktu doğrusu."

Draco gülümsedi. Anna'sı gerçekten çok dişliydi.

"Baban ne dedi peki saçlarına."

"Eğer on beşinci yüzyılda yaşasaydık beni manastıra kapatacağını söyledi."

"Hmm... Neden o balıklı ve bisikletli tişörtü giydiğini daha iyi anlıyorum şimdi. Neredeyse üstüme alınacaktım." Anna gülümsedi. Draco, Anna'nın ellerini ellerinin arasına aldı. "Peki ne yaptı?"

"Ne yapabilirdi ki?"

"Haklısın, artık manastırlar yok, unutmuşum."

"Harçlığımı kesti ama abilerim bana destek olmaya devam etti."

"Onlar hoşlanmış mıydı saçından."

"Onlar, tıpkı kendileri gibi babama karşı çıkmama bayılmışlardı. Saçımı ayrıca havalı da bulmuş olabilirler. Onlar da Manhattan'daki yatırım şirketlerini babamdan tek kuruş para almadan kurmuşlardı."

Draco alnına vurdu. "Elbette! Orsini Kardeşler!"

"Evet."

"Harika bir hikâye bu... Kendi ailesine söz geçiremeyen mafya

babası demek. Aferin sana *bellisima.*"

Anna kocaman gülümsedi. "Teşekkürler majesteleri."

Draco, Anna'nın eline bir öpücük kondurdu. "Kız kardeşin de senin gibi isyan etti mi peki?"

"Çok masum bir yöntemle isyan ettiği söylenebilir. Izzy, toprakla ve bahçecilikle ilgilenmeye başladı. Babam ona baskı uyguladıkça daha fazla toprak kazdı; daha fazla fide dikti. Babam sonunda mat oldu."

"Harika."

"Şimdi sıra sende?

"Ne için?"

"Hakkımda her şeyi biliyorsun artık. Bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çocukluğun nasıl geçti mesela?"

Draco'nun gülümsemesi yüzünden silindi. "Ben sizin gibi pek havalı sayılmazdım Anna."

Anna'nın da yüzü gölgelenmişti. "Affedersin Draco. Çocukluğunun zor geçtiğini tahmin etmeliydim. Babanla büyükbabanın her şeyi kaybetmeleri, hiç kolay olmamalı."

Draco bir anda kendisini çocukluğunu ve hayatını anlatırken buldu. Bunu ilk kez yapıyordu. Kendisine hiçbir zaman annelik yapmamış olan annesini anlattı Anna'ya. Sonra, varlığıyla yokluğu bir olan babasından, yatılı okuldaki zor günlerinden söz etti.

Nihayet anlatacakları bitti ve sustu. Anna da susuyordu. Yüzünden bir şey okumak mümkün değildi.

Draco kendisini gülmeye zorladı. "Geceyi daha fazla berbat edemezdim herhalde."

Anna bir anda sandalyesinden kalkıp Draco'nun yanma gitti, hemen yanında diz çökerek başını kaldırdı, parlayan gözlerle Draco'ya baktı.

Draco tedirgince etrafına göz attı. Restorandaki diğer müşteriler merakla onları izliyordu.

"Ne yapıyorsun Anna!"

Anna bir şey söylemeden Draco'nun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

O anda Draco, Anna'nın o hafta sonunda gitmesine izin vereme-

yeceğine karar verdi işte.

Anna uyuduktan sonra Draco uzun süre uyuyamadı.

Sadece iki günleri kalmıştı. Sonra Anna New York'a dönecekti. Draco, Anna'nın özel uçağıyla gidebileceğini söylemişti ama Anna biletini önceden aldığını söyleyerek teklifini reddetmişti. Draco bu konuda fazla ısrar edememişti. Anna'nın ne kadar inatçı olabileceğini biliyordu artık.

Kendisi Roma'da birkaç gün daha kalıp işlerini yoluna koyduktan sonra San Fransisco'ya uçacaktı. Böylece, yedi gün yedi gece boyunca yaşadıkları masal sona ermiş olacaktı. Daha sonra da görüşmeye devam edeceklerdi elbette. Draco doğuya, Anna batıya uçacak; bir hafta orada bir hafta diğer tarafta buluşacaklardı. Bu, olmayacak bir şey değildi.

Ama böyle bir ilişki nereye kadar yürütülebilirdi? New York ve San Francisco arasında beş bin kilometre vardı. Keşke onun işyeri doğuda ya da Anna'nın işyeri batıda olsaydı. Draco'nun ofisini başka bir yere taşıması mümkün değildi. Şirketini kurmak için yıllar harcamıştı. Yanında yüzlerce kişi çalışıyordu. Öte yandan Anna...

Draco düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Anna işinden nasıl söz etmişti? Berbat bir ofis, berbat müvekkiller, sade bir apartman dairesi. Peki ya işini değiştirmesi söz konusu olsaydı? Daha iyi bir iş teklifi alsaydı mesela? Herhalde sevinerek kabul ederdi.

Bir anda Draco'nun zihninde bir şimşek çaktı, ne yapacağını çok iyi biliyordu. Anna'ya hiç sezdirmeden yapacaktı bunu. Çok mantıklı ve akıllıca bir çözümdü bu. Draco yavaşça Anna'nın yanından kalktı. Anna uykusunda kıpırdanarak içini çekti. Draco gülümseyerek ona baktı, artık Anna'yı hep orada görebileceği için mutluydu.

Üstüne bir şeyler geçirdikten sonra doğruca çalışma odasına gitti. İki saat boyunca birilerini arayarak bir şeyler konuştu, emirler verdi. İşler planladığı gibi yürüyecekti.

Ülkenin iki ucu arasında mekik dokumaları gerekmeyecekti. Birkaç gün sonra Anna, San Fransisco'nun en tanınmış hukuk bürolarından birinden iyi bir iş teklifi alacaktı. Büro, Anna'ya portföylerini

genişletmeye karar verdiklerini ve kendisi gibi deneyimli avukatlarla çalışmak istediklerini söyleyecekti. Ayrıca, mevcut maaşının dört katını teklif edeceklerdi. Ayrıca, kendisi için bir apartman dairesi tutulmuş olacaktı.

Çok hoş bir tesadüf eseri, Anna için tutulan daire, Draco'nun stüdyo dairesinin bulunduğu binada olacaktı. Draco aslında Anna'nın onunla birlikte oturmasını istiyordu ama Anna'yı tanımıştı artık, buna hemen yanaşmayabilirdi. Özgürlüğüne düşkün bir kadındı o. Vaktinin çoğunu Draco'yla geçirse bile mutlaka kendisine ait bir yeri olmasını isteyecekti.

Draco, dairesinin kirasını Anna'nın ödemesine izin verecek kadar akıllıydı elbette. Tersini düşünmek söz konusu bile değildi. Yalnız, kiranın yarı yarıya düşük olmasını sağlayacaktı, nasılsa ev sahibi kendisiydi. Böylece Anna, yeni maaşıyla bile gerçek kirasını karşılayamayacağı çok hoş bir daireye yerleşmiş olacaktı.

Draco'nun içinde ufak da olsa bir şüphe kırıntısı vardı. Ya Anna California'yı sevmezse, ailesinden ayrılmak istemezse ne olacaktı?

Ya onunla birlikte yaşamayı reddederse? Draco hayatlarının sonuna kadar birlikte olmalarını beklemiyordu, zaten hiçbir ilişkinin bu kadar uzun sürmesi mümkün değildi.

Belki de bazı ilişkiler için mümkündü. Draco'nun Anna'dan beklediği sadece yaşadığı şehri değiştirmesi değildi aslında, bundan daha fazlasıydı. Çünkü Draco'nun ona ihtiyacı vardı. Çünkü Draco...

Draco'nun beyni karıncalanıyordu sanki. Ellerini saçından geçirdi. Acaba fazla mı duygusal davranıyordu? Düşünme yetisini yitirmişti sanki. Biraz kahveye, hatta içkiye ihtiyacı vardı. Bir kadeh grappa harika olacaktı.

Sessiz evde çıt çıkarmadan yürüyerek oturma odasına geçti, dolaptan grappa şişesini çıkardı. Kadehe içkisini koyarken telefonun çaldığını duydu ama aldırmadı. Beklediği faks gelmiş olmalıydı. Hukuk bürosu, tüm ayarlamaların yapıldığını anlatan bir faks çekecekti; Anna'nın yeni işi, evi, aşağı çekilen sabit masrafları...

Draco grappasından bir yudum aldı.

Kesinlikle çok iyi bir iş yapmıştı.

Aynı anda kendisine lanet okudu. Hiç de iyi bir iş yapmamıştı.

Tam tersine, yaptığı en aptalca şeydi bu! Nasıl böyle bir yalan ağı örebilmişti? İnsan sevdiği kadına yalan söylemezdi. Anna'yı çok seviyordu, onun metresi olmasını değil, hayatı boyunca yanında olmasını istiyordu. Birden sırtında bir darbe hissetti.

Elindeki grappa kadehi yere düşmüştü, Draco hemen arkasına döndü. Karşısında, sevdiği kadının güzel ve öfkeli yüzünü gördü. Az önce Draco'nun sırtına indirdiği yumruğunda buruşturulmuş bir faks kâğıdı tutuyordu.

"Anna, ne düşündüğünü biliyorum..."

"Seni aşağılık herif!"

"Per favore, bellisima..."

"Sakın! Bana *bellisima* falan deme seni pislik!"

"Anna, dinle beni."

"Başından beri bunu mu planlıyordun? Deneme süresini geçtim ve yeni metresin olarak yanına taşınmaya değer bulundum, öyle mi?"

"Bak, dışarıdan bakıldığında nasıl göründüğünü biliyorum ama..."

"Bana yeni bir iş ve ev ayarladın mı, ayarlamadın mı?"

Draco her şeyin böyle allak bullak olmasına inanamıyordu.

"Cevap ver bana lanet olası!"

"Evet, ama..."

"Nasıl bu kadar aptal olabildin? Benim bir adamın metresi olabileceğimi nasıl düşünebildin? Hele hele senin metresin olacağımı?"

"Bir hata yaptım, farkındayım. Düşünemedim. Seni kaybetmekten o kadar korkuyordum ki..."

"Bana sahip olmaya kalktın." Anna'nın sesinde derin bir hayal kırıklığı vardı. "Nasıl da aptalmışım. Nasıl da senin— yani benim—"

Sonra sözlerini tamamlamadan arkasını dönüp hızla odadan çıktı. Draco hemen peşinden koştu ama Anna yatak odasına ondan önce varıp kapıyı kilitlemişti bile.

"Anna!"

Draco çaresizce kapıyı yumrukladı ama Anna'nın kapıyı açmaya niyeti yoktu. Birkaç dakika sonra kapıyı açtığında ise kot pantolonunu, balıklı bisikletli tişörtünü ve spor ayakkabılarını giymişti. Bir çantasını omuzuna atmış, diğerini elinde taşıyordu.

"Taksi çağırdım, malikânenin giriş kapısını açar mısın?"

"Anna..."

"Lanet olsun Draco, ne söylediğimi duymadın mı?"

"Anna... Sana yalvarıyorum..."

"Harika bir haftaydı." Anna'nın sesi, yüzü, duruşu, ilk karşılaştıkları günkü kadar soğuk çıkıyordu. "Daha önce hiçbir İtalyan'la birlikte olmamıştım. Sayende listeme birini eklemiş oldum, çok teşekkürler."

Ancak bu kadar ağır konuşulabilirdi. Draco ne kadar canı yansa da, Anna'yı takdir etmekten kendini alamadı.

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

"NE dersin Iz? Fazla mı soluk oldu? Yoksa biraz daha mı canlı olmalı?"

Isabella Orsini, kızkardeşinin derli toplu oturma odasının ortasında durmuş, kaşları çatılmış bir halde, Anna'nın duvara tutarak gösterdiği renk numunelerine bakıyordu.

"Ne düşündüğümü soruyorsan, bugün Cuma akşamı diyorum. Sinemaya gitmek ister misin?"

"Soruma cevap ver. Çok mu parlak, çok mu solgun? Hangisi?"

Isabella içini çekti. "Şu turuncuyu yeniden dene."

"Hangisi? Bal kabağı rengi mi? Yavruağzı gibi olan mı? Yoksa sonbahar şeftalisi mi?"

"Bu saçma değil mi sence de? Şeftali yaz meyvesidir bir kere, sonbaharda şeftali olmaz."

"Oluyor demek ki. Sen soruya cevap ver, hangisi."

"Doğrusunu istersen, ben hiç birini beğenmedim. Bu boya badana işinin nereden çıktığını söyler misin bana?"

"Sadece bir değişiklik olsun diye. Her şeyin mutlaka bir sebebi olmak zorunda mı?"

"Sen hep öyle demez miydin sevgili avukat hanım?"

"Değişim de mantıklı bir şeydir." Anna, bir hafta önce indirimden aldığı kanepenin bel vermeye başladığını fark etmişti. "Bu döküntü şeyi neden aldım ki ben?"

"Hiçbir fikrim yok. Ayrıca rengi de berbat."

"Teşekkürler Izzy, beni çok rahatlattın."

"Hey, sordun söyledim! Bak ne yapalım biliyor musun? İki ucundan tutup şu lanet kanepeyi aşağı indirelim. Sonra da..."

"Bunu kıpırdatamayız bile. En az bir ton gibi görünüyor. Buraya çıkarılması için elli dolar verdim."

"Kanepeyi ne kadara almıştın?"

Anna içini çekti. "Elli dolara."

"Yani, zaten harika bir kanepen varken tutup bu iğrenç şeye yüz dolar mı harcadın."

"O kanepe çirkindi."

"Asla bunun kadar değil."

İki kız kardeş berbat olduğunu konusunda anlaştıkları kanepenin iki ucuna oturup birbirlerine baktılar. Isabella boğazını temizledi. "Peki, neler olduğunu anlatacak mısın bana?"

"Ne olduğunu biliyorsun. İlginç bir müvekkilim var."

"Eski kız arkadaşıyla sevgilisini bir arada görmemek için ikisinin oturduğu evin camlarını ateş edip aşağı indiren bir adam için ilginç sözü yeterli midir, bilemiyorum doğrusu. Adamı uyaran kimse olmamış mı gerçekten? Yani, camları indirirse onları daha net görebileceği aklına gelmemiş mi?"

Anna kardeşini duymazlıkta gelerek, "Sonra bir de yeni kanepem var. Yarın bu saatlerde duvarları da boyamış olurum. Bir de geçen hafta aldığım botları unutma."

"Onlar bot değil, kar botu ve bizler şu anda yaz mevsimindeyiz."

"Yaz bitmek üzere, botlar da o yüzden indirimde zaten."

"Belki de sadece benim kardeşim o yüksek topuklu kar botlarını giyecek kadar çılgın olduğu için vardır indirim."

"Hayatımda değişiklik yapmaya çalışmamın nesi kötü?"

"Elbette bunda kötü bir şey yok. Eğer hayatta giymeyeceğin şeylere para harcamıyorsan."

"Bu doğru değil."

"Kesinlikle doğru. Bana psikoloji dersinde işlediğimiz, cinsel fantezilerle ilgili konuları sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Isabella. Bak buna hiç niyetim—"

"O derste başka şeyler de öğrenmiştik. Örneğin o tuğla gibi ders kitabının on ikinci bölümünü hatırlıyor musun? "Birdenbire kendisini gösteren değişiklik merkezli davranışlar, insan ruhunda sıkıntı yaratan bir takım hatıraların baskılanması arzusundan kaynaklanırlar."

Anna kız kardeşine bakakaldı. "Ezbere hatırlıyor musun yani sen şimdi bunu?"

Iz omuzunu silkti. "Saçmalama, elbette hatırlamıyorum. Şimdi uydurdum. Ama görüyorsun ki haklıyım. Yüzünün aldığı şu şekle bak."

"Kahve ister misin?" Anna ayağa fırlayıp hemen iki adım ilerideki mutfağa gitti. "Kremayı bıraktın mı, kullanıyor musun hâlâ?"

"Anna. İtalya'ya gittin. Bir iki gün sonra döneceğini söyledin ama bir hafta kaldın. Döndüğünde ise perişan haldeydin."

"Önce kanepeme laf ettin, şimdi bana perişan diyorsun. İnsanın böyle iyimser bir kardeşinin olması ne güzel bir şey doğrusu!" Anna canlı bir şekilde konuşmayı başarmıştı ama kahvenin suyunu koyarken elleri titriyordu. "Kurabiye de ister misin?"

"Kurabiye değil, cevap istiyorum ben. Roma'da neler oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Anna. "Trevi Çeşmesi'ni gördüm, İspanyol Merdiveni'nin basamaklarında oturdum. Biraz alışveriş yaptım ve..."

"Ve?" Isabella'nm ela gözleri merakla kısılmıştı.

"Ve—" Anna sırtını kardeşine döndü.

"Anna. Bana her şeyi anlatabilirsin hayatım, bunu biliyorsun."

Anna başını salladı. Anlatabilirdi. Anlatmak zorundaydı. Bunu daha fazla içinde taşıyamayacaktı.

"Ve âşık oldum," dedi zor duyulur bir sesle.

Isabella olduğu yere çöktü.

"Sen mi? Buna hayatta inanmam Anna!"

"Âşık oldum işte." Anna hıçkırdı. "Hem de dünyanın en soğuk, en gaddar, en taş kalpli adamına."

"İsmi ne?"

"Draco. Draco Valenti." Anna da Isabella'nm karşısma oturdu. "Tam olarak, Prens Draco Valenti."

"Yakışıklı bir prens mi?"

"Buzdan bir prens diyelim. Kalbi olmayan, sadece seks düşünen bir prens."

"Vay canına, bu nasıl bir tarif böyle?"

"Tamı tamına doğru bir tarif. Endişelenme, çabuk kurtuldum bu aşktan. Onu bıraktıktan iki dakika sonra olay bitmişti benim için. Şimdi sadece biraz üzgünüm. Daha çok, öyle bir pislikle birlikte olduğum için kendime kızıyorum."

"Hayatım..."

"Gerçekten, her şey yolunda." Anna kız kardeşine bakarken yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyordu. "Aslında onu hiç sevmedim Iz. Asla da sevmezdim zaten. Dünyalar bir araya gelse sevmezdim sevemez—."

Anna bir anda masaya kapanıp hıçkırıklara boğuldu.

O sırada yakınlarda, Manhattan'ın gözde sokaklarından birindeki bir barda, Raffaele, Dante, Falco ve Nicolo Orsini, her Cuma yaptıkları gibi buluşmuşlar, bir şeyler içiyorlardı.

The Bar ismindeki mekân aslında onlarındı ve bu yüzden civardaki tüm barlar lüks gece kulüplerine ve anlamsızca ışıltılı yerlere dönüştürüldüğü halde *The Bar* orijinal bar havasını hâlâ koruyordu. Burası, dört kardeşin yaşadıkları çelişkileri ve güzel kadınları konuştukları yerdi.

Artık dördü de evliydi ve çok mutluydu. Yine de Cuma akşamları buluşup işten, futboldan, çocuklardan ve ailelerinden söz etmekten hoşlanıyorlardı.

Bu akşam, kız kardeşleri hakkındaki endişelerini paylaşıyorlardı.

"Izzy, Anna'nın bir sıkıntısı olduğunu söylüyor," dedi Rafe.

Nick hamburgerinden bir lokma ısırdı. "İyi ama ne?"

Falco, "Isabella bunu bulmaya çalışacaktı," diye cevap verdi.

"Acaba Anna'nın canını sıkan bir adam mı var?" diye sordu Dan-

te. Kardeşlerinin dönüp ona bakması üzerine içini çekti. "Peki, tamam. Anna için böyle bir şey söz konusu olamaz. Onu alt edecek birisi daha yeryüzüne gelmedi."

Hemen yakınlarında birisi boğazını temizlemişti sanki.

"Bence de," dedi Rafe. "Birisi Anna'yı üzmeye kalkmasın; Anna onu mahveder."

Yine o ses duyuldu. Dört Orsini başlarını kaldırıp baktı. Masalarının hemen yanında bir adam vardı. Onlar kadar yapılı, onlar gibi esmerdi. Onlar gibi, el yapımı pahalı bir ayakkabı ve takım elbise giymişti. Ne var ki saçları dağılmış, kravatı kaymıştı. Gözlerindeki ifadeye hepsi bir bakışta anlamıştı; bu adamın bir derdi vardı.

Kardeşler birbirlerine baktılar, sonra hep birlikte ayağa kalktılar.

Falco, "Servis için bara gitmelisin arkadaşım," dedi.

Adam başını salladı ama kıpırdamadı.

Rafe müdahale etti. "Dinle, yemekle ilgili bir sıkıntı varsa..."

"Benim ismim Draco Valenti," diye patladı Draco. "O sizin değil, benim Anna'm."

Ortalık buz kesmişti sanki. Sonra Nick başıyla, The Bar'ın arka tarafında bulunan özel odalarını işaret etti. Böylcce beş adam o tarafa yöneldiler. Draco, isteseler onu bir anda mahvedebilecek dört adamın arasında cesurca yürüyordu. O da onlarla dövüşebilirdi, en az onlar kadar sıkı dövüşebileceğinden emindi ama hepsiyle aynı anda değil.

Ayrıca, onların kız kardeşi Anna'yı incitmişti o. Tüm bunlar düşünüldüğünde, eğer onu dövmeye kalkarlarsa, kendini savunmak için elini bile kaldırmayacaktı.

Orsini'lerin özel odası ufak, sade döşenmiş bir yerdi. Ortada bir masa, telefon ve sandalyeler vardı. Duvarlara çerçevelenmiş fotoğraflar asılmıştı; dört gülümseyen kadın, bebekler, biraz daha büyük bir çocuk ve yaşlıca bir kadın. Elbette Anna'nm da gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Draco Anna'nın fotoğrafını görünce yüreği cız etti, onu öyle çok özlemişti ki...

"Evet?"

Draco fotoğraflardan bakışlarını alıp dönünce, Orsini'lerin yan yana durduklarını gördü. Kollarını kavuşturmuşlar, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle ona bakıyorlardı. Draco'nun aklına nedense Amerikan

futbolu ve bu spora özgü şiddet sahneleri geliyordu.

"Benim Anna'm derken ne demek istiyorsun?"

Draco hangisinin ilk konuştuğunu anlayamamıştı bile. Tanışma seremonisiyle uğraşmayacaklardı anlaşılan.

"Olduğu gibi anlatmamı istiyor musunuz?"

Orsini'lerden birisi, "Aynen öyle anlatmanı istiyoruz, en başından başlayarak," diye cevap verdi.

Böylece Draco, olan biten her şeyi, yani Roma'ya uçarlarken uçakta olanlar, Anna'nın otel odasında yaşananlar ya da kendi evindeki yatakta yaşadıkları dışındaki her şeyi anlattı.

Başlangıçta bunu bir hafta sonu eğlencesi olarak düşündüğünü söylediği sırada Orsini'lerden birisi ona doğru atılacak gibi oldu ama yanındaki kardeşi onu durdurdu. "Sakin ol."

Draco onlara daha fazlasını da anlattı.

Olayların hiç de beklediği gibi gelişmediğini, sadece bir hafta sonunun onlara yetmediğini, Anna'yı bir hafta daha kalmaya ikna ettiğini anlattı. Rüya gibi geçen bir haftanın sonunda, Anna'dan asla ayrılmak istemediğini fark etmişti.

Şimdi en zor kısım geliyordu.

Onlara, Anna'yı yanında tutmak için ayarlamaya çalıştığı şeyleri anlattı. İş teklifini, apartman dairesini, Anna'yı metresi yapmak istediğini de anlattı.

Orsini'lerden birisi öne atılıp sıkı bir yumruk savurdu Draco'ya. Yumruk, Draco'nun çenesinde patladı. Draco çenesini ovuşturmakla yetindi.

"Şimdi neden geldin peki? Neden bu kadar zaman sonra çıkıp geliyorsun?"

Draco bu soruyu bekliyordu. Cevabı çok net ve dürüsttü.

"Beni kıracak bir şey söyledi. Diğer erkeklerle birlikte olmakla ilgili."

"Ne yani? Çifte standartlı mısın sen?" diye sordu bir Orsini.

"Hayır. Sadece, Anna bana daha önce birlikte olduğum tüm kadınları unutturmuştu. Benim ona bunu yapamamış olmam..."

"Tamam, ayrıntılara gerek yok."

"Hâlâ anlamıyorum. Bizim sana, kız kardeşimizi metresin yapa-

bileceğini söyleyeceğimizi mi sanıyorsun?"

Draco gözlerini kıstı.

"Eğer istediğim bu olsaydı, ona giderdim, size gelmezdim."

"Ne istiyorsun öyleyse?"

Draco derin bir nefes aldı. "Anna sizleri çok seviyor."

"Doğru. Biz de onu çok seviyoruz."

"Ben İtalyanım."

"Sence bu durumu değiştiriyor mu?"

"Aynı zamanda prensim."

Kardeşlerden birisi, "Bak sen!" diye atıldı. Sesinde derin bir küçümseme vardı.

"Yani, bir zamanlar büyük bir saygınlığı olan bir soyadına sahibim." Draco kendi kendine lanet okudu, nasıl toparlayacağını bilemiyordu. "Sonra babam bu ismin tüm saygınlığını yok etti ve ben tüm hayatımı, ismimizi ve onurumuzu kurtarmak için savaşarak geçirdim."

Odadaki hava biraz olsun hafiflemişti.

"Devam et."

"O savaşın ne demek olduğunu çok iyi biliyoruz," dedi bir kardeş.

"Onurlu bir İtalyan erkeği, evlenmek istediğinde, öncelikle, öncelikle, evleneceği kadının ailesinden izin alır."

"Bunun için mi geldin? Anna'yla evlenmek istiyorsun ve bizim ona, seninle evlenmesini söylememizi mi istiyorsun?" Dört Orsini kahkahayla güldü. "Eğer kız kardeşimizi biraz olsun tanısaydın, kimsenin ona bir şey yaptıramayacağını da anlamış olman gerekirdi.

"Biliyorum," dedi Draco. "Onun en sevdiğim yönü de bu zaten. Ona sizin bir şey söylemenizi istemiyorum, evlenme teklifini kendim yapacağım."

"Peki sana evet diyeceğini nereden biliyorsun?"

Draco sesi boğularak, "Çünkü ona tapıyorum," dedi. "O da beni seviyor." Dümdüz söylemişti bunu; olduğu gibi, hissettiği gibi. "Onun beni sevdiğini biliyorum. Yaptığım şeyi, onun için iş ve ev ayarladığımı öğrenince o kadar kızmasının sebebi de bu."

"Öylece durmuş ve kızcağızın ağlamasını seyretmiş," dedi kar-

deşlerden birisi canı sıkılarak.

"Hayır, Anna ağlamadı. Başka bir kadın olsa ağlardı." Draco bir an sustu. "Anna ise bana vurdu."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Orsini'ler kahkahayla gülmeye başladılar. Kahkahaları, başladığı kadar hızlı bir şekilde bitti.

"Ya biz karşı çıkarsak ne olacak? Diyelim ki sana izin vermedik? Seni buradan kovduk? O zaman ne olur?"

Draco'nun sınırı oraya kadardı.

"O zaman korkarım ki sizlerle teker teker dövüşmek zorunda kalacağım. Ta ki Anna'ma gidip, hayatımı ve kalbimi onun avuçlarına bırakana dek."

Bu sözlerin ardından yaşanan sessizlik, Draco'nun hayatında yaşadığı en uzun sessizlikti. Sonra Anna'nın kardeşleri gülümseyip ellerini uzattılar. Tanışma merasiminden sonra ona bol şans dileyip yolcu ettiler.

Anna, ağlaması kesilip sakinleştikten sonra, Izzy'nin tüm ısrarlı sorularına rağmen sadece boya renklerinden söz etti. Nihayet Izzy pes etti, gidip bir iki boya almaya karar verdi.

"Katır kadar inatçısın!" dedi Anna'ya giderken. Anna gülmek istedi ama gülemedi.

En azından Anna dönene kadar bir süre yalnız kalabilir, kendisini iyice toplayabilirdi. Ne var ki en fazla beş dakika sonra kapı zili çaldı. Belli ki Izzy gitmekten vazgeçmişti.

Anna gözlerini iyice kurulayıp yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve kapıyı açtı. Açarken, "Hayır, mandalina turuncusu kesinlikle olmaz..." diyordu ki sözleri havada asılı kaldı. "Draco?"

Aynı anda iki şey oldu. Anna ona vurabilmek için elini yumruk yaptı, Draco ise, Anna deyip ona uzandı. Bir andan daha kısa süren bir tereddütten sonra Anna, Draco'nun kollarına atıldı.

Draco onu öpücüklere boğuyordu. Yüzünü, gözlerini, alnını, burnunun ucunu, dudaklarını defalarca öptü. "Anna, *bellisima, mio amante* Anna, *ti amo, ti adoro!*"

Bir kadının bu sözleri anlaması için İtalyanca bilmesi gerekmi-

yordu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Anna. "Sana bayılıyorum. Seni o kadar çok özledim ki!"

"Si. Ben de seni çok özledim. Hayatım, kalbim bomboştu sanki."

"O korkunç gece..."

"Seni kaybedeceğimden o kadar korkmuştum ki, seni yanımda tutabilmek için çaresizlik içinde çırpmıyordum." Draco, Anna'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Aşkın aptalca bir peri masalı olduğunu düşünürdüm hep."

Anna gülümsedi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Ben de aşkın, bir erkeğin bir kadını elinin altında tutmaya yaradığını düşünürdüm."

Draco, Anna'yı yeniden öptü.

"Her ikimiz de yanılmışız *bellisima.*"

"Evet, ikimiz de yanılmışız."

Draco derin bir nefes aldı, bir dizinin üstüne çöktü.

"Anna, sevgilim... Bana karım olmayı kabul ederek onurlandırır mısın beni?"

Anna'nın yüzündeki gülümseme, bir erkeğin hayatı boyunca görebileceği en güzel şeydi.

"Evet!"

Draco cebinden bir yüzük çıkarıp Anna'nm parmağına taktı. Safir ve pırlantalarla süslenmiş bir Valenti armasıydı bu.

Anna, Draco'nun yüzüğü takmasını izleyip yüzüğe baktıktan sonra tekrar sevgilisine döndü. Gözleri dolmuştu.

"Çok güzel," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzüğü takmaktan onur duyarım."

Draco ayağa kalktı. "Anna," diye mırıldandı. "*Bella* Anna."

Anna Draco'nun kollarına atıldı, dudakları bir anda birleşti. Birbirlerinin dışında her şeyi unutarak, uzun uzun öpüştüler. Ne Isabella'nın geldiğini ne de onları görünce telaşla evden çıktığını duymuşlardı.

Izzy daire kapısını yavaşça kapatırken gülümsüyordu.

İki hafta sonra, Anna'nın annesinin en sevdiği küçük kilisede evlendiler. Sofia Orsini damadına bayılmıştı. Draco, kiliseden sonra Orsini'lerin büyük evindeki davette Sofia'nın yanma gelip ona bir düğün hediyesi olduğunu söyleyince yaşlı kadın şaşırdı.

Draco ona Sicilya'da, atalarına ait bir arazinin ortak tapusunu uzatırken, "Artık bu arazi iki aileye ait," dedi.

Sofia başını sallayarak belgeyi kibarca Draco'ya iade etti. Draco'nun neden söz ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama Anna'nın, Sicilya'yı seven birisiyle evlenmesi hoş bir şeydi.

Anna'nın dört abisi de, Draco'nun sağdıcı olmuştu. Draco, Orsini gelinleriyle de tanıştı, yeğenleri öptü. Anna'nın nedimesi olan Isabella'yla sıcak bir şekilde kucaklaştılar. "Anna senin dünyanın en iyi kız kardeşi olduğunu söylüyor," dedi Draco. Bu sırada yanlarından geçmekte olan Rafe, "Sıra sende ufaklık," diye takıldı Izzy'ye.

Izzy, "Doğru," dedi ama içinden buna hiç niyeti olmadığını geçiriyordu.

Draco nihayet Cesare'ın yanına gitti.

"Anna sizden nefret ettiğini düşünüyor ama bence aslında sizi seviyor signore, çünkü siz onun babasısınız." Sonra, dimdik Cesare'ın gözlerinin içine baktı. "Eşinizin ailesi ve benim arazim hakkındaki o saçmalık nereden çıktı?"

Cesare hafifçe gülümsedi. "Olayları karıştırmış olabilirim, her şey mümkün." Sonra bir an durdu. "Bu arada, babanı tanıyorum. Dünyanın en iyi insanı değildi belki ama ben de değilim."

Draco durdu. "Yani?"

"Baban seninle gurur duyardı."

Nihayet, Anna ve Draco'nun aileye veda edip balayı için yola çıkma vakti gelmişti. Alkışlarla evden ayrıldılar.

Draco'nun özel uçağıyla Venedik'e gideceklerdi. Lüks jetin yolcu kabini beyaz güllerle süslenmişti. Draco gelini kucağına alarak uçağın arka kısmındaki özel yatak odasına taşıdı.

"Her şey böyle başlamamış mıydı cara? Sen ve ben, bir uçak-

ta..."

Anna, Draco onu yere bırakırken gülümsedi. Ayağında yine yüksek topuklu ayakkabılar vardı ama yine de kocasını öpmesi için parmak uçlarında yükselmesi gerekti. Sonra dudaklarını Draco'nun kulağına yaklaştırarak ateşli bir şeyler fısıldadı.

Draco'nun gözleri tutkuyla koyulaşmıştı. Yavaşça ceketini çıkartıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

"Anna," dedi ihtiras kokan bir sesle.

Anna gülerek kollarını onun boynuna doladı.

"Nerede kalmıştık..."

☙☙☙ SON ❧❧❧